

Jamsai

花 重 錦 官 城

บุปผารัตติกาล
แห่งฉางอัน

1

หมิงหล่ง 凝隴 เขียน

จินจูไห่ฉา แปล

Ibuki Satsuki 伊吹五月 ภาพ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

ฉวีชื่นเหยา มีสีหน้ายินดี นางกวักมือเรียกพร้อมเอ่ยว่า "ซื่อจื่อ! ทางนี้" ก่อนจะเลิกผ้าม่านตรงทางเข้ารถม้า ทำท่าที่เชิญเขาขึ้นมา

ทันทีที่ลิ้นเชียวเข้ามาในรถม้าก็มีไฉ่ฝ่นเย็นจ๋าดิตมาด้วย เสื้อผ้าที่สวมใส่บนร่างรวมถึงถุงเท้ารองเท้า ไม่มีชิ้นใดที่ไม่เปี่ยมสุขุม

พอแก้ปมเชือกผูกเสื้อคลุมออก ยังมีหยาดฝนไหลลงมาตามจอมผมสีดำสนิทของเขาเป็นสาย ชับแน่นผิวขาวหมดจดดั่งหยก ใบหน้าหล่อเหลางดงามราวกับภาพวาด

เขาเช็ดหยาดน้ำฝนที่เกาะทั่วใบหน้า มองหน้าฉวีชื่นเหยาด้วยความรู้สึกผิด "ขออภัย ข้ามาสายแล้ว"

ระหว่างที่เอ่ยคำขออภัย โคมไฟส่องแสงสลัวในรถม้าสะท้อนภาพเงาจากมุกโด่งสวยของเขานัยน์ตาสีดำขลับเหมือนเคลือบเงามีประกายลึกซึ้งกว่ายามปกติอย่างชัดเจน เป็นครั้งแรกที่ฉวีชื่นเหยาตระหนักว่าบุรุษตรงหน้าหล่อเหลาชวนมองปานนี้ จนนางลืมเอยตอบคำไปชั่วขณะ

มากกว่ารัก บุปผารัตติกาลแห่งจางอัน 1

หนิงหลง เชียน เงินจุกหนองฉา แปลา

Published originally under the title of 《花重錦官城》 (Hua Chong Jin Guan Cheng)
Volume 01

Copyright © 凝隴(Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2649-6

ภาพประกอบ 伊吹五月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

มากกว่ารักขอน่านักอ่านทุกท่านมาพบกับ 'บุปผารัตติกาลแห่งฉางอัน' หนังสือชุดเรื่องใหม่ของมากกว่ารักที่มีความแฟนตาซีปราบภูตผีปีศาจ ซึ่งถือว่ามากกว่ารักยังไม่ค่อยหยิบเรื่องราวลักษณะนี้มาตีพิมพ์มากนัก โดยเรื่องนี้มี 4 เล่มจบออกต่อเนื่องกัน ติดตามอ่านยาวๆ ได้เลยละ

เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อลินเซียและเหล่าองค์กรฯเดินทางผ่านหมู่บ้านร้างแห่งหนึ่งก่อนจะได้พบกับปีศาจ และมีนักพรตสาวผู้ดงามนามว่าฉวีขึ้นเหย้าปรากฏตัวขึ้นมาช่วยเหลือพวกเขาปราบปีศาจได้สำเร็จ ความรักก่อตัวขึ้นในจิตใจของลินเซียอย่างช้าๆ จากนั้นเขาก็แทบไม่ยอมให้นางอยู่ไกลสายตา ทั้งๆ ที่รู้ว่าฐานะของตระกูลนางกับตระกูลเขาต่างกันอย่างยิ่งก็ยังไม่เปลี่ยนใจ ทว่าติดตรงที่สตรีวัยแรกแย้มเช่นฉวีขึ้นเหย้าไม่เคยคิดเรื่องรักใคร่กับชายใดทั้งสิ้น จึงไม่เข้าใจความรู้สึกของเขาที่ต้องการจะสื่อออกไป มิหนำซ้ำยังมีปีศาจร้ายและภูตปีศาจถูกปลดปล่อยออกมาก่อวุ่นและทำร้ายผู้บริสุทธิ์ในฉางอันไม่เว้นวัน จิตใจนางจึงยิ่งจดจ่ออยู่กับเรื่องราวเหล่านั้น ไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาเลยแม้แต่บ่อย

แต่หากนักอ่านคิดว่าพระเอกของเราจะยอมแพ้โดยง่ายหรือเอื่อยเฉื่อยปล่อยให้ความรู้สึกของนางค่อยๆ พัฒนาเองนั้นคิดผิดแล้วละ พระเอกของเราเป็น 'พระเอกสายรุก' อย่างมาก ในระหว่างปราบปีศาจยังขาดความหวานใส่เราจนหน้ามืดตาเลาเลยได้เลย หากอยากรู้ว่าการถูกความหวานสาดใส่นั้นเป็นอย่างไร จะหวานเลียนจนแสบคอหรือไม่ และผู้ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวนี้หนายเหล่านี้จะเป็นใคร เปิดประตูเข้าไปตะลุมในฉางอันยามค่ำคืนนี้พร้อมกันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉวีชื่นเหยา ศิษย์นอกสำนักของนักพรตชิงชวีจื่อ กราบอาจารย์เป็นศิษย์เนื่องจากตอนเป็นทารกวางกายอ่อนแอจึงรูปโฉมงดงามหาใดเปรียบ
- * ลิ่นเซียว ชื่อจริงแห่งวังหลันอ๋อง ผู้ครอบครองกระบี่ชื่อเซียว มีท่าทีเย่อหยิ่งถือตัว
- * เจียงฮุยเยวี่ เจียงซานหลาง บุตรชายคนที่สามซึ่งเกิดจากภรรยาเอกของหลูกั่วกง เป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งมารดาของลิ่นเซียว
- * เฟิงป้ออวี่ ชื่อจริงจี้โจว ชาวเมืองหยวนโจว เป็นสหายสนิทร่วมสำนักของฉวีจื่ออวี่
- * ฉางหรง องครักษ์คนสนิทของลิ่นเซียว เป็นบุตรชายของเวินกุ ผู้เป็นแม่หม่ม ประสาทสัมผัสการฟังดีเยี่ยม

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

ฉันเฝ้ามองประเมินสภาพหมู่บ้านเบื้องหน้าคร่ำครวญ ด้วยแววตา
เคร่งขรึม

บ้านเรือนแตกต่างจากที่ฉันเคยพบเห็นมาก่อนมาก การวางผังของ
หมู่บ้านเรียกได้ว่า 'ไร้ระเบียบแบบแผน' บ้านสิบกว่าหลังสร้างอยู่ติดกัน
เรียงจากทิศเหนือไปทางทิศใต้ ลักษณะภายนอกแลดูหยาบๆ และ
เรียบง่ายอย่างยิ่ง แต่ละหลังครอบครองพื้นที่ไม่กว้างขวางอะไร แม้แต่
โครงสร้างของบ้านก็คับแคบผิดปกติดูอย่างเห็นได้ชัด

หน้าบ้านหลายหลังยังแขวนเสื้อผ้าที่สีซีดจางไปนานแล้ว ชื่อคน
แต่ละจุดมีใบแมงมุมเกาะอยู่หนาเตอะ ความเปลี่ยวร้างประจักษ์ชัด
แก่สายตา ทุกมุมล้วนทรุดโทรมผุพัง มีเพียงกลองปึงแป้งสีแดงซึ่ง
วางนิ่งอยู่ข้างบ่อน้ำแห่งขอดหน้าหมู่บ้านที่สีสันทันยังคงสดใสไม่เปลี่ยน
ดูเหมือนจะเป็นของสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงหมู่บ้านแห่งนี้กับความรุ่งเรืองของ

โลกภายนอกได้บ้าง

ลื่นเชียวก้าวเดินช้าๆ ไปที่บ่อน้ำ ค้อมกายลงเก็บกลองป๋องแป๋ง ขึ้นมา บัดฝุ่นดินที่เประเปื้อนอยู่ออกไป ก่อนจะหมุนด้ามจับกลองเล็กน้อย ลูกตุ้มกลมสองเม็ดด้านข้างก็ตีไปที่หน้ากลองตามแรงหมุน ส่งเสียงทุ้มหนักแน่นดังป๋อง...แป๋ง...ป๋อง...แป๋ง

หากรวบรวมสมาธิตั้งใจฟังให้ดี จะรู้สึกราวกับว่ายังได้ยินเสียงหัวเราะไร้เดียงสาของเด็กน้อยลอยมาด้วย

ลื่นเชียวหรีตาลง เห็นได้ชัดว่านี่คือหมู่บ้านที่โดนทิ้งร้างมาช่วงระยะหนึ่ง ภาพจากทุกหนทุกแห่งในหมู่บ้านล้วนสะท้อนให้เห็นว่าที่นี่เคยคึกคักมีชีวิตชีวามาก่อน แต่ในวันหนึ่งกลับหยุดชะงักลงอย่างน่าประหลาดและกะทันหันยิ่ง

เขาคิดถึงตนเองและผู้ที่บังคับบัญชาที่ติดอยู่บนภูเขาลูกนี้มาหนึ่งวันเต็ม ไม่ว่าพวกเขาจะใช้วิธีการเช่นไรก็ไม่สามารถออกไปจากภูเขาประหลาดลูกนี้ได้เลย ไม่รู้ว่าจะเกี่ยวข้องกับหมู่บ้านร้างผู้คนตรงหน้านี้หรือไม่

สายลมเย็นยะเยือกชวนขนลุกระลอกหนึ่งโชยมาขัดจังหวะความคิดของเขา สายลมนั้นประหนึ่งมีตัวตนให้จับต้องได้ มันวนเวียนอยู่ตรงปลายเท้ารอบหนึ่ง และพัดชายชุดสีน้ำเงินเข้มของเขาราวกับจะกลั่นแกล้งกัน

จากนั้นก็มียี่มือขาวผ่องคู่หนึ่งโผล่มาคล้องพันรอบขายาวเหยียดตรงเอาไว้ เบื้องล่างมีเสียงอุทานอย่างเชินอายของสตรีดังขึ้นว่า "คุณชายรูปงามเหลือเกิน..."

นัยน์ตาลิ้นเขียวหรีแคบลงโดยพลัน เขาชักกระบี่ข้างเอวออกมา
เลือกแทงลงไปอย่างแรงโดยไม่เสียเวลาคิด

กลับพบว่ากระบี่ปะทะกับความว่างเปล่า ตรงหน้าเขาตอนนี้
ทั้งมือขาวผ่องหรือแม้แต่เงาดำวูบหนึ่งของผีสาวก็ไม่มีให้เห็นแล้ว

ลิ้นเขียวใจเต้นรูดังตึกกลอง หน้าผากขาวสะอาดดุจหยกมีเหงื่อ
เม็ดใหญ่เท่าตัวผุดพราย สัมผัสจากมือคู่นั้นเมื่อครู่นี้สมจริงอย่างยิ่ง
ไม่มีทางเป็นความคิดเหลวไหลของเขาแน่ ตกลงนี่มันสถานที่บ้าบอ
อะไรกัน! เขารีบเงยหน้าขึ้น เหลียวมองรอบกายด้วยดวงตาดมิงทั้ง
กระบี่ในมือรับรู้ถึงจิตสังหารที่แผ่ออกมาของผู้เป็นนาย มันจึง 'ส่งเสียง'
ออกมาเบาๆ

แต่ไหนแต่ไรลิ้นเขียวไม่เคยเชื่อเรื่องผีสาวเทวดา ทว่านับตั้งแต่
เดินขึ้นเขาเป็นต้นมา ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก็อยู่เหนือการรับรู้ของเขาไปแล้ว
ภูเขาวังไรทางออก การโดนผีบังตาไม่หยุดหย่อน หมู่บ้านร้างผู้คนทีจู่ๆ
ก็ปรากฏขึ้น สิ่งสำคัญที่สุดก็คือยามค่ำคืนซึ่งใกล้มาเยือนทุกขณะ หมู่บ้าน
ตรงหน้าถูกความมืดเข้าปกคลุมอย่างรวดเร็ว ถ้าหากมีปีศาจร้ายอยู่จริง
ภายใต้แสงอาทิตย์สว่างเจิดจ้าพวกมันอาจมีความหวั่นเกรงอยู่บ้าง ทว่า
เมื่อล่องเข้าสู่ยามค่ำคืนไม่รู้ว่าจะใช้วิธีการใดมาปรากฏกายตรงหน้าเขา

หมอบบนภูเขาค่อยๆ ลงหนา สายลมยามพลบค่ำพัดพาเสียง
กระดิ่งลูกลอยมาเป็นครั้งคราว ช่วยเหนี่ยวรั้งสัมผัสรับรู้ของลิ้นเขียว
กลับมาสู่เหตุการณ์ตรงหน้า

กุกกับ...กุกกับ...

เสียงกึกก่ำทำมาดั่งลอยเข้ามาใกล้ กลุ่มองครักษ์เจ็ดแปดคนควมบ้า

ฟ่งทะยานเข้ามาในหมู่บ้าน

กลุ่มองครักษ์บนหลังม้าที่ส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มท่วงท่าองอาจ
โดดเด่น พวกเขาแผ่พลังชีวิตอันล้นเหลือออกมาครอบกาย เพียงแค่
สะบัดแส้พร้อมกันก็ปิดกั้นอายุความตายที่อัดแน่นทั่วบริเวณสลายไป
ด้วยความฮึกเหิม

ลื่นเชียวเหมือนได้ยินเสียงความมืดถูกฉีกขาดดังผ้าไหม ภาพ
อันน่าพิศวงเมื่อครู่ปลิวหายไปกับสายลมในพริบตา จิตใจของเขา
สงบนิ่งลง ก่อนจะนำกระเป๋ที่ส่งเสียงแผ่วเบาออกมาเมื่อครู่เก็บเข้าฝักไป
อย่างช้าๆ

ชายหนุ่มที่นำกลุ่มองครักษ์มา มีอายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี หน้าตา
หล่อเหลาผิวขาวสะอาด คมดาบแห่งกาลเวลายังไม่ทันทิ้งร่องรอยใด
บนใบหน้าอ่อนเยาว์นั้น เขาวางเปรี๊ยะเข้ามาหาลื่นเชียวด้วยสีหน้าดูดน
น่าเกรงขาม เพิ่งลงจากหลังม้าก็เอ่ยรายงานอย่างร้อนรน

"คุณชาย พวกข้าไปสำรวจแถวนี้จนทั่วแล้ว รอบหมู่บ้านไม่มี
ชาวบ้านอยู่เลยสักคน ไม่มีโรงเตี๊ยมร้านสุรา แม้แต่วัดวาอารามก็ไม่มี
ให้เห็นขอรับ"

ลื่นเชียวไม่เอ่ยตอบคำ ไม่พบโรงเตี๊ยมร้านสุราเป็นเรื่องที่อยู่ใน
ความคาดหมายแต่แรก หมู่บ้านแห่งนี้เต็มไปด้วยเรื่องประหลาด
ก่อนหน้านี้จะต้องเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญผู้คน ถึงได้ทำให้หมู่บ้าน
แห่งนี้กลายเป็นหมู่บ้านร้างได้ภายในคืนเดียว

แต่ว่าแม้กระทั่งวัดและอารามแต่ก็ยังไม่...

ลื่นเชียวหันกลับไปมองหมู่บ้าน สภาพบ้านเรือนท่ามกลางแสง

ยามพลบค่ำ รวากับมีพลังชีวิตดำมืดผุดขึ้นมาและเผชิญหน้ากับเขาอย่างเงิบงัน หลังลายฉลุหน้าต่างซอมซอมมีเงาเลื่อนรางวูปไหวไปมา เรียกได้ว่าจะพุ่งทะลุหน้าต่างออกมาในชั่วอึดใจอยู่แล้ว

ความรู้สึกชวนให้คนหวาดผวาลิ้นหวังผุดขึ้นมาอีกครั้ง ลินเชียวพยายามทำให้สงบอย่างเต็มกำลัง และพยายามเบนสายตาไปยังทิศทางอื่น

ดูเหมือนว่าไม่ใช่แค่ชาวบ้านธรรมดาที่พากันหลีกห่างจากภูเขาลูกนี้ไปสามเซอ* แม้กระทั่งขุนนางท้องถิ่นยังสั่งตัดขาดสะพานเชื่อมโยงระหว่างภูเขาลูกนี้กับโลกภายนอก มีเจตนาปล่อยให้ที่นี่กลายเป็นภูเขาปิดตาย

"คุณชาย!" ชายหนุ่มชื่อฉางหรงส่งเสียงเรียกขัดจังหวะความคิดตามด้วยเสียงนักพรตใบหน้าเปื้อนฝุ่นมอมแมมผู้หนึ่งกlingหล่นจากหลังม้ามาหยุดอยู่แทบเท้าเขา

นักพรตผู้นี้ถูกองค์กรหนึ่งด้านหลังฉางหรงควบคุมตัวไว้บนหลังม้า ชูตนักพรตที่สวมใส่สีกปรกยั้ก กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวไปกับแสงยามพลบค่ำ เมื่อครู่เพราะจิตใจของลินเชียวไม่สงบนิ่ง จึงไม่ทันสังเกตไปชั่วขณะว่าในที่นี้มีคนเป็นๆ เพิ่มขึ้นมาอีกคน

"ตอนที่พวกเราลงเขาไปสำรวจเส้นทางก็เห็นนักพรตผู้นี้ตามหลัง พวกเรามาด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ พอถามว่าเพราะอะไรถึงมาอยู่ตรงนี้ได้ เขากลับพูดจาอีกอัก ข้าสงสัยว่าเขาจะมีเจตนาคิดไม่ซื่อเลยจับกุมตัวมาด้วย"

* หลีกห่างสามเซอ เป็นสำนวน หมายถึงหลบให้ไกลเท่าที่จะไกลได้ โดย 1 เซอคือระยะทาง 30 หลี่ หรือประมาณ 15 กิโลเมตร ใช้ในการเดินทัพในสมัยโบราณที่ทหารจะหยุดพักทุก 1 เซอ

เหมือนที่ฉางหรงเป็นมาโดยตลอดจริงๆ...

ลื่นเชียวหนึ่งเงียบไม่ตอบอะไร เพียงขมวดคิ้วมองนักพรตตรงหน้า อีกฝ่ายอายุประมาณสี่สิบถึงห้าสิบปี หัวคิ้วเป็นรอยย่นชัดเจน มีเคราแพะ ใต้คาง เมื่อเทียบกับชุดนักพรตที่เลอะเทอะเปรอะเปื้อน ใบหน้ากลับขาวสะอาดแตกต่างกันอย่างชัดเจน

เขาร้องโอดครวญด้วยความเจ็บปวดไปพลางถลึงตามองพวกลื่นเชียว อย่างดูตันไปพลาง ก่อนจะเปิดปากคำทอ

"คนหนุ่มอย่างพวกเจ้านี้ หน้าตาหล่อเหลาส่งงามดี ทว่าการกระทำ กลับหยาบคายไร้มารยาท!"

ยามเขาเอ่ยวาจาสำเนียงแปลกประหลาดเล็กน้อย ราวกับว่าอยากจะ เน้นย้ำทุกคำให้ชัดเจน เนื่องจากตั้งใจมากเกินไปจึงทำให้ดูไม่เป็นธรรมชาติ

ลื่นเชียวจ้องมองนักพรตด้วยแววตาเย็นชา เอ่ยถามขึ้นว่า "เจ้าเป็น ใครกัน เหตุใดถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

นักพรตไม่เอ่ยตอบ ยังคงพริบป่วนด้วยความโกรธเคือง ฉางหรง ที่อยู่ข้างเขาเริ่มแสดงสีหน้ารำคาญ ก่อนจะชักดาบข้างเอวออกมา จนเกิดเสียงดังซึงขึ้น

นักพรตสะดุ้งตกใจจนวิญญานหลุดลอยหายไปครึ่งหนึ่ง เอาจมือ กุมลำคอแล้วลึ้งหลุนๆ หนีไปเสียไกลลิบ คล้ายว่าถ้าหากกลิ้งหนีช้ากว่านี้สักนิด ดาบของฉางหรงคงทำให้ศีรษะของเขาต้องย้ายบ้านแล้ว

"มีอะไรค่อยพูดค่อยจา! คุณชายท่านนี้ มีอะไรค่อยพูดค่อยจาสิ!"

ฉางหรงกวัดแกว่งดาบเป็นแนวโค้งกลางอากาศอย่างงดงาม คมดาบชี้ไปทางนักพรตที่อยู่ห่างออกไปพลางกล่าวอย่างมีโทสะ

"ค่อยพูดค่อยจาเรี พวกเราคิดอยู่บนภูเขาบ้าง ลูกนี่มาหนึ่งวันเต็มแล้ว ไม่ต้องพูดถึงคนเป็นเลย ขนาดพวกนกหรือสัตว์สี่เท้ายังไม่โผล่มาให้เห็นสักตัว นักรบตอย่างเจ้าอยู่ดี ๆ ก็โผล่พรวดออกมา ทั้งยังทำท่าทางน่าสงสัยเช่นนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ กับดักบนเขากว่าครึ่งจะต้องเป็นฝีมือเจ้าเล่นสกปรกแน่! ข้าจะฆ่าเจ้าเสียเดี๋ยวนี้นี้ จะได้ไม่ร่ายอาคมพรางตา มาทำร้ายผู้คนอีก!"

นักรบตโมโหเดือดดาลขึ้น "คนหนุ่มอย่างเจ้าช่างไร้เหตุผลสิ้นดี!"

พอเขาเห็นว่าฉางหรงถือดาบสาวเท้ายาวๆ เดินเข้ามาหาอย่างดูร้าย ก็ตะเกียกตะกายหลบหนีไปพลางร้องตะโกนโวยวายไปพลาง "ถ้าเจ้าฆ่าข้าก็จะออกจากเขาลูกนี้ไม่ได้จริงๆ นะ! เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาลูกนี้มีความเป็นมาอย่างไร"

เมื่อลั่นเสียงได้ยินคำพูดนั้นก็พลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขานหันไปส่งสายตาให้ฉางหรงหยุดมือ แค่มข่มขวัญนิดหน่อยก็เพียงพอแล้วไม่ว่าจะนักรบตผู้นี้จะมีเบื้องหลังเช่นไร แต่สามารถมาปรากฏตัวบนเขาที่ไร้เงาผู้คนโดยสิ้นเชิง สำหรับพวกเขาที่ติดอยู่ที่นี่ อย่งไรก็ถือว่าน่า ความหวังที่จะรอดชีวิตมาให้ได้ดี

นักรบตเห็นฉางหรงเก็บดาบเข้าฝัก หัวใจที่ลอยคว้างกลางอากาศก็กลับมายุ่ตำแหน่งเดิมของมัน เขาซบเหงื่อตรงขมับ ขณะกำลังจะเอ่ยปากพลันเงยหน้าขึ้นมามองเห็นดวงอาทิตย์ที่เคลื่อนคล้อย รัศมีแสงใกล้ลับเลือนหาย สีนํ้าก็แปรเปลี่ยนไปทันที

"ไม่ได้การแล้ว! ดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน ทุกท่านรีบตามข้าลงจากเขาโดยเร็ว ถ้าหากก่อนฟ้ามีดยังไม่ลงเขา ก็จะออกไปไม่ได้จริงๆ แล้ว"

จิตใจลื่นเยี้ยวตึงเครียดขึ้นมาทันที นักพรตมีความคิดสอດดล้องกับเขาโดยไม่ได้นัดหมาย ไม่ว่าก่อนหน้านั้นหมู่บ้านร้างจะเกิดเรื่องราวใดขึ้น แต่สามารถทำให้ขุนนางท้องถิ่นถอยห่างสามเซ่อได้จนทุกวันนี้ เป็นไปได้ว่าตัวการที่ก่อเหตุสะเทือนขวัญยังอยู่บนเขา

เขารู้ว่าจะมีวอซั๊กข้าวอยู่ไม่ได้ จึงก้าวยวเดินตรงไปที่ม้าพลางเอ่ย "ฉางหรง พานักพรตไปคอยนำทางข้างหน้า ส่วนคนที่เหลือตามหลังไปติดๆ ใครก็ห้ามแตกแถวเป็นอันขาด!"

เมื่อทุกคนพร้อมรับคำสั่ง ฉางหรงก็จับร่างนักพรตโยนขึ้นหลังม้าไปเหมือนตอนขามา และเป็นฝ่ายออกตัวนำหน้าเพื่อเปิดเส้นทาง

ก่อนจะพบนักพรตผู้นี้ พวกเขาเดินผ่านเส้นทางลงเขาวนกลับมาเจ็ดแปดรอบแล้ว ทุกครั้งที่ใกล้ถึงตีนเขาก็จะมีทางแยกปรากฏขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ทำให้พวกเขาต้องวกกลับมาที่ไหล่เขาอีกครั้ง

ฉางหรงที่ยังจดจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้เอ่ยล้อเล่นขึ้นมา

"คงไม่ใช่เจอบึงตาเข้าหอรกนะ" แล้วก็เอ่ยต่อว่าเมื่อครั้งยังเด็กมารดาเคยเล่าให้ฟังว่าในสถานที่เปลี่ยวร้างวังเวงเช่นนี้มักจะมีเรื่องน่าพิศวงได้ง่ายดายนัก เส้นทางที่อยู่ดีๆ ก็เปลี่ยนไปอย่างกะทันหันทำให้ผู้ที่เร่งเดินทางต้องสับสนจนสติกระเจิดกระเจิง

ในกลุ่มมองครึกษ์หนุ่มมีคนหนึ่งชื่อเว่ยปอ พอได้ยินเช่นนี้เขาก็ขานรับอย่างเห็นด้วย ทั้งยังกล่าวอีกว่าถ้าหากเจอบึงตาจริงก็ยังมีวิธีรับมืออยู่

สิ่งที่พวกผีบังตากลัวที่สุดมีสองอย่าง หนึ่งคือวาจาสกปรกหยาบคาย

ยิ่งตาทอดุร้ายเท่าใด อาคมนี้ก็สลายไปได้เร็วขึ้นเท่านั้น

ส่วนอย่างที่สองคือปัสสาวะของชายหนุ่มพรหมจรรย์

เมื่อได้ยินเช่นนี้ทุกคนต่างพร้อมใจกันหัวเราะครืน

นางทรงหัวเราะเสียงดังก้องที่สุด เขามือข้างหนึ่งยื่นไปตบไหล่เว่ยปอ แล้วตะโกนขึ้น "ในหมู่พวกเราอย่างอื่นอาจไม่มี แต่ปัสสาวะชายหนุ่มพรหมจรรย์มีเกินพอ! แม้แต่คุณชายข้าก็กล้ารับรองว่าเขายังเป็นชายหนุ่มพรหมจรรย์อยู่แน่"

ลิ่นเซียวไม่คาดคิดว่าแม้กระทั่งเขานางทรงก็กล้านำมาล้อเล่น จึงทำสีหน้านิ่งขมุก่อนจะว่ากล่าวไปเสียหลายประโยค

เรื่องผีสงเทวดาอะไรกันเขาไม่เชื่อทั้งนั้น ได้แต่สั่งพวกนางทรงให้นำลูกธนูที่พกติดตัวเสียบไว้ข้างทางเพื่อเป็นเครื่องหมายไปตลอดแนว และถือโอกาสที่ท้องฟ้ายังไม่ทันมืดสนิทนำทุกคนเดินทางลงเขาอีกครั้ง

ใครจะรู้ว่าคราวนี้แม้จะไม่ได้เดินวนเวียนอยู่ในเส้นทางเดิม แต่กลับโผล่มาที่หมู่บ้านร้างนั้นโดยไร้เหตุผล

ลูกธนูที่พวกเขาใช้ทำเครื่องหมายไว้ไม่มีประโยชน์อะไรเลยสักนิด เพราะพวกมันกลับเปลี่ยนตำแหน่งไปอย่างน่าประหลาด!

"พอเดินเลี้ยวข้างหน้าไปจะเจอลำธารสายหนึ่ง ถ้าเกิดทุกอย่างราบรื่น เดินต่อไปข้างหน้าอีกประมาณครึ่งชั้วยาม* ก็จะออกจากภูเขาได้แล้ว"

ยามนั่นเองข้างหน้าพลันมีเสียงของนักพรตลอยมา ชัดจังหวะการระลึกความทรงจำของลิ่นเซียว

* ชั้วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั้วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

เขาได้ยินก็เงยหน้าขึ้นและตั้งใจฟัง คลับคล้ายคลับคลาว่าได้ยินเสียงน้ำไหลรินจากที่ไม่ใกล้ไม่ไกลจริงๆ หุบเขาซึ่งเดิมที่มีบรรยากาศชวนพิศวงน่าสะพรึงกลัว พอมีเสียงน้ำไหลเช่นนี้ดังขึ้นแล้ว เหมือนกับสระน้ำนิ่งมีปลาในแสนรำแรงหลายตัวแหวกว่ายเข้ามา ทำให้สระน้ำมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

พวกฉางหรงทั้งประหลาดใจทั้งยินดี "เพราะอะไรก่อนหน้านี้ถึงไม่เห็นลำธารสายนี้เล่า"

พวกเจ้าเห็นเข้าสิจึงจะแปลก

นักพรตคิดในใจพลางแค้นเสียงขึ้นจุมุก "ตอนนั้นแค่ได้ยินเสียงยังไม่เห็นของจริง ต้องเดินอ้อมหินก้อนใหญ่ไปถึงจะมองเห็นลำธารต่างหาก" สีหน้าของเขาปรากฏความลำพองใจ ก่อนจะเย้ยต่อ "ถ้าเกิดวันนี้พวกท่านไม่ได้พบข้า เกรงว่าเดินอีกสามวันสามคืนก็อย่าคิดว่าจะออกไปได้เลย สามปีที่ผ่านมามีคนมากมายที่ขึ้นเขาแล้วหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ที่นี่เป็นภูเขาดุจดวงเรื่องชื่อประจำท้องถิ่น ภายหลังมีคนประสบเคราะห์ร้ายมากขึ้นก็ไม่มีใครกล้าขึ้นเขามาอีก วันนี้ถ้าไม่ใช่เพราะข้ารีบร้อนมาเก็บสมุนไพรที่ขึ้นเฉพาะที่นี่ แล้วอาศัยว่าพอมีอิทธิฤทธิ์อยู่บ้าง คงไม่กล้าบุ่มบ่ามขึ้นเขามาหรอก"

"พูดเช่นนั้นข้ายังอยากรู้แล้วสิ" ฉางหรงหันกลับมามองนักพรต "ฟังจากที่เล่ามา ภูเขาลูกนี้เพิ่งเกิดเรื่องประหลาดเมื่อสามปีก่อนกระมัง"

นักพรตพยักหน้า "แม้ข้าจะออกบวชเป็นนักพรตที่นี่ แต่กลับไม่ใช่คนท้องถิ่นโดยกำเนิด ชาวสื่อเกี่ยวกับภูเขาลูกนี้ก็ได้นิมนต์มาจากสหยา ร่วมอารามและชาวบ้านแถบนี้พูดถึงนะ"

ขณะที่เขาพูดก็เงยหน้าเหลียวมองโดยรอบ "ภูเขาลูกนี้ชื่อเขาหมั่งซาน เดิมทีเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเทพเซียนที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่ว บนเขามีหมู่บ้านแห่งหนึ่งชื่อหมู่บ้านเหรินจี...หรือก็คือหมู่บ้านร้างที่พวกท่านเห็นวันนี้ นั่นละ ชาวบ้านในหมู่บ้านส่วนใหญ่เป็นพรานล่าสัตว์ที่เกิดและเติบโตที่นี่ พวกเขาแต่ละรุ่นอาศัยอยู่บนภูเขา ล่าสัตว์เพื่อเลี้ยงชีพ แม้จะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและขัดสน แต่ก็นับว่าอยู่กันอย่างสงบสุขดี เมื่อไม่กี่ปีก่อนชาวบ้านเริ่มนำผลไม้ป่าและสัตว์ป่าที่หามาได้ไปขายที่ตลาดในเมือง ขายไปขายมา พวกชาวบ้านก็เริ่มมีฐานะดีขึ้น"

ทุกคนคิดถึงหมู่บ้านร้างที่มีกลิ่นอายความตายปกคลุมอย่างที่เห็นมา ใครจะคาดคิดว่าในอดีตเคยคึกคักรุ่งเรืองมาก่อน ต่อมาเกิดเรื่องร้ายแรงเพียงใดกัน ถึงทำให้หมู่บ้านนี้ต้องรกร้างว่างเปล่า

ดูเหมือนนักพรตจะล่วงรู้สิ่งที่ทุกคนกำลังคิดอยู่ จึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

"ชาวบ้านแถบนี้ไม่ยอมแยมพรายเรื่องราวในต่อนั้นออกมาเลยสักคำเดียว ข้าก็ต้องเสียเวลาไปมากโขกว่าจะล้วงความลับมาได้นิดหน่อย ได้ยินว่าเมื่อสามปีก่อนมีชาวบ้านในหมู่บ้านเหรินจีไปร้องเรียนยังที่ว่ากล่าวอำเภอบอกว่าในหมู่บ้านเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น ช่วงเวลาอันสั้นเพียงเจ็ดวันพวกสัตว์ที่เลี้ยงเอาไว้หายไปสามสิบกว่าตัว อีกทั้งตอนกลางคืนได้ยินเสียงสตรีร้องไห้ ชาวบ้านจิตใจกระวนกระวายไม่เป็นสุข ขอร้องให้ทางการส่งเจ้าหน้าที่ไปจับคนร้าย ใครจะรู้ว่าท่านได้ทำแห่งจวนนายอำเภอพอได้ยินว่าเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยอย่างสัตว์เลี้ยงหายไปก็ไม่แยแส พุดจาบอกปิดแบบขอไปทีสองสามประโยคก็ไล่

ชาวบ้านที่มาร้องเรียนกลับไป"

เรื่องเล่านี้กระทบจิตใจของฉางหวงอย่างยิ่ง เขาสบถคำด้วยน้ำเสียง
ชิงชัง "ขุนนางเลอะเลือน!"

นักพรตไม่แสดงท่าทีใดกับคำสบถของฉางหวง เขาเอ่ยเล่าต่อไป

"ต่อมาไม่กี่วันหมู่บ้านเหรินจีก็เกิดเรื่องจริง ๆ ชาวบ้านในหมู่บ้าน
ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ร้อยละกว่าคนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในคืนเดียว แม้แต่ศพ
ก็หาไม่พบ..."

นักพรตยังเล่าเรื่องไม่ทันจบก็ราวกับว่ามีดวงวิญญาณมากมาย
นับไม่ถ้วนตอบรับคำพูดของเขา ปาเขาซึ่งเดิมทีเงียบสงัด จู่ ๆ ก็มีเสียง
ราวกับเสียงร้องสะอึกสะอื้นคร่ำครวญ เสียงร่ำไห้เหมือนกำลังระบาย
ความทุกข์โศก นำหวาดผวาสั่นสะท้านถึงจิตวิญญาณ

พวกเขาต่างสะดุ้งตกใจกันถ้วนหน้า

ลั่นเสียงสวดหน้าเคียดเขม็ง ชักกระบี่ข้างเอวออกจากฝักอย่างฉับไว
ฉางหวงและคนอื่นๆ กรูกันเข้ามาตรงหน้าม้า โอบล้อมซ้ายขวาคุ้มครอง
ลั่นเสียงไ้ตรึงกลาง

มีคนหนึ่งมองไปรอบกายด้วยความตื่นตระหนก ก่อนจะเอ่ยด้วย
น้ำเสียงสั่นเทาว่า "นี่...นี่มันเสียงอะไร น่ากลัวถึงเพียงนี้"

"เสียงร่ำไห้วิญญาณครวญยามค่ำคืน" นักพรตหน้าเปลี่ยนสี
รีบกระโดดพรวดลงจากหลังม้า เลิกชายชุดนักพรตของตนแล้วสวมเท้า
วิ่งเร็ว วิ่งไปตะโกนบอกไปว่า "ไม่รีบไปอีกจะไม่ทันการณ์แล้ว! ช้อมหิน
ก้อนใหญ่ตรงหน้านี้ไป พวกเราก็จะเจอทางลงจากเขา! เร็วเข้า!
ฉวยโอกาสที่วิญญาณร้ายพวกนั้นยังไม่ออกมา พวกเราต้องรีบออกไป

จากที่นี่!"

"ไป!" ลินเชื่อว่าควรม้าติดตามไปโดยไม่ลังเล

หลังจากอ้อมผ่านหินก้อนสูงใหญ่เท่าตัวคน เส้นทางบนเขาที่ก่อนหน้านี้คับแคบกลับสว่างโล่งขึ้นทันตา ลำธารใสกระจ่างสายหนึ่งปรากฏแก่สายตาทุกคน

"อยู่ข้างหน้านี้แล้ว เดินผ่านลำธารสายนี้..." คำพูดยังคงกล่าวไม่ทันจบ นักพรตกลับชะงักฝีเท้าอย่างกะทันหัน สองเท้าหยุดนิ่งไม่ขยับเขยื้อนอีกเลย

พวกลินเชื่อว่าต่างรู้สึกแปลกใจ ฉางหรงเอ่ยถามขึ้นทันทีว่า "มีอะไร?" จนกระทั่งเขามองเห็นภาพตรงหน้าชัดเจน คำพูดที่เหลือก็เหมือนโดนคนบีบคอไว้จนกลืนหายไปทันควัน

สายตามองเห็นว่ามีสตรีวัยแรกแย้มนางหนึ่งนั่งยองอยู่ริมลำธาร นางกำลังค้อมกายลงสระเส้นผมยาวสลวย นางสระผมอย่างตั้งอกตั้งใจ แขนเสื้อสีแดงเข้มเลื่อนไหลตามจังหวะการเคลื่อนไหวไปจนถึงข้อศอก เผยให้เห็นช่วงแขนเรียวเล็ก ผิวขาวผุดผาดดูไม่เหมือนสีสันใดในโลกมนุษย์

แสงจันทร์ดงามราวกับผ้าไหมสีเงินชั้นเลิศสาดส่องลงมา ห่อหุ้มเรือนร่างของนางด้วยแสงสีเงินเอาไว้อย่างอ่อนโยน

สิ่งที่น่าประหลาดใจกว่านั้นคือ เสียงความเคลื่อนไหวร้อนรนผิดปกติของสรรพสิ่งในหุบเขากลับคืนสู่ความสงบพร้อมกับการปรากฏกายของสตรีนางนี้ ท่ามกลางความเงียบสงัดได้ยินเพียงเสียงนางเอามืออึกน้ำขึ้นมามีได้แสงจันทร์ที่สาดส่อง

พวกมันเชี่ยวชาญด้านโศกนาฏกรรมตรงหน้าสยบจนอยู่หมัด
ทุกคนจมอยู่ในความเงิบงั้นเนิ่นนาน

ผ่านไปพักใหญ่ ไม่รู้ว่าใครเค้นวาทะออกมาประโยคหนึ่งอย่าง
ยากเย็น

"ดูทำวันนี้ใครก็ไปที่ใดไม่ได้แล้ว"

พวกมันเชี่ยวชาญเป็นคนที่เกิดและเติบโตในเมืองฉางอัน เรื่องเล่าขาน
เกี่ยวกับภูตผีปีศาจในเมืองแห่งนี้มีมากมาย อย่างเช่นยักษ์หน้าตาดุร้าย
อัปลักษณ์ มีเสียงเล่าลือว่ามันหน้าตาน่ากลัวเพียงใด ดวงตาใหญ่โต
ตั้งระฆังทองแดง เดินเข้าออกเมืองฉางอันยามดึกสงัด พบพบผู้สัญจรผ่าน
ยามค่ำคืนก็จะกวัดแกว่งขวานจากนรกพันกะโหลกศีรษะของอีกฝ่าย
อย่างไร้ความปราณี

เมื่อครั้งลื่นเชี่ยวชาญยังเด็กต้องคร่ำเคร่งอยู่กับการเรียนวิชาทั้งปุ่นบู๊
มารดาอบรมสั่งสอนเขาอย่างเข้มงวด ไม่เคยเล่าเรื่องเช่นนี้ให้ฟัง แต่
ลื่นเชี่ยวชาญมีแม่หม้อยู่คนหนึ่งนามเวินกุ...หรือก็คือมารดาของฉางหรง
นางมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับภูตผีปีศาจอัดแน่นเต็มท้องไปหมด จึงมักจะเล่าให้
เขาฟังอยู่บ่อยๆ

'ถ้าเกิดตอนกลางดึกเห็นเด็กน้อยสวมเสื้อไหมกระดิดเชือกอยู่
คุณชายน้อยจะต้องหลบไปให้ไกลเลยนะเจ้าคะ'

ใบหน้าของเวินกุขาวเนียนกระจ่างใส เสื้อผ้าที่นางสวมใส่มีกลิ่นหอม
เจือจางของดอกหลิหั่น* ลื่นเชี่ยวชาญหันมาลงใจในอ้อมกอดของนางแล้ว

* ดอกหลิหั่น หรือดอกลิลลี่แห่งหุบเขา (Lily of the Valley) เป็นดอกไม้สีขาวรูปทรงคล้ายระฆังคว่ำ
บริเวณก้านดอกมีพิษอยู่ด้วย

ผล็อยหลับไปด้วยความม่งม่งงง

'เพราะอะไรกัน' นางทรงที่ยืนมองอยู่ข้างมารดาด้วยความอิจฉาอดถามขึ้นไม่ได้ นั่นคือมารดาของเขานะ ตอนนี้อยากให้คนที่มารดากอดเอาไว้เป็นเขาอย่างยิ่ง นางทรงจึงพยายามคว้าสายเสื้อของมารดาเบาๆ อยากจะเข้าไปโกลั้มนางให้มากกว่านี้อีกนิด

'ฮู้วว...' มารดาส่งสัญญาณให้เขาเงยบเสีียงลง 'คุณชายน้อยหลับไปแล้ว'

'ข้ายังไม่หลับสักหน่อย' ลินเชียวรีบเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาของเขาส่องประกายสุกใสราวกับดวงดาวที่งดงามเจิดจ้าที่สุดบนท้องฟ้า 'ข้ายังไม่หลับนะ แม่มน รีบเล่ามาเร็ว เพราะอะไรพวกเรากำลังอยู่ให้ห่างจากเด็กน้อยกระโดดเชือกด้วย'

เด็กคนนี้!

เวินกุหัวเราะพลางยื่นมือมาลูบแก้มขาวสะอาดดังหยกของลินเชียวแล้วเอ่ย

'ก็เพราะว่าเด็กน้อยกระโดดเชือกจะถามคนที่ผ่านทางมาว่าเมื่อครู่ข้ากระโดดได้กี่ครั้ง เจ้าช่วยข้านับไว้หรือไม่ ถ้าเกิดคนผู้นั้นพลั้งเผลอตอบออกไปจำนวนหนึ่ง คงจะหมดทางรอดแน่แล้ว ความจริงแล้วเด็กน้อยก็คือวิญญาณอาฆาตที่มากกว่าชีวิตคน จำนวนที่คนผ่านทางตอบไปก็คือวันที่เด็กน้อยจะไปรับวิญญาณนะสิ!'

'อูยย...' ลินเชียวตัวน้อยกับนางทรงตัวน้อยพร้อมใจกันสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ

ภาพเบื้องหน้าของลินเชียวสั่นไหว ใบหน้าของแม่มนกลับกลายเป็น

อีกใบหน้าหนึ่ง เด็กสาวผู้นี้อายุประมาณสิบสี่สิบห้าปี นางมีนัยน์ตาสีดำสนิทดูบ่อน้ำลึก แสงจันทร์ที่สาดส่องมายังผิวน้ำในลำธารขับเน้นให้ดวงหน้านี้แลดูประณีตงดงามอย่างยิ่ง ผิวขาวกระจ่างชุ่มชื้น เครื่องหน้าได้สัดส่วนทั้งยังดูละเอียดพิถีพิถันยิ่ง ริมฝีปากอวบอิ่มเข้ายวน แต่น่าเสียดายที่เป็นสีแดงเข้มจัดจ้าน พออยู่ได้แสงจันทร์แล้วกลับนำชนลูก

ฉางหรงกระโดดผลุงมายืนค้อมครองตรงหน้าลั่นเสียงโดยไม่ได้คิดก่อนจะหันไปตะคอกถามเด็กสาวผู้นั้น "เจ้าเป็นใครกัน!"

เด็กสาวเงยหน้ามองประเมินพวกกลืนเสียงโดยไม่ส่งเสียงตอบ หุบเขาบรยากาศเจียบสดเหลือประมาณ ทุกคนไม่กล้าหายใจแรงด้วยซ้ำ กลัวว่าประเดี๋ยวเด็กสาวจะสละร่างมนุษย์กลายเป็นปีศาจหรือวิญญาณร้าย

เวลาผ่านไปเนิ่นนาน เด็กสาวก็หัวเราะร่ากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น และไม่มีความเคลื่อนไหวอะไร นางค้อมกายลงไปอีกครั้ง สละเส้นผมยาวสลวยในลำธาร

"เจ้า..." ความรู้สึกส่วนลึกในตัวฉางหรงอย่าง 'เห็นผีฆ่าผี เห็นเทพฆ่าเทพ' พลุ่พลุ่ขึ้นมา พอจะก้าวไปข้างหน้าก็โดนนักพรตนั้นพุ่งออกมาขวางไว้

น้ำเสียงของนักพรตที่สั่นสะท้านไม่มั่นคงเท่าไรนักเอ่ยขึ้นว่า "อย่า...อย่าไปยั่วโทสะนาง พวกท่านไม่สังเกตหรือ ทันทีที่นางปรากฏกายลมภูเขากลับสงบ แม้แต่รอยวิญญาณก็หยุดคร่ำครวญ มากกว่าครึ่ง... เป็นไปได้ว่านางคือเจ้าแห่งวิญญาณร้าย ถ้าตอนนี้ขึ้นไปยั่วโทสะนางกลัวว่าพวกเราจะตายไม่เร็วพอหรือ"

อย่างไรเสียพวกลินเซียวก็คเคยเข้าสนามรบมาก่อน แม้ว่าอายุน้อย แต่ยามกองทัพเคลื่อนพลก็เคยพักค้างแรมตามภูเขาร้างสุสานโบราณ ภาพคนสี่ระชาดแขนขาตาก็เคยเห็นมาไม่ใช่บ่อย

แม้ว่าภาพเหตุการณ์ตรงหน้าจะน่าตกตะลึง แต่หลังจากความตื่นตระหนกในตอนแรกผ่านพ้นไปแล้ว จิตวิญญาณของความเป็นนักรบ ก็ทำให้พวกเขาสงบเยือกเย็นลงอย่างรวดเร็ว

"เจ้าแห่งวิญญาณร้าย?" ลินเซียวขมวดคิ้ว เด็กสาวคนนี้ปรากฏกายบนภูเขาดรหรรพ์เพียงลำพัง อีกทั้งไม่สะทกสะท้านกับความน่ากลัวท่ามกลางความมืดสลัวยามค่ำคืน ไม่มีทางใช้สตรีนอ่อนแอโดยทั่วไปเด็ดขาด แต่ถ้าหากจะกล่าวว่านางเป็นเจ้าแห่งวิญญาณร้าย...ลินเซียวก็นึกถึงหมู่บ้านร้างไร้ผู้คนที่พบเมื่อช่วงกลางวัน ไม่ถูกต้อง บนร่างของนางไม่มีกลิ่นอายของความอาดูรสิ้นหวังซึ่งอัดแน่นอยู่ทุกหนทุกแห่งในหมู่บ้านเลยสักนิด

"จะสนใจไปทำไมว่านางจะใช้เจ้าแห่งวิญญาณหรือปีศาจ" ลินเซียวเหลียวมองรอบกายระยะหนึ่ง พอสังเกตเห็นว่าสตรีนางนี้ดูเหมือนไม่มีเจตนาจะขัดขวางพวกเขา จึงตัดสินใจอย่างสุขุมเยือกเย็น กดเสียงลงต่ำกล่าวกับพวกนางหว่า "ซักซำกว่านี้อาจมีเหตุไม่คาดคิด พวกเราต้องรีบลงเขาให้เร็วที่สุดถึงจะถูก ท่านนักพรต ท่านบอกไว้ไม่ใช่หรือว่าผ่านลำธารสายนี้ไปก็จะถึงตีนเขาแล้ว อย่าได้รอช้าอีกเลย รีบไปเดี๋ยวนี้เถิด"

ระหว่างที่เอ่ยวาจา ลินเซียวสัมผัสของบางสิ่งตรงหน้าอกของตนโดยไม่ตั้งใจ โชคดีที่ของสิ่งนี้ยังอยู่ การเดินทางครั้งนี้ ของที่คุ้มกันเพื่อ

นำส่งปลายทางล้ำค่ามากเกินไป ลิ่นเชียวไม่ยอมให้เกิดเรื่องแทรกซ้อน
ขึ้นมาอีกแน่

"ใช่ๆ" นักพรตจ้องมองสตรีริมลำธารด้วยความตื่นตระหนกไป
พลางพยักหน้ารับตติๆ กันไปพลาง "ข้างหน้านี้น่ะละ เดินไปไม่ถึงครึ่งหลี่*
ขอเพียงผ่านลำธารนี้ไปได้โดยราบรื่นก็จะลงจากเขาได้แล้ว"

ขณะที่นักพรตอธิบาย ดวงตาก็มีประกายความหวังลุกโชนขึ้นมา
อยากกระโดดโลดเต้นก้าวไปข้างหน้า แต่ว่าก็ยังคงหวาดกลัวสตรีนางนั้น
ไม่กล้าย่างก้าวออกไปโดยง่าย

ฉางหรงทนมองท่าทีถอยหนีอย่างหวาดกลัวไม่ได้ จึงก้มลงซ่อนร่าง
นักพรตขึ้นมา โยนกลับไปบนหลังม้าอย่างคล่องแคล่วแล้วสะบัด
สายบังเหียนมุ่งหน้าเปิดทางไปก่อนเช่นเดิม

พวกลิ่นเชียวตามหลังไปตติๆ

ขณะที่ผ่านสตรีนางนั้น ลิ่นเชียวอดชะลอความเร็วลงไม่ได้ เขา
ก้มหน้ามองไปที่นางอย่างระแວดระวัง

มองเห็นว่านางรวบเส้นผมยาวสลวยขึ้นมาจากลำธาร วางพาดไป
ทางหัวไหล่ข้างหนึ่ง แล้วใช้นิ้วมือเรียวยาวค่อยๆ สางเส้นผม เส้นผม
สีดำสนิทตัดกับผิวขาวม่อ่งดั่งหิมะของนาง เดิมทีสมควรเป็นภาพน่าชื่นตา
ชื่นใจ แต่ชั่วขณะนั้นก็กลับทำให้คนรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง

เมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาของลิ่นเชียว สตรีนางนั้นก็เหลือบตามองตาม
ทันใดนั้นเองนางก็เผยรอยยิ้มคล้ายไม่ยิ้มออกมา

สตรีนางนี้รูปโฉมงดงามหาใดเปรียบ ยามที่นางไม่ยิ้มราวกับ

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

ดอกเหมยแดงเคลือบน้ำค้างแข็ง จะร่วงร่ามกิ่งยามอยู่หรรษา แต่กลับ
เย็นชาห่างเหิน ไม่มีชีวิตชีวาเท่าใด แต่รอยยิ้มนี้ของนางราวกับฤดูใบไม้
ผลิหวนคืนผืนแผ่นดิน น้ำค้างแข็งละลายกลายเป็นน้ำค้างยามเช้า
กิ่งเหมยแดงนับไม่ถ้วนต่างประชันชูช่ออวดเกสร ความมั่งคั่งมั่งนวล
เป็นที่ประจักษ์

ลื่นชิววรับสภาพจิตใจให้นั่นคง ถอนสายตากลับมาอย่างเฉยชา
กระซางสายบังเหียนควบม้าผ่านลำธารไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง นักพรตก็ร่อนรอนจนหน้าผาก
มีเหงื่อไหลซึมขึ้นมาอีกครั้ง

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทั้งที่ทางออกอยู่ด้านหลังก้อนหินชัดๆ เมื่อวันก่อน
ข้ายังลงเขาจากเส้นทางนี้อยู่เลย เหตุใดตอนนี้ถึงหาไม่เจอแล้วล่ะ"

ฉางหรงโยนแส้ม้าทิ้งไปอย่างจนปัญญา ทั้งตัวลงนั่งกับพื้นแล้วเอ่ยว่า
"ช่างเกิดๆ ก็แค่ค้างแรมบนเขารกร้างนี้สักคืน วันพรุ่งนี้ค่อยคิดหาวิธี
ลงเขาต่อกี่สิ้นเรื่อง ข้าไม่เชื่อหรอกว่าพวกเรามีคนมากถึงเพียงนี้ อีกทั้ง
แต่ละคนก็มีฝีมือไม่ธรรมดา ใครหน้าไหนจะกล้าทำอะไรพวกเราได้"

พอเขานึกอะไรได้บางอย่างก็กระโดดพรวดลุกขึ้น ล้วงห่อผ้าในอกเสื้อ
หยิบอาหารแห้งและถุงน้ำออกมา ยื่นไปตรงหน้าลื่นชิวว

"คุณชายไม่ได้กินอะไรมาครั้งก่อนวันแล้ว อยู่บนเขารกร้างกันดาร
กินอะไรง่าย ๆ รองท้องก่อนสักคำสองคำ เอาไว้วันพรุ่งนี้พวกเรากลับถึง
ฉางอันค่อยหาทางชดเชย"

จะได้กลับฉางอันอย่างราบรื่นหรือ

ลื่นชิววรับถุงน้ำมาดื่มอีกหนึ่ง ในใจกลับไม่ได้มองทุกอย่าง

ในแง่ดีเลยแม้แต่น้อย เขาย้อนคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ ในสมอง
มีความคิดแปลกประหลาดผุดขึ้นมาแล้วหายไปไม่หยุดหย่อน เขา
อยากจะจับคว้าความคิดนั้นไว้เหลือเกิน แต่กลับเหมือนน้ำที่ไหลริน
ตามรอยแยกของนิ้วมือ จะคว้าอย่างไรก็คว้าไม่ได้

ตกลงมีอะไรผิดปกติกันแน่

เขาเงยหน้ามองสตรีนางนั้นที่อยู่ตรงลำธารฝั่งตรงข้าม แต่กลับต้อง
ตกตะลึงที่พบว่านางมานั่งอยู่บนก้อนหินยักษ์ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ในมือ
ของนางหมุนกังไ้ไม่เล่น มองตรงมาทางนี้ด้วยแววตาแว่นแฉ่งพอดี

ลื่นเชี่ยวชาญรู้สึกสะอิดสะเอียน ลอบสังเกตผู้ใต้บังคับบัญชาโดย
ไม่แสดงความรู้สึกใด โชคดีที่ยังอยู่ครบทั้งแปดคน ไม่เกินและไม่ขาดไป
สักคนเดียว ไม่ว่าคำคินนี้สถานการณ์จะเป็นเช่นไร ขอเพียงพวกเขา
ทั้งเก้าคนรวมกันเป็นหนึ่ง จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคทุกอย่างไปได้

ลื่นเชี่ยวชาญตัดสินใจวางแผนเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับไปบอกกับ
พวกนางหรง

"ตอนนี้ฟ้ามืดแล้ว เส้นทางก็ไม่ชัดเจน พวกเราอย่าผินหาทางลงเขา
ต่อไปดีกว่า เอาอย่างนี้เถอะ ข้าเห็นว่าทุกคนเหนื่อยล้าเต็มที่ บริเวณนี้
นับว่ากว้างขวาง พวกเราอาศัยกางกระโจมค้างแรมสักคืนดีกว่า วันพรุ่งนี้
ค่อยปรึกษาหารือกันต่อ"

นักพรตผู้นั้นเห็นว่าพวกลื่นเชี่ยวชาญล้มเลิกความคิดจะลงเขาก็ร้อนใจ
ดังโพลน "ได้อย่างไรกัน! คุณชายทุกท่านจะค้างแรมบนเขาลูกนี้ไม่ได้
เด็ดขาด ไม่ใช่ว่าข้าพุดจาเหลวไหลส่งเดช บนเขาลูกนี้มีวิญญาณร้าย
จริงแท้แน่นอน พลังของมันร้ายกาจยิ่งนัก ถ้าเกิดคินนี้พวกเราอยู่บน

ภูเขา กลัวว่าคงจะไม่มีคนรอดสักคนแล้ว!"

"ถ้าอย่างนั้นท่านนักพรตหาวิธีลงเขาได้หรือไม่เล่า" นางหรงเอ่ยขัดอย่างรำคาญ "พวกเราอยากรากลับงานอันไปกินอาหารดีๆ สักมื้ออยู่นะ ใครจะอยากค้างแรมบนเขาร้างทुरกันดารกัน แต่พวกเราจะเดินวนเวียนบนหุบเขาทั้งคืนเหมือนแมลงวันไร้หัวไม่ได้กระมัง ข้าแนะนำให้คุณนักพรตเก็บเรี่ยวแรงเอาไว้ดีกว่า"

"แค่ๆ" นักพรตเกิดอาการสอ่ลักขึ้นมา

พวกนางหรงไม่สนใจใยดีเขาอีก ต่างแยกย้ายกันไปตั้งกระโจมของตนเอง

ลีนเซียมีคำสั่งลงมาว่าเพื่อป้องกันความเปลี่ยนแปลงใดที่อาจเกิดขึ้นยามค่ำคืน และเพื่อให้มีคนดูแลซึ่งกันและกัน พวกเขาจะแบ่งเป็นสองคนต่อหนึ่งกลุ่ม ลีนเซียกับนางหรงอยู่กระโจมเดียวกัน ส่วนนักพรตนั้นจะแยกไปอยู่กับเว่ยปอ

สตรีบนก้อนหินยักษ์เฝ้ามองพวกลีนเซียยุ่งวุ่นวายโดยไม่ขยับเขยื้อน แม้ว่าสุดท้ายแล้วนางก็ไม่ได้แสดงท่าทีน่าสงสัยอะไร

เมื่อจัดแจงตั้งกระโจมเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็นั่งตรงลานว่างล้อมรอบกองไฟ ทำร่างกายให้อบอุ่นไปด้วยกัน

แสงจันทร์สาดส่องลงมาที่หุบเขา ทำให้สรรพสิ่งบนเขาถูกอาบย้อมด้วยน้ำค้างแข็งสีเงิน

ลีนเซียมองเห็นสีหน้าของทุกคนแลดูอ้ำว้างก็รู้สึกสะท้อนใจ จึงเอ่ยยิ้มๆ ขึ้น

"คำคืบนี้คงยาวนานนัก พวกเราไม่สู้มาตีมสุรา ใช้การละเล่นวงสุรา* สร้างความครั่นเครงเป็นอย่างไ คราวก่อนใครบอกไว้ว่านำสุราขึ้นเลิศ ติดตัวมาด้วยเล่า คราวนี้ก็อย่ามัวแต่ซุกเก็บไว้ เอาออกมาเถอะ"

พวกฉางหรงส่งเสียงขานรับเห็นด้วย เว่ยปอยิ้มกว้างแล้วนำสุรา ขวดหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ทุกคนพร้อมใจกันกรูเข้าหา

ลั่นเชียวนั่งอมยิ้มมองพวกเขาหัวเราะกันครั่นเครง คิดทบทวน ครู่หนึ่งก็ชักกระบี่ข้างเอวออกมา ใช้แขนเสื้อค่อยๆ เช็ดทำความสะอาด ตัวกระบี่

นักพรตที่นั่งอยู่ข้างหนึ่งมองลั่นเชียวตาไม่กะพริบ ก่อนจะเอ่ยชม "กระบี่ดี!" แล้วว่าต่อ "กระบี่สะท้อนประกายแสงหลากสีเลื่อนราง เก่งว่า คงไม่ใช่ของธรรมดากระมัง"

ฉางหรงมีประสาทสัมผัสการฟังดีเยี่ยม ได้ยินคำพูดของนักพรต ก็หันกลับไปตอบว่า "แน่นอนอยู่แล้ว กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่เก่าแก่และ ศักดิ์สิทธิ์นัก ได้ยินว่าใช้กำจัดปีศาจปราบมารได้ด้วย อีกทั้งเคยติดตาม เจ้านายแต่ละรุ่นเข้าสู่สนามรบ เป็นกระบี่วิเศษที่หาได้ยากยิ่งในใต้หล้า เชี่ยวละ"

นักพรตได้ยินดังนั้นแวตาก็เป็นประกายวาววับ ขณะกำลังจะ เอ่ยอะไรออกมา เงยหน้าขึ้นก็เห็นลั่นเชียวมองสบตาแฝงความนัยลึกซึ้ง หัวใจพลันสั่นสะท้าน คำพูดที่ใกล้จะถึงริมฝีปากก็ถูกกลืนกลับลงไป อีกครั้ง

ลั่นเชียวลอบหัวเราะเย็นชาอยู่ในใจ พอเขาจะลุกขึ้นเดินกลับกระโจม

* การละเล่นวงสุรา มักเป็นการละเล่นทำเอาแพ้ชนะกัน ใครแพ้จะถูกปรับให้ดื่มสุรา ไม่ได้มีเจตนาจะ ปรับโทษกันจริงจัง เป็นการเล่นกันสนุกๆ สร้างบรรยากาศให้ครึกครื้นมากกว่า

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพวกนางหรงอะอะไวยวาย

เขาหันกลับไปมองอย่างระแວดระวัง เมื่อมองเห็นภาพตรงหน้าชัดเจนแล้วก็อดตะลึงงันไปไม่ได้

เขามองเห็นเด็กสาวซึ่งเดิมทีควรจะนั่งอยู่บนก้อนหินเดินมาหาพวกเขาเมื่อไรก็ไม่รู้ นางจ้องมองขวตสุราในมือพวกนางหรงด้วยแวตาบริสุทธิ์ไร้เดียงสา หลังเห็นพวกนางหรงมองนางอย่างตกตะลึงก็เผยรอยยิ้มอ่อนหวาน ประมอฬพลาญเอ่ยว่า "สุราดี! เป็นสุราดี!"

ผมยารสพลยของเด็กสาวไม่รู้ว่่าเกล้าเป็นสองมยตั้งแต่เมื่อไร นั่นเป็นสัญลักษณ์ของสตรีที่ยังไม่ออกเรือนในราชวงศ์ปัจจุบัน ใบหน้าเรียบเนียนแม้ว่่าจะขาวซีดไปบ้าง แต่ก็ไม่ดูน่าสะพรึงกลัวอย่างเมื่อตอนแรกพบหน้า

ชุดแขนเสื้อหลวมกว้าง ลวดลายดอกบัวสีแดง แถบผ้าไหมรัดหน้าอกสีม่วงอ่อนอมชมพู รอบคอยังสวมสร้อยทองสีเหลืองอร่ามเส้นหนึ่ง จี้ของสร้อยทองคำเป็นกระดิ่งกลมดิกสามอันส่องสว่างวาววับภายใต้แสงจันทร์ ช่วยเพิ่มความงดงามและไร้เดียงส่าน่าทะนุถนอมไปโดยปริยาย

ภายในใจของพวกลิ้นเหี้ยวเกิดความรู้สึกแปลกพิกลขึ้นมา เมื่อครูนึกวาดสยตามองอย่างรีบร้อน ใครก็ไม่คิดสังเกตรายละเอียดเสื้อผ้าอาภรณ์ของสตรีนางนี้ ใครจะคิดว่าสตรีที่ปรากฏภายในภูเขาลึกอย่างไร้ที่มากลับสวมเสื้อผ้าแบบที่ได้รับความนิยมสูงสุดในเมืองฉางอัน

ยิ่งไปกว่านั้นนางเดินมาถึงตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร ทางนี้มียอดฝีมือที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีตั้งมากมาย แต่กลับไม่มีใครสังเกตเห็น

เลยสักคน

นางหรงรู้สึกล้อปยศอดสูอย่างที่สุด กระโดดพรวดลุกขึ้นมาโดยพลัน พลางตะโกนถามว่า "เจ้าเป็นใครกัน มีเจตนาใดกันแน่"

จากนั้นเขาก็เบนสายตาไปมองข้างหลังของนาง

เอ๊ะ! นางมีเงาอยู่ด้วย ถ้าอย่างนั้น...เป็นไปได้ว่าไม่ใช่วิญญาณสินะ

เด็กสาวไม่ใส่ใจความเป็นปรปักษ์จากน้ำเสียงของนางหรงสักนิด แต่จับจ้องไปที่ขวดสุราในมือพวกเว่ยปอ เอ่ยยิ้มๆ ว่า "สุรากลิ่นหอมนัก! ลมหนาวในหุบเขาราวกับคมดาบกรีดผิว ข้าหนาวจะแย่อยู่แล้ว ได้เท่าทุกท่านคงไม่ถือสาที่ข้ามาขอดื่มสุราสักคำกระมัง"

น้ำเสียงของนางช่างอ่อนคลายและเป็นกันเองยิ่งนัก

ลื่นเชียวมองเด็กสาวอย่างเจียบบั้น อากัปกริยาสุภาพมีมารยาท รูปโฉมงดงามอย่างปฏิเสธไม่ได้ แล้วยังเผยสีหน้าไร้เดียงสาไม่มีพิษภัย ออกมาอีก นางเข้าใจวิชาการคลายเกราะป้องกันจิตใจคนอย่างเห็นได้ชัด...

ถ้าหากพวกนางหรงมีไหวพริบปฏิภาณแยกว่านี่สักหน่อย เกรงว่าคงจะคลายความหวาดระแวงในใจที่มีต่อนางลงอย่างง่ายดายแล้ว

นักพรตขยับมาอยู่ข้างกายลื่นเชียวเจียบบั้น กดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "คุณชาย ดูท่าปีศาจตนนี้น่าจะบำเพ็ญตบะมาไม่นาน สามารถล่อลวงจิตใจคนได้ด้วย อย่าได้ปล่อยยให้รูปกายภายนอกหลอกเอาได้ละ"

ลื่นเชียวรูปร่างสูงโปร่งโดดเด่น แต่นักพรตมีรูปร่างค่อนข้างท้วมเตี้ย เมื่อมายืนอยู่ข้างลื่นเชียวแล้ว เหนือศีรษะก็ตรงกับช่วงคางของลื่นเชียวพอดี

ลื่นเชียวไม่ชอบให้คนแปลกหน้าเข้ามาใกล้ชิด จึงขมวดคิ้วออกมา

เล็กน้อย ขยับตัวสร้างระยะห่างของทั้งสองคนโดยไร้ผู้เสี่ยง ทันใดนั้น ในสมองพลันมีแสงสีขาวส่องสว่าง ความคิดหนึ่งราวกับดอกบัวที่งอกขึ้นมา จากโคลนตม เผยโฉมให้ผู้คนเห็นเล็กน้อย

ในชั่วพริบตานั้นเขาก็ตัดสินใจบางอย่างได้

"ถ้าหากแม่นางน้อยไม่รังเกียจว่าสุราราชชาติกระด้างบาดคอ ก็เข้ามา ดื่มสักจอกสองจอกเถอะ" เขายิ้มแล้วแสดงท่าทางเชื้อเชิญ

พวกนางทรงตกใจจนอ้าปากค้าง เป็นไปได้ได้อย่างไร สตรีนางนี้ไม่ว่าอะไรล้วนแปลกพิกลไปหมด เป็นไปได้อย่างมากว่าจะไม่ใช่คนดีอะไร คุณชายมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดลึกซึ้ง จะถูกคำพูดแค่ไม่กี่คำของนาง ล่อลวงสำเร็จได้หรือ

นักพรตผู้นั้นก็เผยสีหน้าตื่นตระหนกออกมา "คุณชาย!" ได้แต่มอง สตรีนางนั้นเดินมานั่งลงข้างกองไฟต่อหน้าต่อตา สีหน้าของเขาอย่าแฉ่งลงทุกขณะ แต่ว่าลึนเขียวยึดสติใจอย่างเฉียบขาดแล้วไม่อาจเปลี่ยนแปลง เขารู้สึกพ่ายแพ้ยับเยินชนิดไม่มีทางแก้ไขได้อีก ทรวดตัวลงนั่งกับพื้นด้วย ใบหน้าซีดขาว

เว่ยปอได้สติกลับคืนมา ส่งสุราให้เด็กสาวด้วยสีหน้าหวาดระแวง นางก็หัวเราะคิกคักพลางยื่นมือมารับ แล้วยกหน้ายกดื่มหลายอีกอย่างสบายใจ

ลึนเขียวยังทำราวกับไม่ทันสังเกตแวตาร้อนรนและตื่นตัวของ พวกนางทรง เขามองดูเด็กสาวดื่มสุราด้วยความสนใจอย่างยิ่งพลางเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจว่า "พึงสำเนียงการพูดของแม่นาง ดูเหมือนจะเป็นชาวเมืองฉางอันกระมัง"

"อืม" สตรีนางนั้นยิ้มแล้วพยักหน้ารับ นับว่าเป็นการตอบคำถาม
ลื่นเชียว ดวงตาของนางกลอกหลุกหลิกรอบหนึ่ง ก่อนจะไปตามกอยู่ที่
กระโถมที่พวกนางหรงตั้งขึ้นมา "คืนนี้จะค้างแรมที่นี่?"

"ใช่"

"รวมถึงเขาดูด้วย?" ทันใดนั้นเด็กสาวก็หันหน้ากลับไป นิ้วมือขาวผ่อง
คุ้ยหยกยื่นออกมาชี้ไปทางนักพรต

เดิมทีนักพรตกำลังรวบรวมสมาธิ จดจ้องกระดิ่งสีทองที่ห้อย
ระหน่ำออกของเด็กสาว พอโดนนางชี้หน้าอย่างไม่ทันตั้งตัว สีหน้าเขาก็
แปรเปลี่ยน สะบัดแขนเสื้ออย่างแรง เดินจากไปด้วยความโกรธเคือง

สายตาของเด็กสาวไล่ตามนักพรตไป มองเห็นเขาเดินเข้าไป
ในกระโถมหลังหนึ่ง ถึงได้ถอนสายตากลับมาอย่างช้าๆ

นางหันไปเห็นลื่นเชียวที่กำลังมองตรงมาโดยไม่ละสายตา จึงยิ้ม
ออกมาด้วยความเก๋เขินเล็กน้อย "ยามค่ำคืนในภูเขาลึกทั้งเนิ่นนาน
และหนาวเย็นนัก อีกทั้งได้ยินผู้คนเล่าลือว่าภูเขาลูกนี้มีเรื่องประหลาด
บางอย่าง ข้าเองก็ตัวคนเดียว รู้สึกหวาดกลัวจริงๆ คุณชายยังมีกระโถม
เหลือสักหลังให้สาวน้อยอย่างข้าอาศัยค้างแรมหรือไม่"

เพี้ย! แล้วเมื่อครู่นี้ใครกันเล่าที่อยู่ในภูเขาลึกคนเดียว นางกลัว
ด้วยหรือ คิดจะหลอกใครกัน! ยังใช้แววตายั่วยวนเหมือนนางจิ้งจอก
ล่อลวง 'คุณชายของข้า' อึก! ไม่รู้จักอายเสียบ้าง! มารดามักเล่าว่า
ปีศาจจิ้งจอกเชี่ยวชาญการล่อลวงบุรุษที่สุด มองดูท่าทางยั่วยวน
หวานเสน่ห์ของนางแล้ว ไม่น่าจะอาจเป็นภูตผีที่บ้าเพี้ยนตะบะจนกลายร่าง
เป็นมนุษย์ได้ ใช่แล้ว! จะต้องเป็นปีศาจจิ้งจอกแน่นอน

นางทรงที่ยืนอยู่ข้างหนึ่งยิ่งมองไฟโทสะยิ่งแรงกล้า แทบอดใจ
ไม่ไหวอยากจะกระโดดเอากระบี่ฟันสตรีนางนี้สักแผล

ทว่าดูเหมือนกิริยาอ่อนหวานของเด็กสาวจะใช้กับลินเชียวได้ผลดี
ทีเดียว เขาเลิกคิ้วพลางเอ่ยยิ้มๆ "เรื่องนี้จะมีอะไรยากเย็น นางทรง ช่วย
แม่นางน้อยผู้นี้ทางกระโจมอีกสักหลัง" เขาหันไปเห็นนางทรงกำลังจ้อง
นางเขม็งด้วยแววตาเปี่ยมโทสะ จึงส่งสายตาเตือนอีกฝ่ายและเอ่ย
"ทางกระโจมอยู่ข้างกระโจมซำก็แล้วกัน"

เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วยาม นางทรงก็เบิกม่านกระโจมเข้ามา
อย่างขุ่นเคืองพร้อมกล่าวว่ากับลินเชียว

"เพราะอะไรคุณชายถึงให้นางปีศาจนั้นค้างแรมในกระโจมของ
พวกเรา นี่ไม่เท่ากับว่าชักศึกเข้าบ้านหรือ"

ลินเชียวลอบถอนหายใจ รู้สึกคร้านจะสนใจนางทรง จึงล้มตัว
ลงนอนโดยไม่ตอบอะไรสักคำ

คำพูดที่อัดแน่นเต็มท้องนางทรงต้องกลั๊กลั่นกลับไปทั้งอย่างนั้น
เขามองลินเชียวด้วยความขุ่นเคือง มองดูท่าทางเช่นนี้ของคุณชายแล้ว
คงไม่คิดจะพูดอะไรกับเขาอีก

จะว่าไปแล้วนับตั้งแต่ปีก่อนโน้นที่พระชายาจากโลกนี้ไป ท่านอ่อง
แต่งงานใหม่กับสตรีสกุลสูง นิสัยของคุณชายก็ยิ่งแปลกพิกลมากขึ้น
ทุกขณะ

ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ พระชายาคนใหม่ของท่านอ่องที่แต่งงานเข้ามา
อายุมากกว่าคุณชายเพียงสองปี หลังจากแต่งงานเข้ามาแล้วก่อเรื่องวุ่นวาย

ไม่ใช่บ่อย ช่วงต้นปีก่อนพระชายาคนใหม่ตั้งครรภก็ยิ่งมองว่าคุณชายเป็นหนามยอกอก ในที่แจ้งประจบเอาใจท่านอ่อง ในที่ลับก็ใช้วิธีสกปรกลอบทำร้ายคุณชายบ่อยครั้ง

พอคิดถึงหญิงงามที่ร้ายกาจดังอสรพิษผู้นั้น ฉางหรงก็แค้นใจจนกัดฟันกรอด หญิงงามส่วนใหญ่แล้วไม่ใช่คนดีอะไร ก็เหมือนกับนางปีศาจที่เจอวันนี้ ใบหน้าขาวเนียนดังหิมะดั่งหยก ไม่แน่ว่าอาจเหมือนที่ในตำราว่าไว้ 'งดงามเพียงเปลือกนอก'*

หืม?...วันนี้คุณชายทำที่ดูผิดปกตಿಯ่างยิ่ง คงไม่ได้สนใจนางเข้าจริงๆ หรอกนะ

เขาเงยหน้ามองใบหน้าหล่อเหลาเหนือผู้ใดได้แสงเทียนของลิ้นเชียว คุณชายเกิดปีเดียวกับเขา ปีนี้อายุสิบเจ็ดปีเต็มแล้ว จะว่าไปก็ถึงวัยที่เข้าใจเรื่องราวระหว่างชายหญิง ถ้าหากถูกใจสตรีนางใดขึ้นมาแล้วพากลับไปเป็นหญิงบำเรอ ใครจะว่ากล่าวอะไรได้เล่า

ไม่ๆ คุณชายเย่อหยิ่งถือตัวถึงเพียงใดกัน แม้กระทั่งสตรีจากตระกูลที่มีชื่อเสียงในเมืองฉางอันพร้อมเสนอตัวให้ด้วยความเต็มใจก็ยังไม่เหลียวแล แล้วจะโดนสตรีซึ่งมีที่มาไม่แน่ชัดเช่นนี้ดึงดูดความสนใจได้อย่างไร

ฉางหรงคิดเรื่องราวในใจสับสนวุ่นวายไปหมด เขายังฝันทำให้สติแจ่มใสเอาไว้ จับตาดูความเคลื่อนไหวนอกกระโจมอย่างระมัดระวัง แต่ไม่อาจป้องกันความง่วงงุนที่โหมซัดสาดเข้ามาราวคลื่นทะเลสูงลิบ เพียงชั่วพริบตาก็พัดพาเขาเข้าสู่ห้วงนิทราดำมืดไม่เห็นกันบึ้ง

* งดงามเพียงเปลือกนอก แรียบเปรยถึงรูปกายภายนอกที่งดงามอำพรางธาตุแท้ที่โหดร้ายทารุณเอาไว้ มาจากวรรณกรรมเรื่อง 'เหลียวใจจู้อ้อ' ของผู้ซ่งหลัง กล่าวถึงปีศาจร้ายที่มีเปลือกนอกเป็นหญิงสาวรูปโฉมงดงาม

"ฮ้าก..."

เสียงร้องตะโกนโหยหวนบาดลึกกราวมีดคมกริบทำให้นางหรงที่ยังนอนหลับไม่รู้เรื่องราวเหมือนโดนผ่าออกเป็นสองซีก

ตอนแรกนางหรงยังมีอาการหวาดผวา แต่ก็ได้สติตื่นเต็มตาขึ้นมาทันที เขารีบลุกขึ้นมามากอย่างฉับพลัน สิ่งแรกที่เกิดขึ้นก็ต้องปกป้องลิ้นเซียว ใครจะรู้ว่าพอหันไปมองด้านข้าง บนที่นอนของลิ้นเซียวกลับว่างเปล่าไร้ตัวตน!

เขาตกใจจนหลังเหงื่อเย็นเยียบทั่วร่าง "คุณชาย!" เพิ่งจะวังมิดชีวิตออกไปนอกกระโจม กลับตบตะลึงที่เห็นลิ้นเซียวยืนถือกระบี่อยู่หน้ากระโจม โดยไม่เป็นอะไร ข้างกายรายล้อมด้วยพวกเว่ยปอ แต่ละคนมีสีหน้าจริงจัง คล้ายกำลังรวมสมาธิตั้งใจฟังอะไรบางอย่าง

นางหรงรู้สึกละอายแก่ใจยิ่งนัก! แม้แต่พวกเว่ยปอยังมีสติตื่นตัวยิ่งกว่า เมื่อเผชิญกับอันตรายก็มาอยู่ข้างกายคุณชายได้อย่างทันท่วงที ส่วนเขากลับนอนหลับเป็นตาย ถ้าหากคุณชายมีอันตรายขึ้นมาจริงๆ เขายังมีหน้าอยู่ต่อไปได้อีกหรือไม่

นางหรงรีบมาอยู่ข้างกายลิ้นเซียวด้วยความรู้สึกทั้งแค้นและละอายใจ

ขณะที่นางหรงกำลังจะเอ่ยปาก นักพรตก็ไม่รู้ว่าโผล่มาจากทางใด เขาผูกเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่อย่างร้อนรนพลางเอ่ยว่า "องครักษ์แซ่ถานผู้นั้น! และยังมีอีกคน ข้าไม่ทราบว่าคุณจะอะไร...เสียงดังออกมาจากกระโจมของพวกเขา ข้าได้ยินอย่างชัดเจน ไม่ผิดแน่นอน!"

เวลานี้เองมีองครักษ์สองคนวิ่งมาจากอีกทางหนึ่ง รายงานเสียงดัง

ว่า "คุณชาย ถานฉี้กับหวังสิงหายตัวไปแล้ว! แม่นางน้อยคนนั้นก็ไม่มีอยู่ในกระโจม!"

เป็นนางจริง ๆ ด้วย! นางปีศาจ!

ฉางหรงพุ่งไปที่กระโจมของสตรีนางนั้นอย่างว่องไว ไม่ผิดไปจากที่คาดไว้ ภายในกระโจมว่างเปล่าไร้ผู้คน นางหายตัวไปไม่เหลือร่องรอยนานแล้ว

ลื่นเชียวมีสีหน้าเย็นชาฉายชัด เขาเดินอ้อมข้างฉางหรง สาวทำยาวๆ เดินเข้าไปในกระโจมขององครักษ์แซ่ถานและแซ่หวัง เขาเหลียวมองจนทั่วบริเวณรอบหนึ่งก่อนจะสั่งกำชับவே่ยปอว่า "ไปเอาคบเพลิงมา!"

เมื่อคบเพลิงหลายอันถูกนำเข้ามา ชั่วจิตใจกระโจมที่มืดทึบก็ส่องสว่างดุจกลางวัน ลื่นเชียวมองประเมินสภาพภายในกระโจมอย่างรวดเร็ว จู่ๆ เขาเหมือนจะพบอะไรบางอย่าง จึงเลิกชายชุดขึ้นทรุดตัวลงนั่งยองๆ พินิจพิจารณาอย่างละเอียด

ตอนนี้ฉางหรงก็เดินเข้ามาแล้ว พอขยับเข้าไปมองใกล้ๆ ก็เอ๋อด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดว่า "นี่มันรอยเลือด! รอยเลือดสายนี้ลากยาวคดเคี้ยวไปจนถึงนอกกระโจม ค่อยหายไปทีทางเข้าหุ่กระโจมของเรา"

ไม่คิดว่าร่มดะวังรอบคอบอย่างที่สุดแล้ว สุดท้ายก็ยังปล่อยให้ปีศาจชิงลงมือได้ ลื่นเชียวสะกดกลั่นโทสะแล้วลุกขึ้น กดเสียงลงต่ำบอกกับฉางหรงประโยคหนึ่ง ไม่รอให้ฉางหรงแสดงสีหน้าประหลาดใจอย่างไรเหตุผลก็ก้าวยาวเดินนำพวกவே่ยปอออกไปจากกระโจม

รอยเลือดประเดี๋ยชัดเจนประเดี๋ยเลือนราง พาพวกลื่นเชียวมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจากอีกฝั่งของลำธาร

ตรงปากทางเข้ามีกิ่งต้นตูเจียวน* ภูเขาที่แห้งเหี่ยวไปนานแล้ว
วางปิดบังเอาไว้ ถ้าหากไม่ใช่เพราะมีรอยเลือดนำทางมา พวกลิงเซียว
คงหาพบได้ยากแน่นอน

เวลานี้กิ่งไม้แห้งโดนฟันจนขาดกระเด็นพันทาง เผยให้เห็นทางเข้า
ที่มีความสูงเท่าตัวคน ภายในถ้ำมีกลิ่นคาวตลบอบอวล

พวกเว่ยปอหัวใจเต้นรวดดังตึกลอง มองเห็นภาพตรงหน้าแล้ว
เป็นไปได้อย่างไรที่สาจดนนั่นยังอยู่ในถ้ำ อีกทั้งมีความร้ายกาจไม่ธรรมดาแน่
ถ้าหากผล็พลามบุกเข้าถ้ำไป พวกเขาหลายคนไม่เท่าไรหรอก แต่หาก
เกิดเหตุไม่คาดฝันกับคุณชาย...

เว่ยปอพยายามขัดขวางลิงเซียวด้วยความร้อนใจ "คุณชายอย่าเพิ่ง
เข้าไปเลย รอให้พวกข้าเข้าไปสำรวจในถ้ำสักรอบหนึ่งก่อนเถอะ..."

ไม่คาดคิดว่าลิงเซียวจะโบกมือขัดจังหวะคำพูดของเว่ยปอ เขา
ถือกระบี่เอาไว้ในมือแล้วเดินนำเข้าไปในถ้ำก่อนใคร

ภายในถ้ำมืดสลัวและเงียบสงัด กว้างขวางกว่าที่พวกลิงเซียว
คิดเอาไว้มาก

เพ็ญจะเดินเข้าไป กลิ่นคาวเข้มข้นยิ่งกว่าตอนอยู่นอกถ้ำหลายเท่า
ก็พญูเข้ามาปะทะกับประสาทการรับรู้ของพวกลิงเซียวอย่างรุนแรง ทำให้
พวกเขาหลายคนอยากจะอาเจียน

น่ากลัวยิ่งไปกว่านั้นคือเดินเข้ามาก็เห็นตรงจุดเดียวโค้งมีโครงกระดูก
ของมนุษย์และสัตว์กองรวมกันเป็นภูเขาสูงๆ โครงกระดูกสีขาว
ซ้อนทับกันชวนขวัญผวาอย่างยิ่ง เมื่อมองดูอย่างละเอียดแล้วเหมือนจะ

* ตูเจียวน หรือดอกอาซาเลีย (Azalea) คนไทยนิยมเรียกว่าดอกกุหลาบพันปี เป็นไม้ดอกที่มีลำต้นไม่สูงมาก
ออกดอกเป็นพุ่มหนา ดอกมีสีสดใสและมีหลายสีขึ้นอยู่กับการดูแล

มีเศษซากโครงกระดูกของเด็กน้อยปะปนอยู่ด้วย

ตลอดเส้นทางเมื่อเดินลึกเข้าไปข้างในมากขึ้น ก็จะมองเห็นว่าทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือมีแท่นหินใหญ่กว้างประมาณหนึ่งจั้ง* ทั้งสี่มุมของแท่นหินถูกขัดเป็นมันเงาวาววับ เห็นได้ชัดว่ามักจะมีคนมาเอนนอนหรือนั่งสมาธิอยู่เป็นประจำ

บนแท่นหินมีร่างของคนสองคนนอนนิ่งไม่ไหวติง ดูเหมือนจะขาดใจเสียชีวิตไปแล้ว ข้างกายยังพอมองเห็นว่ามีรอยเลือดลากยาวจากแรงกระชากลากถู

เด็กสาวชุดแดงที่หายตัวไปก่อนหน้านี้หนึ่งยองอยู่ข้างกายสองคนนั้นมือขวาของนางกุมกระดิ่งสีทองตรงสร้อยคอเอาไว้แน่น กำลังก้มหน้าลงสำรวจอะไรบางอย่าง

"ถ่านดี! พี่รองหวัง!"

พอมองเห็นสภาพของทั้งสองคนชัดเจนแล้วพวกเว่ยปอก็ขอบตาแดงก่ำ พุ่งเข้าไปหาทั้งสองคนด้วยความร้อนใจ

ดวงตาของคนแซ่ถ่านและแซ่หวังยังปิดสนิท ใบหน้าเป็นสีดำนล้าทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลงอย่างต่อเนื่อง แต่ลมหายใจแผ่วเบาจนแทบจับไม่ได้

พอเห็นว่าพวกฟองที่ยังนั่งดื่มสุราด้วยกันตอนพลบค่ำ ชั่วพริบตา กลับต้องมามีสภาพเช่นนี้ เว่ยปอก็มีเลือดลมพลุ่งพล่านในอก เขาแผดเสียงคำรามออกมาคำหนึ่ง ดาบในมือเสือกแทงไปที่เด็กสาวอย่างฉับพลัน "ข้าจะฆ่านางปีศาจอย่างเจ้าเสีย!"

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ไม่คาดคิดว่าข้างกายจะมีกระป๋องหนึ่งยื่นออกมาว่องไวปาน
สายฟ้าแลบ ปะทะกับดาบของเขาเสียงดังเคร้งแล้วปิดออกไป

"คุณชาย?!" เว่ยปอทั้งตกใจทั้งโมโห "เพราะอะไรท่านถึงไม่ให้ข้า
ฆ่านางปีศาจตนนี้"

"ไม่ใช่นาง!" ลิ่นเซี่ยวตอบอย่างฉับกระชับแต่ครอบคลุม จากนั้น
จึงเก็บกระป๋องเข้าฝัก ก้าวเข้าไปใกล้เพื่อตรวจดูอาการบาดเจ็บของคนแซ่ถาน
และคนแซ่หวัง

เด็กสาวเหลือบมองเว่ยปออย่างเย็นชา น้ำเสียงเย็นยะเยือกเอ่ยว่า
"โง่เง่า!" ก่อนจะคลำหาของบางอย่างจากข้างเอวครู่หนึ่ง ล้วงหยิบ
ขวดน้ำเต้าหอยกบเล็กออกมา

นางเปิดฝาขวดท่ามกลางสายตาที่จ้องมองอย่างตกตะลึงของ
พวกเว่ยปอ แล้วเทยาลูกกลอนสีแดงเข้มออกมาสองเม็ด

"รีบเอาให้พวกเขากินเร็ว ซ้ำกว่านี้อีกก้าวเดียว พิษจากปีศาจจะ
กัดกร่อนชีพจรหัวใจ เทพเซียนก็ช่วยไม่ได้แล้ว" นางนำยาเม็ดส่งให้
ลิ่นเซี่ยวที่อยู่ข้างกายแล้วลุกขึ้นทันที ก่อนจะหันไปถามเว่ยปอที่เพิ่งจะ
เข้าใจเรื่องราว "แล้วนักพรตนั้นล่ะ"

เว่ยปอยังไม่ทันตอบคำถาม ก็ได้ยินลิ่นเซี่ยวตอบด้วยน้ำเสียง
เคร่งขรึม "ถูกพวกขางหรงคุมตัวไว้แล้ว คิดว่าตอนนี้คงจะอยู่นอกถ้ำ"

เด็กสาวพยักหน้ารับ "ยังไม่นับว่าโง่" ขณะกล่าววาทะก็สาวเท้า
เดินออกไปข้างนอก ระหว่างที่เดินไปนั้นกระดิ่งสีทองที่กุมเอาไว้ก็
กระทบกัน ส่งเสียงดังกรังกรังออกมา

เมื่อได้ยินคำพูดของนางแล้ว ท่าทางตอนลิ่นเซี่ยวบ่อนยากก็

เชื่องช้าลง

เว่ยปอไม่คิดว่าสตรีนางนี้ แม้กระทั่งคุณชายของเขาก็กล้าพูดจากระທบกระທียบ ภายใต้ความตกตะลึงนั้น ความเป็นปรับักษ์ต่อนางที่เพิ่งจะสลายไปก็ปะทุขึ้นมาทันควัน

ตอนนี้เองมีเสียงอะอะโวยวายดังมาจากปากถ้ำ พวกฉางหรงลากตัวนักพรตผู้นั้นเข้ามา

นักพรตโดนมัดอย่างแน่นหนาเหมือนขนมจ้ำง แต่ยังคงแหกปากตะโกนลั่น

"เป็นฝีมือนางปีศาจตนนั่นก่อเรื่องซัดๆ เหตุใดพวกเจ้าถึงจับนักพรตอย่างข้าไว้ไม่ยอมปล่อย คงไม่ได้เป็นเหมือนเจ้านายของพวกเจ้าหลงเสน่ห์นางจนสติเลอะเลือนหรือกนะ เจ้าพวกสารเลว! ปล่อยข้านะ!"

แต่ทันทีที่หันหน้าไปก็มองเห็นเด็กสาวเดินออกมา นักพรตก็ตาแดงก่ำโดยพลัน เสียงด่าทอยิ่งดังก้องกว่าเดิม "นางปีศาจ! ทำให้คนตายมากถึงเพียงนี้ยังไม่พออีกหรือ ยังโยนข้อหาว่าเป็นปีศาจร้ายมาใส่ศิรัระข้า! ข้าจะสู้ตายกับเจ้าแล้ว!"

นักพรตตะโกนด่าทอไปพลางดิ้นรนเอาศิรัระพุ่งชนไปด้วย แต่จนใจที่โดนฉางหรงคว้าเอาไว้แน่น จึงทำได้เพียงจ้องเด็กสาวอย่างเอาเป็นเอาตายประหนึ่งสัตว์ร้ายที่โดนคุมขัง สองชายกเตะสะเปะสะปะไม่ยอมหยุด

เด็กสาวมองไปที่นักพรตด้วยแววตาเคร่งขรึม น้ำเสียงเยือกเย็นเอ่ยขึ้นว่า "เดิมทีคิดว่าขอเพียงวาดค่ายกลหกประสานนอกเขตกระโจมก็จะป้องกันไม่ให้เจ้าทำร้ายผู้บริสุทธิ์ได้ ไม่คิดว่าจะประเมินพลังตะบะ

ของเจ้าดำเกินไป"

นางกล่าวด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง มือซ้ายทำสัญลักษณ์แล้วทอคาถา มือขวาชูสร้อยคอทองคำขึ้นอย่างช้าๆ ตั้งท่าเตรียมพร้อมจะสั่นกระดิ่ง

นางทรงถลึงตาโตรากับกระดิ่งพวกนั้น

คุณชายแค่บอกกับเขาว่าให้จับกุมนักพรตเอาไว้ แต่กลับไม่ได้บอก ที่มาที่ไปของเรื่องทั้งหมด เดิมที่เขาคิดว่านักพรตนี้เป็นพวกเดียวกับ นางปีศาจ สองคนร่วมมือคนหนึ่งร้องคนหนึ่งประสาน เพื่อจะได้หลอกให้ พวกเขาเชื่อใจ

นี่หรือว่านางปีศาจก็เป็นนักพรต ถ้าเช่นนั้นเจ้านักพรตนี้มาจาก ที่ใดกันแล้ว

นางทรงคิดพลางเงยหน้ามองไปทางลั่นเขี้ยว กลับเห็นลั่นเขี้ยวกำลัง จ้องกระบี่ในมือไม่วางตาอย่างงุนงง กระบี่เล่มนั้นเปล่งแสงสว่างเจิดจ้า ตัวกระบี่ราวกับขานรับเสียงกระดิ่งในมือเด็กสาว มันส่งเสียงดังแหวก อากาศขึ้นมา

หัวใจนางทรงต้องสั่นสะท้าน ขณะที่เขากำลังจะเอ่ยปากไม่ทันระวัง ปล่อยให้นักพรตที่อยู่ข้างกายออกแรงด้นรจนจนหลุดพ้น

จากนั้นนักพรตก็ส่งเสียงคำรามแปลกประหลาด เชือกที่มัดร่าง ของเขาเอาไว้ขาดสะบั้นพร้อมกัน

ยามเอ่ยวาจาเชื่องช้า แต่ลงมือกระทำกลับรวดเร็วว่องไว กระดิ่ง ในมือของเด็กสาวหลุดออกมาจากสร้อยคอ กลายสภาพเป็นลูกไฟสีทอง สามลูกเข้าสู่โถงนักพรตอย่างรวดเร็วดุจันปาดาวตก นางตะโกน เสียงดังก้องว่า "ปีศาจร้าย! ยังไม่คืนร่างเดิมอีก!"

ทันทีที่ลูกไฟสัมผัสกับหน้าอกของนักพรตก็เปลี่ยนเป็นมังกรไฟสามตัว ลัดเลาะคดเคี้ยวไปบนร่างของนักพรต โอบรัดร่างของเขาเอาไว้ อย่างแน่นหนา

ดูเหมือนนักพรตจะได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัส มีเสียงประหลาดสะเทือนขวัญผู้คนดังออกมาจากลำคอ

เขามองเด็กสาวด้วยแววตาโหดเหี้ยม สีหน้ายิ่งย่ำแย่ลงไปทุกทีหลังจากนั้นชั่วอึดใจลำคอของเขาก็เอนพับไปทางหนึ่ง ศีรษะถึงขั้นแยกบ้านกับลำคอ กลิ้งหลุนๆ มาถึงปลายเท้าฉางหรง

ฉางหรงนี้กว่าตนเองตายไปแล้ว เขานวดคลึงดวงตาเพ่งมองปลายเท้าของตนเองซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาไม่ได้มองผิดไปกระมัง เจ้าสิ่งกลมกลิ้งหลุนๆ พร้อมดวงตานิ่งสนิทเหมือนปลาตาย หรือว่าจะเป็นศีรษะของนักพรตผู้นั้น

เขามองไปที่นักพรตด้วยความตกใจถึงขีดสุด จึงเห็นว่าตำแหน่งซึ่งเดิมทีควรจะมีศีรษะตั้งอยู่ จู่ๆ กลับมีศีรษะงูรูปร่างคล้ายสามเหลี่ยมสีเขียวสดโผลาวัวงอกออกมาแทน ลำตัวของงูยาวประมาณหนึ่งจั้งกว่าพริบตาเดียวก็ทะยานขึ้นไปถึงเพดานถ้ำ

ส่วนมังกรไฟสามตัวที่เด็กสาวเสกออกมาก็ตามติดดุจเงา พัวพันแนบแน่นไม่ยอมห่างแม้แต่นิดเดียว

"นี่...นี่มันตัวประหลาดอะไรกันแน่!" ฉางหรงจ้องเจ้างูยักษ์เขม็งกลืนน้ำลายไปหลายอึกใหญ่ด้วยความหวาดผวา แล้วก็รีบอะไรขึ้นมาได้วิ่งปรีเข้าไปอยู่ข้างกายลั่นเสียง คำรามเสียงดังว่า "เร็วเข้า! คู้มกันคุณชาย!"

พวกเว่ยปอชะงักกันไปเพราะภาพเหตุการณ์ตรงหน้า ไม่ทันมีท่าที่

ตอบสนองไปชั่วขณะ แต่อย่างไรก็เคยได้รับการฝึกฝนมาก่อน พอได้
นางทรงเรียกเตือนสติเช่นนี้ก็รับวางแนวคุ่มกันโอบล้อมลื่นเชียวเอาไว้

กระบี่ในมือลื่นเชียวยิ่งกระสับกระส่ายหาความสงบไม่ได้ รวากับว่า
ได้เผชิญหน้ากับนักรบที่เป็นศัตรูตัวฉกาจ มีความปรารถนาพลุ่งพล่าน
อยากจะพุ่งออกไปแนวหน้าสังหารศัตรู

ลื่นเชียวมองกระบี่ของตนด้วยแววตาซับซ้อน เขายังจำได้ว่า
ในตอนนั้นเสด็จบุหงาก้าวผ่านท่านองค์ผู้เป็นบิดาของเขา นำกระบี่เล่มนี้
มามอบให้เขาที่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ ทรงแยมพระโอบุสแล้วตรัสว่ากระบี่
เล่มนี้กำจัดปีศาจปราบมารได้ สามารถค้ำครองหลานชายของข้าให้
เติบโตใหญ่อย่างปลอดภัย

ผู้ร่วมเหตุการณ์ในตอนนั้นทุกคนต่างนึกว่าเป็นเรื่องตลกขบขันของ
ฮ่องเต้ผู้ทรงชราภาพ ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าจะเป็นความจริง

หลังจากนั้นเขาก็เข้ามาใช้งานเหมือนเป็นแค่กระบี่ธรรมดาเล่มหนึ่ง
ไม่ได้รู้สึกว่ามันจะมีสิ่งใดแปลกประหลาดกว่าปกติ

อาจเป็นเพราะว่ามีความเคารพเลื่อมใสต่อเสด็จปู่สมปนเปอยู่ด้วย
ถึงได้ให้ความสำคัญและทะนุถนอมเป็นพิเศษ ไม่ปล่อยให้ห่างกายเลย
สักชั่วขณะ

พอขึ้นเขามาแล้วกระบี่เล่มนี้ก็ส่งเสียงร้องเตือนอยู่หลายครั้ง
หลังจากนักพรตปีศาจคืนร่างเดิมแล้วก็สิ้นไหวผิปกติเช่นนี้อีก หรือว่า
จะเป็นกระบี่ที่สามารถกำจัดปีศาจปราบมารได้จริงๆ

ขณะที่กำลังขบคิด เบื้องหน้าก็มีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวลอยมา
ลื่นเชียวเงยหน้าขึ้นไปก็เห็นงูยักษ์โดนมังกรไฟสามตัวพันรอบ มันกำลัง

ปิดกายด้วยความทรมาน ปลายหางยาวใหญ่ก็บิดสะเปะสะปะ ทำให้
เศษซากโครงกระดูกสีขาวที่กองเป็นภูเขาหล่นกระจัดกระจายเต็มพื้นถ้ำ
กลิ่นคาวเลือดในถ้ำยิ่งเข้มข้นขึ้นทุกขณะ เด็กสาวจ้องเหม็งที่งูยักษ์
ริมฝีปากขมขมิบร้ายกาถา บริเวณขมับมีเหงื่อไหลซึมออกมาอย่าง
ต่อเนื่อง สีหน้าของนางก็เริ่มขาวซีดเข้าไปทุกที

พวกมันเชี่ยวชาญเหตุการณ์ด้วยความเข้าใจกระจ่าง ถ้าหากกล่าวว่า
ตอนแรกเด็กสาวเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่เมื่อกำลังกายถดถอยลงไป เวลานี้
จึงเผยความอ่อนแอออกมาให้เห็นมากขึ้น

ศัตรูหรือพวกพ้องแยกแยะชัดเจน มาถึงตอนนี้แล้วมีหรือจะ
ยังนิ่งดูตายอยู่ได้

"บุก!" ลิ่นเขียวโบกมือส่งสัญญาณ กวาดแกว่งกระบี่ปรับพลังลมปราณ
วิ่งแฉลบไปอยู่ตรงหน้าเจ้างูยักษ์ พวกฉางทรงก็ชักดาบออกจากฝัก
อย่างพร้อมเพรียง ตามหลังเจ้านายไปไม่ห่าง

ไม่คาดคิดว่าดาบของพวกฉางทรงเมื่อฟันฉับใส่ร่างงูจะคล้ายกับ
ฟันลงไปบนเพชร แม้กระทั่งประกายไฟก็ไม่มีแลบออกมา

"นี่มัน..." ฉางทรงสีหน้าแปรเปลี่ยนขนานใหญ่ ช่วงขณะที่เห็นว่า
หางของงูยักษ์กำลังจะบิดร่างตนเองกระเด็นเหมือนผ้าชีวดีผืนหนึ่ง
ก็มีกระบี่เล่มหนึ่งเสือกแทงมาจากด้านข้าง ฟันหางของงูยักษ์เต็มแรง

แม้ว่าจะไม่ได้ฟันจนหางขาดสะบั้นออกมาทั้งยวง แต่กลับสร้าง
บาดแผลเหวอะหวะเลือดชุ่มโชก งูยักษ์เจ็บปวดแสนสาหัส รีบขยับหาง
เก็บเข้าข้างลำตัว ดวงตาสีแดงฉานหันมามองลิ่นเขียว ก่อนจะค้อมตัวลง
แล้วพุ่งเข้าหา

การคาดเดาในใจของลินเซียได้รับการพิสูจน์แล้ว กระป๋องเล่มนี้ไม่เหมือนกับกระป๋องทั่วไปจริงๆ พอเห็นยูักษ์อ้าปากกว้างมาอยู่ตรงหน้าเขาก็ไม่ลังเลอีกต่อไป กวาดแกว่งกระป๋องฟันฉับลงไปใต้ศีรษะใหญ่โตของมัน

เดิมทีพลังตะบะของเด็กสาวไม่เพียงพอจะต่อกรกับปีศาจจุฬาลมฟันปีได้ เพียงแต่อาศัยว่ามีของวิเศษที่หาได้ยากยิ่งในใต้หล้า และฉวยโอกาสที่จิตใจของเจ้ายูักษ์ไม่สงบนิ่งซิงลงมือก่อนเพื่อครองความได้เปรียบก็เท่านั้น กล่าวถึงกำลังกาย นางจะกล้าเทียบเคียงกับปีศาจฟันปีเช่นนี้ได้อย่างไร

เมื่อใช้พลังควบคุมมังกรไฟถึงสามตัว ร่างกายของนางก็เริ่มจะแบกรับไม่ไหว อาศัยเพียงแค่พลังปรารถนาที่ผืนยืนหยัดต่อไป

ตอนนี้ลินเซียจับกระป๋องของตนเข้าสู่วังวนการต่อสู้ ทำให้เด็กสาวมีกำลังสนับสนุนที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย นางรู้สึกมีกำลังเพิ่มขึ้นมาในทันใด แม้กระทั่งมังกรไฟสามตัวก็เปล่งประกายเจิดจ้าตามไปด้วย

"ตำแหน่งที่ตำแหน่งเจ็ดซุน*" พอเห็นว่าลินเซียยังคงกระหน่ำฟันที่คองยูักษ์ แม้ว่าทุกรอยแผลจะเรียกเลือด แต่กลับไม่ทำร้ายถึงจุดสำคัญ นางรู้สึกร้อนใจไม่น้อย ฉวยโอกาสปรับพลังปรารถนาแล้วร้องเตือนเสียงดังกังวาน

ลินเซียเฉลียวฉลาดยิ่งนัก ได้ยินคำเตือนของนางก็แสวงทำเป็นพลาดท่าแทงกระป๋องเข้าใส่ดวงตาของยูักษ์ มันจึงหลบเลี่ยงไม่ทัน ร่างกายใหญ่โตกลิ้งหลบไปด้านหลัง เผยช่วงท้องสีดำคล้ำให้เห็นโดย

* ตำแหน่งเจ็ดซุนของงู คือส่วนสันหลังที่ห่างจากส่วนหัวลงมาเจ็ดซุน เป็นตำแหน่งหัวใจของงู ถือเป็นจุดมรณะ หากถูกตีบริเวณนี้ ต่อมาจึงมีสำนวน 'ตู่ให้ตีเจ็ดซุน' หมายถึงจะทำอะไรต้องจับจุดสำคัญให้ได้ ทั้งนี้ ซุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

ไม่ตั้งใจ

ในใจลื่นเสียรู้สึกปีติยินดี ขณะที่กำลังแทงกระบี่ไปยังตำแหน่ง เจ็ดซุน ใครจะรู้ว่าพอเจ้างูยักษ์เห็นคมกระบี่ของลื่นเสียวไถ่จะถึงตัว ไม่รู้ว่ามันเอาพลังมหาศาลมาจากที่ใด สามารถกระเด็นหลบหนีไปข้างหลัง หลบไม่ให้กระบี่โดนจุดสำคัญได้พอดี

"แย่แล้ว! ปีศาจตนนี้กำลังจะหนี!" พวกฉางหรงเห็นงูยักษ์หันหน้าไป ขยับร่างกายใหญ่มหึมาเลื้อยหนีออกไปทางปากถ้ำ หลายคนฉวยโอกาส จะรีบไปตักทาง ขัดขวางเจ้างูยักษ์เอาไว้

ปีศาจงูยักษ์บำเพ็ญตะบะมานานปีจนสามารถเหินและดำดิน ได้แล้ว ความเร็วในการเลื้อยในยามปกติไม่มีทางเชื่องช้าปานนี้แน่ แต่ว่าบนร่างของมันมีมังกรไฟสามตัวจากคาถาของเด็กสาวนั้นรัดไว้ แผลเผาจนผิวหนังของมันไหม้เกรียมเป็นแผลฉกรรจ์ เจ็บปวดทรมานเหลือเกิน ทั้งลื่นเสียยังแทงบาดเจ็บหลายแผล แม้ว่าจะไม่กระทบถึงอวัยวะภายใน แต่เลือดสีแดงสดยังไหลออกมาไม่หยุด สูญเสียพลังกำลังไปมากกว่าครึ่งนานแล้ว

ถ้าหากวันนี้ขนาดมนุษย์ตัวเล็กๆ ไม่ก็คนยังกล้ามาขัดขวาง มันก็ช่างไม่รู้จักประมาณตนเอาเสียเลย! มันทั้งหงุดหงิดทั้งโมโห อ้าปากกว้าง หมายจะเขมือบพวกฉางหรงลงท้องในคราวเดียว

ฉางหรงเห็นศรัทธะงูยักษ์ที่ใหญ่เหมือนตะกร้าสานใบโตขยับมา อยู่ตรงหน้าพร้อมลมหายใจเหม็นคาวอบอวลจนเขาแทบจะอาเจียนออกมาแล้ว เขาก็คำรามเสียงดังก้อง วางท่ากวัดแกว่งดาบสังเดช ในใจร้องคร่ำครวญว่า 'ชีวิตข้าจบสิ้นแล้ว!'

บางทีอาจเป็นเพราะใกล้ตายแล้วกระมัง เพียงชั่วพริบตาในความคิดของนางทรงก็มีความทรงจำผุดขึ้นมาให้วุ่นวายไปหมด

เขาคิดถึงเรือนหลี่ไปในวังหลั่นอ่อง สถานที่แห่งนั้นเป็นเรือนที่พักของพระชายาผู้จากไป เมื่อครั้งพระชายายังมีชีวิตอยู่ขึ้นชอบดอกสาลีเป็นที่สุด ฉะนั้นลานเรือนหลี่ไปในทุกฤดูใบไม้ผลิจะมีดอกสาลีบานสะพรั่ง กิ่งก้านที่ประดับด้วยดอกตูมจะยื่นออกไปนอกกำแพงเรือน มองจากที่ไกลๆ รวบรวมหิมะหากลีบผลิบาน ช่วงงดงามเกินคำบรรยาย

ในความทรงจำนั้นนางทรงแอบปีนขึ้นไปอยู่บนกำแพงเรือนหลี่ไปลอบสอดส่ายสายตาส่องเข้าไปในลานเรือน

กลางลานกว้างฉ่ำฉ่ำเขียวรูปร่างเล็กกระฉอย นิ่งหลังเหยียดตรงอยู่หลังโต๊ะหนังสือที่ตรงระเบียง เขากำลังคัดลายมือเขียนการบ้านไปที่ละเส้นทีละขีด

กลีบดอกสาลีสีขาวเจอสายลมยามโพล้เพล้ของฤดูใบไม้ผลิพัดปลิวไสว ร่วงหล่นลงบนไหล่ของคุณชายน้อย ทำให้หัวไหล่ของเขาเป็นสีขาวโพลนดุจหิมะ

ภายในห้องดูเหมือนกำลังเคี้ยวยาอยู่ กลิ่นหอมของดอกสาลีในลานหน้าเรือนจึงมีกลิ่นหอมของยาปะปน ท่ามกลางกลิ่นหอมเจือจางมีกลิ่นขมปร่าแผ่มาด้วย

เสียงไอของพระชายาลอยมาเข้าหูของนางทรงอยู่ตลอด

'แค่ๆ...ต้าหลาง* คัดต่ออีกหน่อยก็ไปพักเถอะ การบ้านไม่ต้องรีบทำให้เสร็จเดี๋ยวนี้ก็ได้ เอาไว้ถ้าเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายก็ไปเรียกท่านลุงอู๋

* ต้าหลาง หมายถึงบุตรชายคนโต

ให้พาเจ้ากับฉางหรงไปเล่นเตะลูกหนัง' น้ำเสียงของพระชายาฟังดูก็รู้ว่า
สุขภาพค่อนข้างอ่อนแอ

คุณชายน้อยรีบวางพู่กันลงบนโต๊ะ วิ่งตรงไปที่ข้างประตูแล้วเอ่ยว่า
'ท่านแม่ ข้าไม่ไปเล่นเตะลูกหนัง ข้าอยากจะทำอยู่กับท่าน'

พระชายาหัวเราะออกมา น้ำเสียงของนางช่างมีความสุขและ
ปลอบปล้ำใจ 'เด็กโง่ ไม่พูดกับเจ้าแล้ว แม่ไม่สบาย กลัวว่าจะเอาโรค
ไปติดเจ้าล่ะสิ'

ผู้หนึ่งที่อยู่ข้างกายพระชายาก็เดินมาขวางคุณชายน้อยที่
ข้างประตู เอ่ยยิ้มๆ ว่า 'คุณชายน้อยของพวกเราฉลาดรู้ความที่สุดแล้ว
รู้จักกตัญญูต่อพระชายา คุณชายน้อยโปรดวางใจ ช่วงนี้พระชายา
พักรักษาอาการป่วย ผ่านไปอีกไม่กี่วันก็ดีขึ้นแล้ว ถึงตอนนั้นคุณชายน้อย
ก็เข้ามาหาพระชายาได้แล้วเจ้าค่ะ'

ลื่นเชียวเอียงศีรษะคิดทบทวน เอ่ยถามผู้หนึ่งว่า 'ถ้าอย่างนั้น...
ท่านแม่หายป่วยแล้ว ก็จะมีน้องชายน้องสาวให้ข้าเร็วๆ ได้แล้วใช่ไหม'

ผู้หนึ่งยังแยมยิ้มจนตาหยีมากขึ้นไปอีก นางยื่นมือออกไปจัด
คอเสื้อชุดผ้าไหมสีดำปักลายกิเลนให้ลื่นเชียว 'แน่นอนเจ้าค่ะ ถึงตอนนั้น
ในวังของเราจะมีได้มีแค่ตำหลาน จะมีเอ๋อริกลาง ซานกลาง ซือหลาง
และอู่หลาง*...เป็นน้องชายที่พระชายามีให้คุณชายอย่างไรเล่า วังของเรา
จะต้องครึกครื้นมากแน่'

ลื่นเชียวได้รับคำตอบที่พอใจ ร้องอุทานด้วยความยินดีแล้วหมุนตัว
วิ่งเสียงดังออกไปข้างนอก

* เอ๋อริหลาง ซานหลาง ซือหลาง และอู่หลาง หมายถึงลูกชายคนที่สอง คนที่สาม คนที่สี่ และคนที่ห้า
ตามลำดับ

นางทรงรีบกระโดดลงมาจากกำแพงในลานเรือน เฝ้ารอลินเขียว ด้วยความอดทน

ลินเขียวหาเขาพบที่หน้าประตูนั่นเอง 'ไปเร็ว...ไปเตะลูกหนังกัน!'

ทันใดนั้นก็ก็กขึ้นมาได้ว่าเมื่อวานนางทรงไม่ยอมแพ้ ตะชนะเขา ไปตั้งหลายลูก ลินเขียวกล่าวด้วยน้ำเสียงสอเสียดนาเอาคืนว่า 'อีกไม่นาน ข้าก็จะมีน้องชายแล้ว ถึงตอนนั้นข้าคงไม่สนใจจะเล่นกับเจ้าอีก'

นางทรงเริ่มรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา เธอไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดคุณชายน้อย มีน้องชายแล้วจะไม่ยอมเล่นกับเธออีก

เธอเองดูลินเขียววิ่งไปข้างหน้า ก็รีบร้อนก้าวเท้าไล่ตามลินเขียวไป หยิบห่อกระดาษน้ำมันที่ซ่อนอยู่ในอกเสื้อออกมาวางเอ่ยว่า 'คุณชายน้อย นี่เป็นขนมปังเหน่ย* ท่านแม่ข้าทำเอง อร่อยมากเลยนะ ยกให้ท่านหมดเลย ห้ามเลิกเล่นกับข้าด้วย'

ลินเขียวหันมามองนางทรงอย่างเยื่อหยิ่ง ก็มองเห็นอีกฝ่ายประคอง ขนมปังเหน่ยห่อหนึ่งมายืนอยู่ตรงหน้าจริงๆ

ขนมปังเหน่ยสี่เหลี่ยมกรอบถูกซุกอยู่ในอกเสื้อนางทรงอยู่นาน แป้งกรอบชั้นนอกหลุดล่อนเลอะเทอะกระจายทั่วอกเสื้อของนางทรง

นางทรงมองหน้าลินเขียวอย่างระแวดระวัง ดวงตาใสกระจ่าง เต็มไปด้วยความไม่สบายใจ

ลินเขียวไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงรู้สึกปวดแปลบที่ใจเล็กน้อย เธอ จ้องหน้านางทรงอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยรับขนมปังเหน่ยจากนางทรงมากัดชิม คำหนึ่งอย่างเงี้ยวมัน ก่อนจะพยักหน้าแล้วเอ่ยว่า 'ก็ได้ ขอแค่แม่ نرم

* ขนมปังเหน่ย คืออาหารประเภทแป้งอย่างหนึ่งในสมัยราชวงศ์ถัง เป็นขนมเบี๊ยะที่มีไส้ทำจากซีต

ทำขนมปังเหนียให้ข้าทุกวัน ข้าก็จะเล่นกับเจ้าต่อ'

ใบหน้าของนางทรงเผยรอยยิ้มกว้าง

กลิ่นคาวเลือดที่เข้มข้นขึ้นทุกขณะตรงปลายจมูกตึงสติให้นางทรง
กลับมาสู่ความเป็นจริงเบื้องหน้า

ดาบที่เขากัดแหว่งอยู่ไม่อาจทำอันตรายใดกับเจ้างูยักษ์ได้เลยสักนิด
เขาเข้าใจความตายถึงเพียงนี้เป็นครั้งแรก

โดนูกกลืนลงท้องเป็นความรู้สึกเช่นไรนะ

เขาอดคิดด้วยความสยดสยองไม่ได้ ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกถึง
ความยุติธรรมอยู่บ้าง ตัวเขายังอายุไม่เต็มสิบเจ็ดดีเลย แม้กระทั่งภรรยา
ก็ยังไม่ได้แต่งงาน ต่อให้จะต้องตายไปก็ขอเปลี่ยนวิธีตายไม่ให้น่าอึดอัด
ถึงเพียงนั้นได้หรือไม่

ยามนั้นเองกระแสพลังรุนแรงจู่โจมเข้ามา ทำให้งูยักษ์ที่เลื้อยมาถึง
ตรงหน้านางทรงถูกกระชากไปด้านหลังโดยพลัน

นางทรงลืมหูลืมตาด้วยความตกใจกลัวก็เห็นลื่นเขียวกระโจนเข้าไป
ร่างเจ้างูยักษ์โดยไม่แยแสสิ่งใด รัศมีของมันเป็นอย่างแน่นหนาแล้ว
ล้มกลิ้งไปกับพื้น คนและงูต่อสู้กันอย่างสุดสุดในพริบตา

นางทรงตกตะลึง ค้นหาถึงกับยอมเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือเขา!

ขณะที่ในอกกำลังพองฟู ดวงตาก็เริ่มแสบร้อนเล็กน้อย มองดูงูยักษ์
ยังดิ้นรนไปมา เพียงพริบตาก็กลับมาเป็นฝ่ายได้เปรียบ เขาเข็ดร่องรอย
ตรงหางตา ตะโกนเสียงดังก้องคำหนึ่งแล้วพินดาบไปทางเจ้างู "ข้าสู้ตาย
กับเจ้าแล้ว!"

มังกรไฟที่เด็กสาวเรียกออกมาดูเหมือนจะใช้ได้ผลแค่กับปีศาจ ทำให้

ลินเซียที่แม้จะพัวพันประชิดตัวเจ้าหญิงแต่ปลวไฟนั้นกลับไม่ลามมาถึงร่างกายของลินเซีย ส่วนช่วงท้องหญิงถูกมังกรไฟเผาจนเป็นรูโหว่

"แท่งทะลุท้องมัน!" พอเห็นลินเซียถูกร่างกายใหญ่หมึมาของหญิงกัดทับไว้จนไม่อาจขยับเขยื้อนได้ชั่วขณะ เด็กสาวจึงตะโกนบอกด้วยความร้อนใจ

นางยังเร่งปลุกกำลังภายในที่หลงเหลืออยู่ในร่าง ทำให้มังกรไฟสามตัวนั้นยิ่งลุกโชนเจิดจ้า นางรู้ว่าตนเองคงอดทนได้อีกไม่นาน นี่จะเป็นโอกาสสุดท้าย ถ้าหากไม่สามารถควบคุมยักษ์เอาไว้ได้อยู่หมัด คนกลุ่มนี้จะต้องโดนยักษ์กลืนกินแน่

ใบหน้าของลินเซียมีหยาดเหงื่อไหลรินอย่างต่อเนื่อง ทศวินัยที่เคຍกระຈ้างชัดเจนพรมัวขึ้นทุกขณะ

เขาพยายามคลำหาทางเลือกทางกระบี่ทะลุท้องยักษ์ แต่ว่าจนใจที่ตัวกระบี่ยาวเกินไป เวลานี้เขาก็ถูกยักษ์กัดทับอยู่ใต้ร่าง ไม่ว่าจะไร้ออกแรงขยับไม่ได้เลย

โชคดีที่พวกนางหรงและเว่ยปอวิ่งมาถึงด้านหลังยักษ์ เอาอย่างวิธีการของลินเซียเมื่อครู่ พร้อมใจกันตะโกนคำหนึ่งแล้วกรูกันเข้าไปรัดคอเจ้าหญิง

เดิมทียักษ์กำลังทุ่มเทศมารีบบมือกับลินเซีย ไม่ทันได้ระวังจึงถูกพวกนางหรงกระซากให้หงายหลังสุดกำลัง ถูกบีบให้เผยช่วงท้องที่มีบาดแผลเหวอะหวะอยู่นานแล้ว

โอกาสนี้จะปล่อยให้หลุดมือไม่ได้!

ลินเซียวระโดดพรวดลุกขึ้นมา เสียง 'ฉึก' ดังขึ้น กระบี่เสียบทะลุ

ตำแหน่งเจ็ดซุ่นของงูยักษ์อย่างแม่นยำที่สุด

งูยักษ์ส่งเสียงกรีดร้องแปลกประหลาดบาดหู ร่างกายใหญ่มหึมา บิดงอคล้ายเป็นตะคริว ทำให้ทั้งถ้ำส่งเสียงดังสะท้อนปานแผ่นดินไหว

เด็กสาวเห็นสถานการณ์ตรงหน้าเป็นเช่นนั้นก็รีบท่องคาถาเวทย์มนต์ มังกรไฟทั้งสามราวกับมีประสาทสัมผัสดั่งมนุษย์ พุ่งเข้าไปในรอยแผล ฉีกขาดตรงตำแหน่งเจ็ดซุ่นของงูยักษ์ตามลำดับ ทันใดนั้นก็แผดเผางูยักษ์ จนมอดไหม้เป็นเถ้าถ่าน

"กลับคืน!"

เมื่อเสียงนุ่มนวลของเด็กสาวตะโกนขึ้นคำหนึ่ง มังกรทั้งสามได้ยิน เสียงเรียกขานก็กลายร่างเป็นลูกไฟสามลูก ลอยกลับเข้ากระดิ่งทองคำ ในมือของเด็กสาว

ทุกคนต่างถอนหายใจโล่งอก

พวกฉางหรงยังปรับลมหายใจไม่ทัน มองดูเจ้ากระตู่งูยักษ์ด้วย สีหน้าเหม่อลอย การต่อสู้ดุเดือดเมื่อครู่จะใช้คำว่า 'โอกาสรอดเพียงหนึ่ง จากสิบส่วน' ก็ไม่เกินไปเลย 'ไม่รู้ว่าทกลงปีศาจตัวนี้มีที่มาอย่างไรกันแน่ ถึงได้มีพลังมากถึงเพียงนี้ ถ้าหากไม่ได้ของวิเศษจากนักพรตหญิงกับ กระบี่ของคุณชายร่วมกันรับมือ เก่งว่าทุกคนในที่นี้จะต้องโดนมันกลืน ลงท้องหมดแล้ว'

ลั่นเสียงปรับลมหายใจที่ปั่นป่วนให้เป็นปกติ ลูกขึ้นเดินไปตรวจดู สภาพของคนแซ่ฉานและคนแซ่หวัง

พอเห็นรอยคำล้าบบนใบหน้าของพวกเขาทั้งสองฉางหรงไปหมดสิ้น ลมหายใจก็สงบมั่นคงกว่าเดิมมาก

เขาหันกลับไปมองเด็กสาว กดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ขอบคุณมาก"

เด็กสาวยิ้มออกมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม "จะว่าไปแล้ว ข้าก็ต้องขอบคุณท่านด้วย ถ้าหากไม่มีความช่วยเหลือจากกระบี่ในมือท่าน ด้วยพลังตะบะของข้ามีหรือจะเป็นคู่ต่อสู้ของปีศาจจิ้งจอกนั้นได้"

นางกล่าวขึ้นแล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงลุกเดินมาหยุดตรงหน้าเก้าอี้ของงูยักษ์ เอามือปิดจมูกเพื่อค้นหาอะไรบางอย่าง ไม่นานก็เห็นว่าในมือของนางมีลูกกลอนปรมาณูสีเขียวอมเทาเม็ดหนึ่ง

ลินเซียวเข้าใจกระจ่างโดยพลัน คิดว่านั่นจะต้องเป็นลูกกลอนปรมาณูของปีศาจจิ้งจอก

เด็กสาวนำผ้าไหมห่อลูกกลอนปรมาณูเอาไว้อย่างดีแล้วเก็บลงถุงเงินข้างเอว ก่อนจะลุกขึ้นหันมากล่าวกับพวกลินเซียวว่า "ปีศาจจิ้งจอกนี่ก็คือสิ่งชั่วร้ายที่ออกอาละวาดมานานสามปี มาวันนี้สิ่งชั่วร้ายถูกกำจัดสิ้นซาก ทุกท่านสามารถลงจากเขาอย่างสบายใจได้แล้ว"

นางยังชี้ไปทางคนแห่ถานกับคนแห่หวังที่ยังไม่ได้สติ "ในร่างของพวกเขายังมีพิษหลงเหลือ ต้องพักรักษาตัวประมาณครึ่งเดือนจึงจะฟื้นฟูเป็นปกติ แต่ว่าโชคดีที่ช่วยชีวิตทันเวลา ยังไม่บาดเจ็บกระทบถึงจุดสำคัญ ไม่จำเป็นต้องกังวลมากไปนัก"

ลินเซียวเห็นว่านางน่าจะอายุไม่เกินสิบสี่ห้าปีเท่านั้น แต่จัดการเรื่องราวได้อย่างละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ อีกทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญและสติปัญญา ต่างแตกต่างจากสตรีตระกูลขุนนางที่เคยพบเห็นทั่วไปก็อดชื่นชมอยู่ในใจไม่ได้ ทว่าขณะจะเอ่ยถามชื่อของนาง นางทรงก็กระโดดเข้ามาขัดจังหวะ

"ท่าน...แม่นางนักพรต ข้ามีตาแต่ไม่รู้จักภูเขาไฟซาน* ก่อนหน้านี้ พุดจาลวงเกินท่านไปมากมาย หวังว่าท่านจะไม่ถือสา"

ในใจของเขากลับกล่าวว่าดูจากท่าทางของคุณชายแล้ว คงมีความรู้สึกดีให้นักพรตหญิงคนนี้อีกพอ ดูถ้าหากผ่านไปนานวันเข้า ก็เกิดความสัมพันธ์อะไรขึ้นมา จะยอมรับนักพรตหญิงคนนี้ได้ด้วยหรือ อย่าว่าแต่ท่านเองจะไม่เห็นด้วยเลย แม้กระทั่งท่านผู้นั้นในวังหลวงก็ไม่มีทางพยักหน้าตกลงเด็ดขาด ถือโอกาสขบขันยังความคิดของคุณชายเอาไว้แต่เนิ่นๆ ดีกว่า เลี่ยงไม่ให้นางหน้าต้องมาเสียใจอีก

ดังนั้นเขาจึงเน้นย้ำคำว่า 'แม่นางนักพรต' หนักแน่นเป็นพิเศษ

ลินเซียवलอบชมวดคิ้ว

เด็กสาวกลับหัวเราะออกมา แม้ว่านางเป็นคนเฉลียวฉลาด แต่จะคาดเดาความคิดที่แท้จริงในใจของนางหรงเวลานี้ได้อย่างไร พอเห็นว่านางหรงเอ่ยปากขอร้องด้วยความจริงใจ นางก็เอ่ยว่า "ไม่เป็นไรหรอก ข้าไม่เก็บมาใส่ใจ"

นางหรงมองนางอย่างประหลาดใจ นี่ถึงท่าทางน่าสงสัยของนาง ตอนแรกพบหน้าขึ้นมาจึงอดถามขึ้นไม่ได้ "จะว่าไปแล้วคือนั้นเหตุใด แม่นางนักพรตถึงไประทมอยู่ริมลำธาร เวลาค่ำมืดดึกดื่น อีกทั้งภูเขาสูงนี้ ก็อันตราย ตอนนั้นพวกข้าตกใจมากทีเดียว เกือบมองว่าท่านเป็นปีศาจร้ายไปแล้ว"

เด็กสาวเลิกคิ้วเหวี่ยงถามขึ้น อธิบายอย่างตรงไปตรงมาว่า "ข้าเร่งเดินทางรอนแรมมาจากฉางอันเพื่อจับปีศาจ ไม่ได้แอบนำให้ชื่นใจมา

* มีตาแต่ไม่รู้จักภูเขาไฟซาน หมายถึงคนที่มีความรู้น้อย ประสบการณ์น้อย แม้คนเก่งกาจ มีฐานะตำแหน่งสูง หรือคนมีชื่อเสียงมาอยู่ตรงหน้าแล้วก็ยังไม่รู้จัก คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'ตาไม่มีแวว'

หลายวัน พอเห็นน้ำในลำธารกลางหุบเขาแลดูใสกระจ่างก็อดใจไม่อยู่
ชั่วขณะ เลยสยายผมสระเสียหน่อย"

พวกนางหงได้ยินคำตอบเช่นนี้ก็หัวเราะท้องแข็งแล้ว

นี่นะหรือ นี่หรือคือเหตุผลที่ว่านั้น นักพรตหญิงคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา
จริงๆ

เมื่อได้ฟังเหตุผลนี้แล้วแม้แต่ลิงเขียวที่ไม่เคยแสดงอารมณ์ทาง
สีหน้าก็อดใจไม่ไหว มุมปากยกโค้งเผยรอยยิ้มเช่นกัน

2

เด็กสาวขอให้พวกนางหรงช่วยนำโครงกระตุกสี่ขาวภายในถ้ำ
ฝังลงดิน ทำพิธีส่งวิญญาณอย่างเรียบง่ายเพื่อปลดปล่อยดวงวิญญาณ
ผู้เคราะห์ร้ายที่โดนปีศาจงูสังหาร

นอกถ้ำท้องฟ้ายังไม่สว่างจ้ามืดเท่าใด มีเพียงกลุ่มเงาสีเทาดำ
มองเห็นได้รางๆ

พวกเขาทั้งหมู่คณะเดินออกมานอกถ้ำ มองเห็นดวงอาทิตย์ยาม
รุ่งอรุณโผล่พ้นขอบฟ้าทางทิศตะวันออกแล้ว บรรยาการสดชื่นเยียบ
กลางภูเขาลงหายไปโดยสิ้นเชิง มีความรู้สึกเหมือนห่างกันคนละภพ
กระนั้น

เด็กสาวสูดอากาศจากหมอกเย็นสดชื่นเข้าปอดหลายครั้งอย่าง
พึงพอใจพลางเอ่ยรำพันออกมา

"ในที่สุดภารกิจก็ลุล่วง"

ลินเซียวที่ยืนเคียงไหล่เด็กสาวมาแต่แรก ได้ยินคำพูดนี้ก็หันไปมองนาง

แสงอาทิตย์สีทองอาบไล่ใบหน้าของนางอย่างอ่อนโยน ชับแน่น ผิวขาวหมดจดนวลเนียนราวกับหยกชั้นดี ลินเซียวมองเห็นกระทั่งเส้นขนละเอียดอ่อนบนใบหน้านางนั้น เมื่อเทียบกับการมองเห็นได้แสงจันทร์ แล้วกลับมีความงามที่เจิดจ้าอย่างอธิบายไม่ถูกมากกว่าหลายส่วน

เพียงแต่ยังมีเลือดฝาดน้อยไปอยู่บ้าง ทำให้ดูไม่เปล่งปลั่งอย่างคนมีสุขภาพดี

ลินเซียวเฝ้ามองจากด้านข้าง ลอบคิดในใจว่าหรือสตรีนางนี้อาจมีโรคประจำตัวมาแต่กำเนิด ถ้าหากมีโรคแอบแฝงอยู่จริงแล้วเหตุใดจึงเสียเวลาไปมาหาสู่กับภูตผีปีศาจได้อีกเล่า

เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้นว่า "เมื่อคืนปีศาจงูนั้นหลอกล่อพวกเราให้ลงเขา กว่าจะเดินไปถึงหินก้อนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เห็นหนทางอยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ แต่ทำอย่างไรก็เดินอ้อมไม่พ้นเสียที เป็นเพราะเมื่อนางน้อยใช้อุบายอะไรหรือ"

เด็กสาวพยักหน้าแล้วเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ตอนข้าขึ้นเขาวางผนึกชายอาคมตรงทางออกเพื่อป้องกันปีศาจบนเขาหลบหนี ข้าได้ยินลูกน้องของท่านแล้วว่าตอนพวกท่านขึ้นเขา ปีศาจพวกนั้นเคยใช้อาคมพรางตาเพื่อหาทางเข้าใกล้ ข้าก็แค่เลือกวิธีการเดียวกันสนองคืนผู้ใช้กลับไปเท่านั้น"

ฉะนั้นเมื่อนางพบคณะของพวกลินเซียวที่ริมลำธารจึงไม่ขัดขวางที่พวกเขาจะเดินลงเขา ถ้าหากพวกลินเซียวไม่มีใครเป็นปีศาจย่อมลงเขาได้อย่างสะดวกราบรื่น แต่ถ้าหากโดนชายอาคมสกัดเอาไว้ นั่นหมายความว่า

ในกลุ่มพวกเขาอย่างน้อยต้องมีใครสักคนเป็นปีศาจ นางเพียงแค่นั่งรอดูสถานการณ์อยู่เฉยๆ ก็พอแล้ว

ลื่นเชียวขมวดคิ้ว "ปีศาจตนนี้แฝงฤทธิ์มานานหลายปี ไม่รู้ว่าทำร้ายราษฎรผู้บริสุทธิ์ไปมากมายเท่าใดแล้ว"

"นั่นนะสิ" เด็กสาวเอ่ยต่อคำ "ครึ่งเดือนก่อนข้าติดตามอาจารย์ผ่านมาทางนี้ อาจารย์ข้าเห็นภูเขาลูกนี้มีไอปีศาจแน่นหนา คาดเดาว่าบนภูเขาจะต้องมีสิ่งชั่วร้ายออกอาละวาดอยู่แน่ แต่ว่าตอนนั้นเขายุ่งอยู่กับการรับมือปีศาจตนอื่น ไม่อาจปลีกเวลามาสืบหาต้นสายปลายเหตุ หลายวันมานี้ก็ขึ้นได้ รู้สึกไม่สบายใจไม่หายจึงให้ข้านำของวิเศษในอารามของพวกเรามาสืบหาความจริง"

ลื่นเชียวมองไปที่กระดิ่งสีทองตรงหน้าอกของเด็กสาว ของวิเศษชิ้นนี้เป็นของล้ำค่าหายากอย่างแท้จริง เมื่อคืนถ้าหากไม่ได้มันคอยช่วยเหลือเขากับพวกนางทรงคงไม่แคล้วต้องฝังร่างตนเองในท้องงู และแม้กระทั่งนักพรตน้อยก็คงยากจะหนีพ้นเคราะห์กรรมไปได้

แต่ว่าในเมื่ออาจารย์ของนางยอมมอบของวิเศษประจำอารามให้ หมายความว่านางเป็นลูกศิษย์ที่เขารักใคร่โปรดปรานอย่างที่สุด แล้วเพราะเหตุใดถึงตัดสินใจให้นางมาเสี่ยงอันตรายตามลำพังกัน

เด็กสาวไม่ทันสังเกตเห็นแววตาครุ่นคิดของลื่นเชียว แต่เหลือบมองกระป๋ิวเศษข้างเอวของเขาด้วยความสนใจ "คุณชาย ขอบังอาจถามว่ากระป๋ิวของท่านมีที่มาเช่นไร เหตุใดถึงได้มีพลังร้ายกาจถึงเพียงนี้"

ลื่นเชียวลึงเลอยู่ชั่วครู่จึงปลดกระป๋ิวออกจากเอว ส่งให้เด็กสาวพินิจดูอย่างละเอียดพลางเอ่ยขึ้น "นี่เป็นกระป๋ิวที่ท่านปู่มอบให้ข้าก่อน

จากโลกนี้ไป ข้ารู้แล้วว่ามันชื่อ 'ชื่อเขียว'* ตอนทานปุ๋ยยังมีชีวิตอยู่หวงแหน กระป๋องเล่มนี้ยิ่งนัก แทบไม่เคยปล่อยให้ห่างตัว แต่กลับไม่รู้ว่ามันยังมี อานุภาพกำจัดปีศาจได้"

พอเห็นว่าเด็กสาวรับกระป๋องไปเล่นด้วยความสนใจเต็มเปี่ยม ในใจลั่นเขียวพลันเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นมา เหตุใดสถานการณ์ตรงหน้าคุณคล้ายเด็กน้อยสองคนกำลังเฝ้าของเล่นที่ต่างฝ่ายต่าง ภาควิชาจิตวิทยา ทว่าอย่างไรก็มีความแตกต่างระหว่างบุรุษสตรี เด็กสาวสามารถขอกระป๋องเขาไปชื่นชมอย่างเปิดเผย แต่เขากลับไม่สะดวกใจที่จะขอเครื่องประดับติดตัวนางมาดูใกล้ๆ

เขากระแอมกระไอแผ่วเบาแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "หลังจากขึ้นเขาเมื่อวาน ข้าเคยพบปีศาจที่หมู่บ้านร้างแห่งนั้น มันเป็นปีศาจที่ไปมาไร้ร่องรอย ถูกกระป๋องเขียวพันเตลิดหนีไปก็ไม่เคยโผล่มาอีก คิดว่าคงจะหวาดกลัวกระป๋องเล่มนี้"

เด็กสาวได้ยืงดั่งนั้นก็เงยหน้าเหลียวมองรอบกาย "สิ่งที่ท่านเจอน่าจะเป็นวิญญาณเร่ร่อนของชาวบ้านที่โดนปีศาจงูฆ่าตาย เพราะว่าตายอย่างไม่เป็นธรรม ยังมีความอาลัยอาวรณ์ต่อโลกใบนี้ ไม่อาจตัดใจไปเกิดใหม่ ตอนนี้เป็นปีศาจงูถูกกำจัด เมื่อครู่ข้าก็ทำพิธีปลดปล่อยพวกเขาไปแล้ว คิดว่าไม่นานพวกเขาคงจะปล่อยวางสิ่งที่ยึดมั่น ยอมกลับเข้าสู่วัฏจักรการเวียนว่ายตายเกิดอีกครั้ง"

เวลานี้นางทรงนำพวกเว่ยปอแบกร่างคนแซ่ถ่านและแซ่หวังที่ยัง

* กระป๋องชื่อเขียว หรือกระป๋องคุณธรรมแห่งจักรพรรดิ ประดับด้วยไข่มุกเจ็ดสีและหยกขาว แฝงครีเมียนิยบ คุณงามความดี คมกระป๋องเกล็ดน้ำค้าง เป็นกระป๋องที่หลอปล้ำ ปฐมฮวงเต๋ราชวงศ์ฮั่นตะวันตกใช้สั่งทหารขุนาภิรักษ์ตามตำนาน

สลบไสล เดินไปตามเส้นทางเดิมกลับสู่ที่ตั้งกระโจมริมลำธาร เด็กสาวเหมือนจะรู้สึกถึงเล นางคิดไปคิดมา สุดท้ายก็หยิบขวดยาขวดเล็กในถุงเงินออกมาอีกแล้วเทยาสองเม็ดมอบให้ลินเชียว

นางมีสีหน้าเจ็บปวดอยู่บ้างขณะกล่าวว่า "ยาชนิดนี้อาจารย์ข้าเป็นคนหลอมเอง วัตถุดิบที่ใช้ล้วนล้ำค่าหายาก ปกติหนึ่งเม็ดให้เงินเหรียญสำริดสิบพวงยังไม่ขายเลย...เห็นแก่ที่คุณชายช่วยข้ากำจัดปีศาจให้ท่านเพิ่มอีกสองเม็ดแล้วกัน กินยานี้แล้วคนที่บาดเจ็บสองคนนั้นจะได้หายเร็วขึ้น"

ลินเชียวรู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก แม่นางน้อยผู้นี้มองดูเป็นคนเปิดเผยจริงใจ ทำอะไรก็เฉียบขาดปานนั้น ไม่คิดว่าจะเป็นคนเห็นแก่เงินเหมือนกัน

เขาลอบหัวเราะอยู่ในใจ ภายนอกกลับแสดงสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง "ขอบคุณมาก...แม่นางน้อย แต่ยาล้ำค่าปานนี้ข้าได้มาแล้วสองเม็ดจะปล่อยให้แม่นางมอบให้เปล่าๆ อีกไม่ได้เด็ดขาด" กล่าวพลางส่งสัญญาณให้ผู้ติดตามข้างกายหยิบเงินออกมาแล้วส่งให้เด็กสาว

เด็กสาวมองเห็นเงินจำนวนมากโดยไม่ทันตั้งตัวก็ตกอกตกใจเสียยกใหญ่ นางไม่คิดว่าลินเชียวจะมอบเงินให้อย่างใจกว้างถึงเพียงนี้

เดิมทีนางเห็นลินเชียวแม้จะสวมเสื้อผ้าอาภรณ์เรียบง่ายสะอาดสะอ้าน แต่ว่าแฝงด้วยกลิ่นอายสูงศักดิ์ กิริยาจากหาใช้ธรรมดาสามัญ อีกทั้งผู้ติดตามเป็นคนที่มียวฤทธิ์สูงส่งกลุ่มหนึ่ง ก็คาดเดาได้อย่างเลือนรางว่าลินเชียวคงไม่ใช่ราษฎรทั่วไป ตอนนี้อย่างไรคงจะมีฐานะร่ำรวยไม่เบาด้วย

นางออกเดินทางมาคราวนี้ไม่อยากให้เกิดเรื่องวุ่นวายที่คาดไม่ถึงตามมา โดยเฉพาะนางไม่อยากจะไปพัวพันกับชนชั้นสูงในเมืองจางอัน

แม้ว่านางจะเสียดายยาสีเมื่อนั้นมากเพียงใด แต่ก็ยังยืนกรานปฏิเสธ "การกำจัดปีศาจปราบมารเป็นหน้าที่ของนักพรตอย่างเราต้องรับผิดชอบมาแต่ไหนแต่ไร...ยิ่งไปกว่านั้นถ้าเมื่อครูไม่ได้คุณชายช่วยเหลือ ตอนนี้ข้าก็คงโดนงูยักษ์กลืนลงท้องไปนานแล้ว จะถือว่ามอบยาให้เปล่าๆ ได้หรือ คุณชายอย่าได้เกรงใจเช่นนี้เลย"

ไม่รอให้ลินเซียวเอ่ยปากอีกครั้ง นางก็กล่าวอำลาอย่างตรงไปตรงมาทันที "ตอนเข้ามาถึงจางอันว่าจ้างรถม้าไว้คันหนึ่ง ก่อนจะขึ้นเขาก็เคยกำชับว่าให้คนขับรถม้ารออยู่ที่โรงเตี๊ยม คิดว่าป่านนี้เขาคงจะรอจนร้อนใจแย่แล้ว เมื่อสิ่งชั่วร้ายบนเขาถูกกำจัดหมดสิ้น ข้าคงต้องลงเขาสักที ขอลาตรงนี้เลยแล้วกัน"

กล่าวจบก็หันหลังกลับ ก้าวยาวๆ เดินลงเขาไป

ช่างเป็นสตรีที่แปลกประหลาดเสียจริง ดูเหมือนกลัวว่า จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับเขากระนั้น ลินเซียวเฝ้ามองเงาแผ่นหลังเล็กบอบบาง เดินห่างไปไกล เขาหวังตามองแล้วกดเสียงลงต่ำสั่งการผู้ติดตามหลายประโยค คนผู้นั้นพยักหน้ารับคำสั่งแล้วเดินจากไป

นางทรงจัดเตรียมที่ทางให้คนเช่าถ่านและคนเช่าห้วงพักผ่อนแล้ว เขาก็รีบวิ่งปรีมาอยู่ข้างกายลินเซียว "เอ๊ะ! แม่นางนักพรตคนนั้นเหตุใดจู่ๆ ก็จากไปแล้ว"

พอเห็นลินเซียวมีสีหน้าผิดหวังเล็กน้อย เขาก็กลัวว่าคุณชายยังคิดสืบทอดร่องรอยของสตรีนางนั้น จึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ข้านำ

ถานฉีกับหวังสิงไปนอนในกระโจมเรียบร้อยแล้ว แต่ว่าบนเขาอากาศหนาวเย็น เกรงว่าไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน คุณชาย จะให้ข้าลงเขาไปจ้างรถม้าขึ้นมาสักสองสามคันเพื่อนำพวกเขาสองคนกลับเมืองฉางอันหรือไม่"

ก็คงทำได้เพียงเท่านั้นแล้ว

ลินเชียวเงยหน้ามองดูท้องฟ้า เอ่ยสั่งการอย่างชัดเจนว่า "รีบลงเขาโดยเร็วเถอะ"

ระหว่างเดินทางกลับฉางอัน ฉางหรงเอ่ยถามลินเชียวขึ้น

"คุณชายรู้ได้อย่างไรว่านักพรตนั้นเป็นปีศาจ"

ลินเชียวคิดทบทวนก่อนเอ่ย "เมื่อคืนตอนตีสามอยู่ริมลำธารไม่ทันระวังไปเตะโดนมือซ้ายของนักพรตนั้น มือข้างนั้นเย็นเฉียบปานน้ำแข็ง ไม่มีไออุ่นเลยแม้แต่นิดเดียว ร่างกายก็แผ่กลิ่นเหม็นสาบออกมาจางๆ ช้ำถึงส่งสยันักพรตคนนั้นเข้า"

ฉางหรงนึกได้ว่าลินเชียวมีประสบการณ์กับกลิ่นเฉียบคมมาแต่เล็กและยังรักความสะอาดเป็นอย่างยิ่ง ไม่อาจทนกับกลิ่นอายุความสกปรกโสโครกได้เลย เขาจะได้กลิ่นแปลกๆ จากร่างของนักพรตก็ไม่น่าประหลาดใจ

ฉางหรงยังลอบขบขันนักพรตนั้น คิดจะเข้าใกล้ใครไม่เลือกให้ตีกลับไปเข้าใกล้คุณชายของเขา สมควรแล้วที่เผยแพร่ตนเองออกมา!

"แต่ว่าคืนนั้นแม่นางนักพรตก็มีท่าทางน่าสงสัย ทั้งตอนเกิดเรื่องยังหายตัวไปพร้อมกับถานฉีและหวังสิง เหตุใดคุณชายถึงมั่นใจว่าไม่ใช่นางละขอรับ"

"เจ้ายังจำตอนที่พวกเขาสองคนเกิดเรื่องได้หรือไม่ ใครปรากฏตัวเป็นคนสุดท้าย แล้วใครกันที่พูดว่า 'องค์กรฯ แก่ถ่านผู้นั้น' " ลิ่นเซียวขมวดคิ้วพลางเอ่ย

นางทรงเค้นสมองทบทวนอย่างจริงจังครู่หนึ่ง พอเข้าใจกระจ่างแจ้งพลันเอ่ยว่า "ข้านี้ก็ออกแล้ว เป็นเจ้านักพรตนั้น!" เขาตอบขำตนเองขนาดใหญ่ด้วยความตื่นเต้น "ข้าจำได้ ตอนนั้นเขายังพูดว่า 'ข้าได้ยินอย่างชัดเจน ไม่ผิดแน่นอน' ใช่ว่า! เรื่องเมื่อคืนเกิดขึ้นกะทันหัน แม้แต่พวกเราที่อยู่ด้วยกันมาทั้งวันทั้งคืนยังฟังไม่ออกว่าเป็นเสียงตะโกนของใคร แล้วนักพรตนั้นจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเป็นภานฉิ"

นางทรงกล่าวแล้วก็รู้สึกละอายแก่ใจเหลือเกิน ดูท่าอย่างไรนักพรตนั้นก็เป๋นปีศาจ แม้ว่าจะแปลงกายมีรูปร่างเช่นมนุษย์ ทว่ากลับเผยพิรุณให้เห็นหลายครั้ง แต่ว่ารายละเอียดเหล่านี้กลับโดนคนสะเพร่าเลินเล่ออย่างเขามองข้ามไป

เฮ้อ...ถ้าเมื่อใดมีความคิดละเอียดรอบคอบเหมือนคุณชายก็คงดีหรอก

เขามองลิ่นเซียวด้วยความเสียใจ

เมื่อพวกเขาทั้งหมดกลับมาถึงฉางอันก็เป็นช่วงโพล้เพล้ของวันต่อมา

พ่อบ้านใหญ่อยู่แห่งวังหลันต้องทราบข่าวมาก่อนหน้านี้แล้ว จึงมาเยือนรอรับอยู่ที่หน้าประตูวัง

ลิ่นเซียวเดินทางมาถึงหน้าประตูก็พยักหน้าให้พ่อบ้านใหญ่อยู่แล้ว

ลงจากรถม้า ก้าวยาวๆ เดินเข้าไปในวัง

พ่อบ้านใหญ่ผู้เร่งฝีเท้าเดินตามหลังลิ้นเชียวไปที่ละก้าว ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงนอบน้อม "ท่านต้องเป็นห่วงชื่อจื่อ* อยู่ตลอด ได้ยินว่าวันนี้ชื่อจื่อกลับมาแล้วก็สั่งกำชับให้ห้องครัวจัดเตรียมสุราอาหารที่ชื่อจื่อโปรดปราน ค็นั่นตั้งใจว่าจะจัดเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของชื่อจื่อด้วยนะขอรับ"

ฝีเท้าของลิ้นเชียวชะงักไป เผยรอยยิ้มแลดูคลุมเครือ "ข้ารู้แล้วออกไปได้"

พ่อบ้านใหญ่ผู้รีบพยักหน้าอย่างยินดี ก่อนจะถอยออกไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

ลิ้นเชียวมุ่งหน้ามาเรื่อยๆ จนถึงเรือนชื่อหู่ เฟิงจะย่างเท้าเข้าประตูแม่มนเวินกุก็นำทิ๊งเฟิงและผินเสวี่ รวมถึงสาวใช้กลุ่มหนึ่งมารอต้อนรับ

นางเห็นลิ้นเชียวดูดำดล้าและฝ่ายผมไปก็อดปวดใจขึ้นมาไม่ได้ รีบก้าวเข้าไปคารวะพลางเอ่ย "กลับมาเสียทีนะเจ้าคะ หลายวันมานี้ต้องเดินทางระหกระเหิน คงลำบากมากมิใช่น้อย" น้ำเสียงของนางแสดงความทุกข์ใจอย่างยิ่ง

ลิ้นเชียวก้าวเข้ามาประคองให้เวินกุลุกขึ้นพร้อมเอ่ยยิ้มๆ "ทำให้แม่มนต้องกังวลแล้ว ข้าไม่ได้ลำบากอะไร งานตามหน้าที่ก็จัดการได้ราบรื่นดี"

เด็กคนนี้ชอบแฉ่งแต่ข่าวดี ไม่แฉ่งข่าวร้ายอยู่เรื่อย

เวินกุถอนหายใจด้วยความรักใคร่เอ็นดู บิดผ้าห่มแล้วช่วย

* เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก 'ชื่อจื่อ' ในที่นี้หมายถึงว่าที่หลั่นอ่อง

ลินเชียวเซ็ดหน้าให้สะอาด ก่อนจะยกน้ำชาที่ซรงรอเอาไว้แล้วมาให้ "หลายวันมานี้อยู่ข้างนอกคงไม่ได้กินอาหารดีๆ กระมัง ข้าทำขนมเปี๊ยะ น้ำผึ้งกรอบที่ท่านชอบที่สุดไว้ให้แล้ว ก่อนอาหารเย็นก็กินรองท้อง สักหน่อยเถอะเจ้าคะ"

ลินเชียวยิ้มแล้วเอ่ยปากรับคำ ระหว่างที่แม่นมพุดคุยกับเขาอยู่นางเหลือบมองข้างนอกอยู่บ่อยครั้ง เข้าใจว่านางเป็นห่วงนางทรงจึงอธิบายว่า "นางทรงกลับวังมาพร้อมกับข้า ตอนนี้ไปที่คอกม้า ประเดี๋ยวก็กลับมาแล้ว"

เวินกุถึงได้วางใจ ช่วยลินเชียวจัดคอกเสื่อให้เรียบร้อย ถอนหายใจพลางเอ่ยว่า "ช่วงที่พวกท่านไม่อยู่ ข้าไม่เคยนอนหลับสนิทเลยสักคืน กังวลอยู่ตลอดว่าระหว่างทางพวกท่านจะเจออันตรายอะไรบ้าง วันนี้คงจะได้นอนหลับได้สนิทใจ ถ้าหากพวกท่านยังไม่มีข่าวคราว ข้าคงต้องไปกราบไหว้พระโพธิสัตว์ที่วัดต้าอินแล้วเจ้าคะ"

ขณะที่นางพำรำพันนางทรงก็กลับมาพอดี สองแม่ลูกได้พบหน้ากัน ก็อดจะถามไถ่สารทุกข์สุกดิบตามประสาอีกครั้งไม่ได้

ลินเชียวเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้ว หันมากล่าวกับนางทรงว่า "อีกเดี๋ยวเจ้าส่งจดหมายไปให้ซานหลางจวนหลูกั้วกง* ฉบับหนึ่ง บอกว่าข้ากลับมาขางอันแล้ว ตอนค่ำจะไปหาเขาที่จวน"

นางทรงรีบเอ่ยรับคำทันที ก่อนจะมีท่าที่เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงกดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "ได้ยินว่าวังของพวกเรา มีแขกมาหรือ"

เวินกุได้ยินดังนั้นก็รีบบอกให้พวกทิงเฟิงออกไป รอจนกระทั่งในห้อง

* กั้วกง คือบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ ถือเป็นลำดับสูงสุดในบรรดาศักดิ์ชั้นสูง ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่อง คือ กง หว บ้อ จ้อ หานาน

ไม่มีใครแล้วจึงหันไปกล่าวกับลินเซียว

"ผู้มาเป็นหลานสาวทางบ้านเดิมของพระชายาชูยซื่อ* เดินทางมาจากโยวโจว อายุน้อยกว่าพระชายาแค่สองปี เพิ่งเข้าวังมาก็ได้ พระชายาจัดให้พักที่เรือนอื่นหง หลายวันนี้พระชายาเที่ยวพานางเดินทาง ไปนั่นไปนี้อยู่บ่อยๆ อีกทั้งยังหาซื้อเสื้อผ้าเครื่องประดับให้ไม่น้อย บอกว่า วันหน้าจะต้องมาอยู่ที่วังของเราเป็นการถาวรแล้วเจ้าคะ"

ลินเซียวขมวดคิ้ว บ้านเดิม 'มารดาเลี้ยง' ของเขาผู้นี้ แม้ว่า จะมีชื่อเสียงและความดีความชอบอยู่บ้าง แต่ว่าฐานะก็ตกต่ำมานาน หลายปีแล้ว ญาติที่ยังพอจะเอื้ออ้ำถึงได้ก็เหลืออยู่ไม่กี่คน แล้วจะมี หลานสาวมาจากที่ใดกัน

ฉางหรงกล่าวด้วยน้ำเสียงโกรธเคือง "นางคิดจะทำอะไรอีก อยาก ยัดเยียดคนเข้าห้องซื่อจื่อหรือ ขนาดหลานสาวบ้านเดิมก็ยังลากตัว ออกมาได้ นางไม่กลัวขายขี้หน้าคนอื่นบ้างหรือ"

เวินกู่ส่ายหน้า "นั่นก็ไม่น่าหรรษา แม่นางน้อยคนนั้นข้าก็เคยเห็นหน้า มาหลายครั้ง กิริยามารยาทเรียบร้อยเหมาะสม ไม่เหมือนสตรีช่างยั่ววน ไม่ล่อลวงพวกนั้น ไม่น่าจะอาจเป็นพระชายาที่กระตือรือร้นไปเองฝ่ายเดียว ก็ได้"

นางกล่าวแล้วก็ถอนหายใจ "ไม่รู้ว่าพระชายาคิดจะทำอะไรกันแน่ นับตั้งแต่วันที่เข้าวังมาก็ไม่เคยหยุดมือ ไม่ต้องพูดถึงซื่อจื่อที่ฝ่าบาท ทรงแต่งตั้งเป็นซื่อจื่อมานานแล้ว ต่อให้ยังไม่ได้รับการแต่งตั้ง แต่สองคน พี่น้องอายุห่างกันสิบกว่าปี หรือหวังให้วันหน้าบุตรชายของนางขึ้นมา

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซื่อ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

มีอำนาจปกครองวังเอง?"

นางทรงเอ่ยถามขึ้น "แล้วท่านอ้างว่าอย่างไร ปล่อยให้พระชายาก่อเรื่องตามใจเช่นนี้หรือ"

เวินกุส่ายหน้า "นิสยท่านอ้างใช้ว่าเจ้าจะไม่รู้ วันๆ เอาแต่สนใจเครื่องดนตรี เรื่องราวทั้งหลายในวังไม่เคยเข้ามายุ่งเกี่ยวอะไรทั้งนั้น ช่วงที่พวกเจ้าไม่อยู่ท่านอ้างก็ไปซื้อตัวนักขับร้องบทล่านาชาวบ้านเลื่องชื่อจากเจียงหนาน* มากลุ่มหนึ่ง ได้ยินว่าหลายวันที่ผ่านมาฟังเพลงอยู่ที่ศาลาเขียนปอ หมกมุ่นลุ่มหลงไม่ยอมไปที่ใดเลย"

สิ้นเสียงนิ่งเงียบไป

บิดาเป็นหนึ่งในบรรดาพระโอรสของเสด็จปู่ที่ไม่มีใจฝักใฝ่การเมืองมากที่สุด เพราะโปรดปรานการบรรเลงเครื่องสายเครื่องเป่า การประพันธ์กลอนกวีมาตั้งแต่ยังหนุ่ม ดูเหมือนบัณฑิตยิ่งกว่าบัณฑิตคนใดเสียอีก ผู้คนในเมืองจางอันพากันมอบฉายาล้อเลียนเขาว่า 'ท่านอ้างเขียนกวี' แต่ก็โชคดีที่เป็นเช่นนี้ เมื่อฮ่องเต้องค์ใหม่กำจัดฝ่ายตรงข้ามพระองค์อย่างซูดรากอนโค่นหลังขึ้นครองราชย์ บิดาถึงสามารถรักษาดำรงตัวรอดมาได้โดยไร้รอยขีดข่วน

เพียงแต่หลายปีมานี้นับวันบิดาจะยิ่งหลงใหลกับการหาความสำคัญมากขึ้น ค่อยๆ แสดงอาการผิดปกติออกมาให้เห็น ส่วนชายชื่อกียินดีปรีดาที่เรื่องราวเป็นเช่นนั้น พอเห็นว่าบิดาไม่สนใจเรื่องในวังก็ยิ่งกำเริบเลิ่บสานยิ่งยื่นมือเข้ามายุ่งย่ามไม่จบ...

ขณะกำลังใช้ความคิด ชูยหนูสาวใช้ข้างกายบิดาก็มายืนยิ้มกว้าง

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำทางด้านใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อี้หนุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

ขอเข้าพบอยู่ด้านนอก รายงานว่าท่านอ๋องและพระชายาจัดเตรียมสุราอาหารไว้ที่ศาลาเยียนปอแล้ว ขอเชิญคุณชายไปร่วมกินดื่มด้วย

ศาลาเยียนปอเป็นศาลานั่งเล่นในวังหลังห้องที่มีน้ำล้อมรอบทั้งสี่ด้าน ในทะเลสาบปลูกดอกบัวเอาไว้เต็มไปหมด ทุกคราเมื่อถึงฤดูร้อนดอกบัวสีชมพูงดงามและใบบัวสูงใหญ่จะชูช่อบานสะพรั่ง การเปิดหน้าต่างชมทิวทัศน์เช่นนี้ เป็นความมั่งคั่งเหนือสามัญอย่างที่สุดแล้ว เพียงแต่ตอนนี้ยังเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ อย่าเพิ่งกล่าวถึงดอกบัวเลย แม้กระทั่งก้านเหี่ยวๆ สักก้านก็ไม่มีให้เห็น

วันนี้ศาลาเยียนปอไร้เสียงดนตรีบรรเลงขับกล่อมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน บรรยากาศโดยรอบศาลากลางน้ำเงียบสนิท ท่ามกลางความเงียบนี้มีความผิดปกติอยู่หลายส่วน

บ่าวไพร่ยืนเรียงแถวสองฝั่งอย่างไร้สุ้มเสียงตรงระเบียบทางเดิน ในมือทุกคนถือโคมขาววัง* ไว้คนละดวง พวกเขายืนนิ่งปานรูปสลักราวกับว่าแม้กระทั่งสายลมก็ไม่อาจพัดชายชุดให้ปลิวไหว

ลื่นเชียวมองจากมุมไกลๆ ก็เห็นใบหน้าของบ่าวไพร่ซึ่งโดนแสงสีแดงจากโคมส่องสะท้อนจนน่าสะพรึงกลัว ไม่ทราบเพราะเหตุใดถึงเกิดความรู้สึกผิดปกติขึ้นมาเสียหนึ่ง

เมื่อลื่นเชียวเดินเข้าไปในศาลากลางน้ำ บิดาของเขา กำลังอุ้ม

* โคมขาววัง เป็นโคมไฟที่แต่เดิมใช้เฉพาะในพระราชวัง มีทั้งแบบทรงแปดเหลี่ยม หกเหลี่ยม และสี่เหลี่ยม รอบข้างบุด้วยผ้าแพรไหมหรือกระຈก วัสดุลดละยประดับในแต่ละด้าน และแต่งโครงไม้แต่ละมุมรวมทั้งด้านบนและด้านล่างด้วยลายแกะสลัก โดยเฉพาะด้านบนมักทำเป็นโคมต่อครอบขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งเป็นทรงหลังคาคล้ายกังจิ้น

หมิ่นกลาง น้องชายต่างมารดาอายุไม่ถึงหนึ่งขวบปีเอาไว้พร้อมกับ
ป้อนขนมเบี๊ยะกรอบให้ หมิ่นกลางตัวน้อยทำทางตือกดีใจ น้ำลายใส
วาววับไหลย้อยลงมา กระโดดโลดเต้นเรีงร่าอยู่บนตักของบิดา ส่งเสียง
อ้อแอ้พูดอะไรบางอย่าง

ชุยซื่อที่นั่งอยู่ข้างๆ กระซิบกระซาบหยอกเ้าอย่างอ่อนโยน
กล่อมให้หมิ่นกลางยอมเรียกคำว่า 'พ่อ'

ลินเชียวมองดูบรรยายกาศสุขสันต์ปรอดคงตรงหน้า แล้วไม่ทราบ
เพราะเหตุใดกลับนึกถึงภาพเมื่อครั้งยังเด็กที่บิดามารดาหยอกล้อกัน
บิดาในความทรงจำส่ง่างามอบอุ่น มารดาอ่อนเยาว์สดใส ครอบครั
วที่มีเพียงสามคนสงบสุขและอึมเอมใจสักเพียงใดกัน

วันนี้มารดากลายเป็นดินเหลืองกองหนึ่งไปนานแล้ว บิดาก็รับคนใหม่
เข้ามารวดเร็วเหลือเกิน นอกจากเขาผู้เป็นบุตรชาย ยังมีใครจดจำพระชายา
หลันอ่องผู้เฝ้ายามพร้อมเป็นที่เลื่องลือทั่วฉางอันในวันวานได้อีกเล่า

หลันอ่องหันมาเห็นลินเชียวมีสีหน้าหม่นหมองก็คิดว่าเขาเร่งเดินทาง
ข้ามวันข้ามคืนกลับฉางอัน ร่างกายย่อมเหนื่อยล้า จึงเอ่ยขึ้นว่า "ลูกพ่อ
กลับมาแล้ว รีบนั่งลงเร็วเข้า ตี๋มสุราบรรเทาความเหนื่อยล้าสักหน่อย"

ชุยซื่อเก็บรอยยิ้มแล้วหันไปมองลินเชียว

ชุดคลุมยาวผ้าไหมสีน้ำเงินเข้มเกือบดำปักลายเมฆมังกร
สายคาดเอวทำจากหินฮั่นไป๋อวี่* การแต่งกายอย่างประณีตหรูหรา
ใบหน้าสงบเยือกเย็นราวกับหยกขาวบริสุทธิ์ก็ไม่ปาน

นี่คือคนหนุ่มที่ความเยาว์วัยจางหายไปอย่างช้าๆ ดูดังหยกล้ำค่า

* หินฮั่นไป๋อวี่ หินอ่อนสีขาวเนื้อละเอียด ชนิดเดียวกับที่ใช้ทำรั้วและชั้นบันไดมังกรของวังต้องห้าม

ผ่านการเจียระไน กำลังเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้นทีละนิด ทำให้ผู้คน
ไม่อาจมองข้ามไปได้

ทันใดนั้นซุ่ยซือกั๊วรู้สึกว่ภาพตรงหน้าบาดตาอยู่บ้าง นางกุมมือ
ของหมิ่นหลางเอาไว้ กล่าวกับลิ่นเซียวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ตำหลางกลับมาแล้ว หลายวันนี้ท่านพ่อของเจ้าเป็นห่วงไม่น้อยเลย
ไมสิ พ่อได้ยืนยันว่าวันนี้เจ้ามาก็บอกปิดเทียบเชิญของจวนอื่นไปหมด
ตั้งใจจัดเตรียมอาหารเพื่อต้อนรับเจ้าเลยเซียว"

ลิ่นเซียวยิ้มตอบ "ขอบคุณท่านพ่อและพระชายาที่ห่วงใย" พอคารวะ
แล้วเขาก็เดินมานั่งลง ไม่กล่าวอะไรให้มากความอีก

พลันอ๋องส้มผัสได้ว่าบุตรชายเกรงใจห่างเหิน สีหน้าก็หดหู่ลง
โดยพลัน ทว่าซุ่ยซือกั๊วกลับไม่แยแสเลยสักนิด กวักมือเรียกเด็กสาวคนหนึ่ง
ที่ตรงตำแหน่งระดับเดียวกับลิ่นเซียวพลางเอ่ยยิ้มๆ ว่า "หลิงหลง รีบมา
คารวะซือกั๊วเร็วเข้า"

ตั้งแต่ตอนแรกที่เดินเข้ามาในศาลา ลิ่นเซียวสังเกตเห็นว่ามีสตรี
แปลกหน้าเพิ่มขึ้นมาคนหนึ่ง คิดว่าคงจะเป็นหลานสาวจากบ้านเดิมของ
ซุ่ยซือกั๊วผู้นั้น ในใจก็เกิดความชิงชังรังเกียจ จึงไม่ได้มองอีกฝ่ายโดยละเอียด

เวลานี้เห็นเด็กสาวคนหนึ่งก้าวออกมาคารวะตนเอง ดูแล้วอายุ
ประมาณสิบสี่สิบห้าปี รูปร่างออรชรอ่อนแอ ใบหน้าเป็นรูปผลแตง
มีดวงตาใสกระจ่างงดงาม เทียบกับสตรีทั่วไปแล้วมีความเข้ายวนยิ่งกว่า

ลิ่นเซียวยิ้มอย่างเย็นชา ต้องลำบากซุ่ยซือกั๊วแล้ว ไม่รู้ว่าไปตามหา
'หลานสาวบ้านเดิม' ที่มีรูปโฉมงามหยาดเยิ้มปานนี้มาจากที่ใด

สตรีนางนี้ก็ลอบประเมินลิ่นเซียวอย่างเงิบๆ เห็นใบหน้าเขา

หล่อเหลา คมคาย ปานงานแกะสลัก ชื่นอกแต่ไม่มีรอยยิ้มจริงใจ ประดับ
อยู่เลยสักนิด กลับเปี่ยมด้วยความเยือกเย็นดุจน้ำแข็ง นางม้มปากยิ้ม
พลางเอ่ยว่า "หลังหลังคารวะชื่อจื่อ ก่อนหน้านี้ได้ยื่นท่านอาหญิงบอกว่า
ชื่อจื่อกับท่านอ๋องไบหน้าช่างเหมือนราวแกะสลักจากพิมพ์เดียวกัน
วันนี้ได้มาเห็นกับตาจะว่าเหมือนก็เหมือนอยู่ แต่ไบหน้าท่านอ๋อง
ประดับรอยยิ้มอยู่เสมอ ดูอ่อนโยนเป็นมิตรกว่าชื่อจื่อเยอะเลยเจ้าคะ"

นี่นางกำลังล้อเล่นกับเขาหรือ ลิ่นเซียวเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่าง
เฉยชา พินิจพิเคราะห์สตรีตรงหน้าใหม่อีกครั้ง นางมีรูปโฉมงดงาม ท่าทาง
เฉลียวฉลาด แต่กลับแสดงสีหน้าไร้เดียงสา ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดทำให้
เขานึกถึงเด็กสาวที่เจอบนเขาคนนั้น

ลั่นอ๋องเห็นลิ่นเซียวมีสีหน้าเอ็นชาก็ช่วยแก้สถานการณ์ให้หลังหลัง
"หลังหลัง เจ้านี้ะ ชำนาญกว่าเจ้าเจอหน้าชื่อจื่อแล้วจะสำรวจมกิริยา ไม่คิดว่า
แม้แต่เขาเจ้าก็กล้าเอามาล้อเล่น"

จากนั้นเขาก็หันมองลิ่นเซียวอีกครั้ง "ต้าหลาง หลังหลังมีนิสัย
ชอบพูดจาล้อเล่น ทำอะไรตามใจตัวเองจนเคยชินแล้ว เจ้าก็อย่าได้
ถือสาเลย...ว่าตามฐานะแล้วเจ้าควรจะเรียกหลังหลังว่าน้องสาว นาง
เป็นหลานสาวจากบ้านเดิมของมารดาเจ้า เดิมทีอาศัยอยู่ที่เมืองโยวโจว
เมื่อสองปีก่อนบิดามารดาของนางจากไปทั้งคู่ พี่ชายพี่สะใภ้ก็ใจร้าย
กับนาง ทำให้ต้องหนีมาพึ่งมารดาเจ้า วันหน้าพวกเจ้าก็ติดต่อกันไว้ละ"

มารดา?

ลิ่นเซียวถูกสองคำนี้เสียดแทงใจจนขมปรีชา มารดาของเขามีแค่
คนเดียว เวลานี้ร่างกายถูกฝังอยู่กลางสุสานเปลี่ยวร้างนอกเมืองฉางอัน

พอบิดามีคนใหม่แล้ว แม้กระทั่งร่องรอยการมีตัวตนของมารดาก็ต้องลบออกไปจนหมดหรือ

เรื่องน่าขบขันที่สุดคือบิดาไม่ถามเขาสักคำว่างานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างไร พบอุปสรรคบ้างหรือไม่ ทันทึที่กลับมาถึงก็เรียกหาให้นำนับญาติ ความมุ่งมั่นกระตือรือร้นมีมากจนทำให้เขาเกิดความสงสัยราวกับว่าสตรีผู้เฒ่าที่ไปไม่ชัดเจนนี้ต่างหากเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน เขาก็แค่คนที่ไม่มีความสำคัญอะไรเลย

เขายังคิดหัวใจก็ยังเหินห่าง ผิดหวังถึงขีดสุด ทว่าสีหน้ากลับแสดงรอยยิ้มเบาบางออกมา

ตอนนี้ขลุ่ยซออู้ก็ม่อออก "ในเมื่อท่านอ่องพูดเช่นนี้แล้ว หลังหลงเจ้าก็อย่าเรียกชื่อจื่ออีกเลย เรียกว่าพี่ชายเถอะ ไม่ต้องห่างเหินกันปานนั้น"

"เหมาะที่สุดแล้ว" หลันอ่องดีอกดีใจยิ่งนัก "ต่ำหลง จากนั้นไปหลังหลงก็เป็นน้องเจ้าแล้ว เด็กคนนี้จะเลี้ยงดูฉลาดน่าเอ็นดู ชาติกำเนิดของนางก็น่าเวทนา เจ้าจะต้องดีต่อนางให้มากล่ะ"

หลังหลงได้ยินเช่นนี้ก็รีบคารวะลิ้นเชียวอีกครั้งโดยไม่เคอะเขิน เผยรอยยิ้มกว้างพลางเอ่ยว่า "หลังหลงคารวะพี่ชาย"

ลิ้นเชียวมองสตรีที่ปรับตัวตามสถานการณ์อย่างคล่องแคล่วด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ นางเพียงจะเข้แว้งมาก็วัน นอกจากแม่นมของเขายังมั่นอกมั่นใจในตัวนาง แม้กระทั่งบิดาที่ไม่เคยคิดจะสนใจใครยังปฏิบัติต่อนางอย่างสนิทสนมราวกับเป็นบุตรสาวแท้ๆ...

งานเลี้ยงนับญาติที่เตรียมการมาเป็นอย่างดีเช่นนี้ ถ้าหากเขา

เอ่ยคำว่า 'ไม่' อย่างเบื้อหน้า ยังจะเล่นละครกันต่อไปได้อย่างไรเล่า

จู่ๆ เขาก็หัวเราะขึ้นมา มองหน้าหลังหลงแล้วเอ่ยว่า "น้อง...
หลังหลง"

แปะๆ

หมิ่นกลางตัวน้อยดูเหมือนจะดีใจกับเรื่องอะไรบางอย่าง จึงร้อง
เสียงดังพลางตบมือแปะๆ

ฉวีชื่นเหยาเดินทางลงจากเขาหมั่งซาน ตามหาคนขับรถม้าที่รอนาง
อยู่นอกโรงเตี๊ยมตรงเชิงเขาพบ นางก็กระโดดขึ้นรถม้ามุ่งหน้ากลับฉางอัน
เมื่อเดินทางมาได้ครึ่งทาง ฉวีชื่นเหยาที่สวมหมวกม่านแพรก็
ร้องเรียกคนขับรถม้า "นี่ อาจารย์ ท่านจะปลอมตัวไปถึงเมื่อใด"

คนขับรถม้าสะดุ้งตกใจจนคิ้วยาวสีขาวโพลนสองข้างเล็กขึ้นสูง
"เจ้า...มองออกได้อย่างไรกัน วิสาแปลงโฉมของอาจารย์ล้ำเลิศปานนี้..."

ฉวีชื่นเหยาขัดจังหวะเขาด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "กลืนสุรา
จากร่างผู้อาวุโสอย่างท่านเข้มข้นเช่นนี้ ทั้งยังเป็นสุราลือชื่อ* ที่ข้าหมักเอง
กับมือ ข้าจะแยกแยะไม่ออกได้อย่างไร ข้าถามท่านหน่อย ก่อนจะ
ออกจากฉางอัน เหตุใดท่านต้องหลอกข้าด้วยว่าปีศาจบนเขาหมั่งซาน
เป็นปีศาจตัวเล็กๆ ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งไว้ที่นั่นแล้ว
ไยต้องทำร้ายลูกศิษย์ตัวเองเช่นนี้ด้วย"

ท่านผู้เฒ่าไม่แสดงสีหน้าละอายใจออกมาสักนิด เอ่ยตอบอย่างมี
เหตุผลหนักแน่นว่า "ถ้าเกิดข้าไม่พูดเช่นนั้น เจ้าจะยอมขึ้นเขาหมั่งซานหรือ"

* สุราลือชื่อ คือสุราที่เพิงหมักเสร็จใหม่ๆ ยังไม่ได้กรองตะกอนออก มีสีออกเขียว

อีกอย่างนะ ยามนี้เจ้าก็ยังอยู่ดีมีสุขไม่ใช่หรือไร ปีสาคเจ้าก็ปราบได้แล้ว ลูกกลอนปราชญ์เจ้าก็ได้มาแล้ว แต่นี่กลับมากล่าวโทษอาจารย์อีก"

คิ้วเรียวงามของฉวีขึ้นเหยาเลิกขึ้น "พวกเราตกลงกันแล้วนะ ลูกกลอนปราชญ์ข้าจะเอากลับบ้าน ผู้อาวุโสอย่างท่านห้ามใช้อุบาย หลอกหลวงข้าอีก"

"ให้ก็ได้ ให้เจ้าก็ได้!" ท่านผู้เฒ่าตอบด้วยความหงุดหงิด "ก็แค่ ลูกกลอนปราชญ์ของปีศาจไม่ใช่ไร"

พอเขานึกอะไรขึ้นได้ก็มองฉวีขึ้นเหยาด้วยแวตตามึงทึง "อาจารย์ ขอลาถามเจ้า คุณชายที่เจอบนเขาคนนั้นจะให้เงินเจ้า เพราะอะไรเจ้าถึง แสร้งใจกว้าง ยืนกรานไม่ยอมรับมาแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าทุกครั้งที่หลอม ยาลูกกลอนคืบวิญญูณเม็ดหนึ่งต้องใช้เงินเท่าไร มีอย่างไหนมอบให้ ผู้อื่นเปล่าๆ เช่นนั้น"

เห็นฉวีขึ้นเหยาเผยสีหน้าไม่แยแส เขาก็โมโหพืดพาดจนหนวด กระดิกหลายครั้ง "ได้! ไม่พูดเรื่องอื่นแล้ว เจ้าคงรู้ว่าสมุนไพรหลายชนิด ที่ใช้หลอมยาลูกกลอนคืบวิญญูณราคาแพงเพียงใดกระมัง อย่างตุ๋หัว* หนักหนึ่งตำลึง ในตลาดตะวันออกก็เป็นเงินเหรียญสำริดหนึ่งพวง แล้ว..."

ตาเฒ่าเห็นแก่เงิน!

ฉวีขึ้นเหยาขัดจังหวะอาจารย์ของนางด้วยน้ำเสียงดูแคลน "วิญญูชน ย่อมรู้การควรไม่ควร! อย่างไรก็ตามคุณชายท่านนั้นก็นับว่าช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ครั้งหนึ่ง ข้าจะกล่าวเรียกร้องขอเงินจากเขาโดยไม่เกรงใจได้อย่างไร"

* ตุ๋หัว มีสรรพคุณขับลมขึ้น แก้อืด ขับเหงื่อ รสชาติเผ็ด ขม อุ่นเล็กน้อย จะเข้าสู่เส้นลมปราณทางตับกับ กระเพาะปัสสาวะ

ท่านผู้เฒ่ารู้สึกแค้นใจเหลือที่ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้า* เขา
เอ่ยขึ้นว่า "ไม่น่าแปลกใจที่เป็นคุณหนูตระกูลขุนนาง ช่างไม่รู้จักราคค่า
ของเงินเขาเสียเลย! เจ้ารู้หรือไม่ว่าตอนนี้ยามบ้านเมืองสงบรุ่งเรือง**
อาจารย์ดูแลอารามซึ่งอวีนอย่างยากลำบากเพียงใด ไม่ต้องพูดถึงว่า
สิบวันครึ่งเดือนยังทำการค้าไม่ได้สักครั้ง แม้กระทั่งคนที่ต้องการยัณฑ์
คัมครองบ้านเรือนก็น้อยลงกว่าปีก่อน เฮ้อ...เป็นเช่นนี้ต่อไปจะอย่างไร
ดีเล่า อาจารย์ก็อยากจะ 'รู้การควรไม่ควร' อยู่หรอก แต่ว่าคนในอาราม
ทั้งบนล่างหลายสิบชีวิตจะยอมหรือ"

ฉวีชื่นเหยากลัวอาจารย์พร่ำพรรณนาความยากลำบากในการดูแล
อารามที่สุด ลองอีกฝ่ายได้หลุดปากไปแล้วสามวันสามคืนก็ยังไม่จบสิ้น
นางจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันที

"นี่มันอะไรกัน! ที่แท้อาจารย์ลอบขึ้นเขาอยู่ก่อนแล้ว แล้วเพราะ
อะไรตอนเข้ากำจัดปีศาจถึงไม่ออกมาช่วย"

ท่านผู้เฒ่าแค้นเสียงขึ้นจุก "เจ้ามีของวิเศษพิทักษ์อารามอย่าง
กระดิ่งกลืนวิญญาณ อีกทั้งได้รับการอบรมสั่งสอนจากข้ามาหลายปี
ถึงเพียงนี้ ถ้ายังสยบปีศาจตนนั้นไม่ได้ก็ไม่ต้องพูดว่าเป็นศิษย์สำนักพรต
ซึ่งชีวิตจื้อแล้ว"

ฉวีชื่นเหยาใบหน้าพลันแดงก่ำ เอ่ยด้วยน้ำเสียงแฝงความอดอ้อน
"แต่ปีศาจตนนั้นร้ายกาจมากเลยนะเจ้าคะ" นางแสวงทำท่าทำทาง

* แค้นใจเหลือที่ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้า เป็นสำนวน หมายถึงตั้งความหวังไว้ที่คนคนหนึ่งมาก แต่ต้อง
เจ็บใจที่คนคนนั้นไม่มีการพัฒนา

** ยามบ้านเมืองสงบรุ่งเรือง หรืออีกนัยหนึ่งก็คือภาวะเงินเฟ้อ เช่น ในช่วงราชวงศ์ถัง ผู้คนต่างพากันเก็บเงิน
ไว้ในบ้านจนทำให้ราชสำนักขาดแคลนเงินหมุนเวียน จนในที่สุดฮ่องเต้ถังเสวียนจงมีพระราชโองการออกมา
กระตุ้นการบริโภค โดยระบุว่า 'การเก็บเงินไว้ในบ้าน ก็เท่ากับไม่มีเงิน'

คว่าแขนอาจารย์เอาไว้ แล้วบิดไปมาเหมือนบิดน้ำตาลปั้น ในใจมีความรู้สึกอะไรจะคนซาบซึ้ง รู้แะใจดีว่าอาจารย์จะต้องเป็นห่วงแน่ ถึงได้ติดตามนางจากนางอันขึ้นเขาหมั่งซานโดยไม่แะแสดงความลำบากตรากตรำ

พอนางนึกถึงล้นเืยวขึ้นมาได้ นางก็ถามอาจารย์ด้วยความอยากรู้ "อาจารย์ ท่านรู้หรือไม่ว่ากระบี่พิเศษของคุณชายท่านนั้นมีที่มาอย่างไร เหตุใดถึงร้ายกาจนัก พอเทียบกับกระดิ่งกลืนวิญญาณของพวกเราแล้ว ไม่ได้ห่างชั้นกันสักเท่าใดเลย"

ท่านผู้เฒ่าก็มีสีหน้าเคลิบเคลิ้มเพื่อฝัน "กระบี่เล่มนั้นเป็นของราชวงศ์ ย่อมไม่ใช่สิ่งธรรมดาสามัญ"

พอเห็นว่าฉวีชื่นเหยายังไม่เข้าใจ เขาก็อธิบายเพิ่มอีก

"ถ้าหากอาจารย์ดูไม่ผิด กระบี่เล่มนั้นเป็นกระบี่ศักดิ์สิทธิ์ยุคโบราณกาล ในสมัยฮ่องเต้เกาจู่ ทรงเก็บได้โดยบังเอิญขณะออกรบ มีกลิ่นอายชั่วร้ายเข้มข้น สามารถเลือกนายได้เอง ใ้ว่าคนธรรมดาจะบังคับควบคุมได้ ได้ยินว่าเมื่อตกทอดมาถึงราชวงศ์ปัจจุบัน อดีตฮ่องเต้ทรงเคยให้บรรดาลูกหลานเชื้อพระวงศ์มาชมกระบี่เล่มนี้ เด็กสิบกว่าคน ผลัดกันมาทดสอบดู มีแค่หลันอ่องชื่อจื่อที่ชักกระบี่เล่มนี้ออกมาได้ เดิมทีอดีตฮ่องเต้ทรงรักใคร่เอ็นดูหลันอ่องชื่อจื่ออยู่แล้ว จึงพระราชทานกระบี่เล่มนี้ให้เขา"

ที่แท้คุณชายที่พบบนเขาคือหลันอ่องชื่อจื่อ มิน่าเล่าถึงได้มีผู้ติดตามข้างกายมากมายเช่นนั้น ฉวีชื่นเหยาเดาะลั่นเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวอย่างประจบประแจงอาจารย์ว่า "อาจารย์ เหตุใดท่านถึงได้รอบรู้

ไปเสียทุกอย่างเลย ช่างร้ายกาจยิ่งนัก"

ผู้คนชอบฟังคำหวานไม่ว่าจะมาจากความจริงใจหรือไม่ แม้ชิงชังก็อาจจะรู้ว่าลูกศิษย์เลือกอาจารย์เพื่อหลอกให้ตนเองดีใจ แต่ก็ยังเผยสีหน้าแค้นขึ้น

"คิดถึงตอนที่อาจารย์ชื่อเสียงโด่งดังสุดขีดในเมืองฉางอัน เคยเก็บกวาดปัญหาและทะเลให้ตระกูลใหญ่โตมาไม่น้อย ขอยกเรื่องคดีจวนผู้หยวนโหว* เป็นตัวอย่างแล้วกัน สุหยินของผู้หยวนโหวสั่งโบยตีสาวใช้ห้องข้าง** ของท่านโหวคนหนึ่งจนตาย สาวใช้คนนั้นกลายเป็นวิญญาณอาฆาต ออกอาละวาดในจวนผู้หยวนโหวจนโกลาหลวุ่นวาย คนทั้งหลายในจวนโหวต่างพร้อมใจกันเชิญนักพรตชื่อเสียงจอมปลอมหลายคนมา แต่ว่าต่างก็โดนวิญญาณอาฆาตหลอกหลอนจนเคล็ดหนีไปหมด ผลสุดท้ายก็ต้องให้อาจารย์ออกโรงปราบวิญญาณอาฆาตดวงนั้น ฮึๆ พอเล่าขึ้นมาแล้ว ความลับของตระกูลใหญ่ในเมืองฉางอันไม่มีเรื่องใดที่ข้าไม่รู้ อยู่ยามองแต่ว่าภายนอกดูหรูหราฟุ่มเฟือย ภายในมีเรื่องสกปรกโสมมนับไม่ถ้วนเสียว่ะ"

บิดาของฉวีสินเหยาเป็นแคขุนนางตำแหน่งไท่สื่อลิ่ง*** ขุนนางชั้นเจ็ดที่แสนจะธรรมดา ปกติผู้ที่ไปมาหาสู่ก็เป็นขุนนางบันที่มีลำดับชั้นไม่ต่างกันมากเท่าไร แทบไม่เคยรู้จักมักจี่กับเชื้อพระวงศ์บรรดาศักดิ์สูงส่ง

* โหว คือหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นอ๋อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ นาน

** สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอกพักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะเลาะกับห้องนอนหลักของเจ้านาย เพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

*** ไท่สื่อลิ่ง หมายถึงตำแหน่งหัวหน้าราชอาลักษณ์ มีหน้าที่บันทึก เรียบเรียง และดูแลคำราชาศัพท์โบราณของราชสำนัก

ได้ฟังอาจารย์เล่าเรื่องได้น่าสนใจเช่นนี้จะยอมเลิกราโดยง่ายได้อย่างไร นางรีบเอ่ยถามว่า "ยังมีเรื่องน่าสนใจอะไรอีกบ้าง อาจารย์ ท่านเล่าให้ข้า ฟังหน่อยไม่ได้หรือไร"

จากนั้นอาจารย์และศิษย์ก็พูดคุยเรื่องข่าวลือของตระกูลใหญ่ มาตลอดทางจนถึงฉางอัน

หลังชิงชวีจื่อนำรถม้าจอดที่หน้าประตูใหญ่จวนสกุลฉวีแล้ว จึงกล่าวกับฉวีซิ่นเหยาว่า "เข้าไปเถอะ เจ้าออกเดินทางไกลเป็นครั้งแรก ท่านพ่อท่านแม่เจ้าคงกังวลจนกระทั่งนอนหลับไม่สนิท โดยเฉพาะท่านแม่นิสัยดุร้ายของเจ้า คงไม่รู้จะด่าว่าอาจารย์อย่างไรเลย รีบเข้าไปเร็วๆ สิ อย่าให้พวกเขา รอานาน"

พอเห็นฉวีซิ่นเหยาสวมหมวกม่านแพรลงจากรถ เขาก็ทำสีหน้าไม่พอใจ "ตอนนี้อยู่จักสวมหมวกม่านแพรแล้วรี ตอนขึ้นเขาเหตุใดไม่รู้จักสวม ปล่อยให้หนูน้อยพวกนั้นชมโฉมไปเปล่าๆ เงินอายุบ้าง หรือไม่"

ฉวีซิ่นเหยาทำปากย่นอยู่ เอ่ยแก้ต่างว่า "เดิมทีนึกว่าขึ้นภูเขาอาถรรพ์ จะไม่เจอคน ใครจะไปรู้ว่าคนของวังหลันต้องกลุ่มนั้นจะโผล่มาจากที่ใด"

นางเล่าไปก็กลัวอาจารย์จะบ่นยืดยาว จึงรีบผลุบหายเข้าจวนไปทันที

ฉวีซิ่นเหยาเพิ่งจะเดินเข้าห้องโถงบุปผา ก็มีเงาร่างหนึ่งพุ่งพรวดเข้ามาหา

"อาเหยาเอ๋ย ลูกรักของแม่ กลับมาเสียทีนะ มา...มาให้แม่ดูหน่อยเร็ว

คงลำบากไม่น้อยยกมะม่วง เจ้าวางใจได้ พรุ่งนี้แม่จะไปหาชิงชี่ซื้อ นักพรตอะไรนั่นไม่ต้องเป็นแล้ว!"

สตรีที่มีท่าทางโมโหวู่วามผู้นี้ก็คือมารดาของฉวีชื่นเหยา ภรรยาเอกของฉวีอินเจ้อ สุหยินผู้ดูแลजनสกุลฉวี...ฉวีเงินชื่อ

นางอายุประมาณสามสิบสี่สิบปี ผิวขาวผุดผ่องอวบอิม รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง แม้ไม่นับว่าเป็นหญิงงามได้อย่างถูกต้องตามความหมาย แต่กลับสอดคล้องกับมุมมองเรื่องความงามของผู้คนในเวลานี้

ฉวีชื่นเหยารับมรดกผิวงดงามขาวเนียนจากมารดา แต่โครงหน้ากลับประณีตชวนมองไม่รู้เปื่อยยิ่งกว่า นับว่าสัครามเกิดจากต้นครามแต่เข้มยิ่งกว่าต้นคราม* แล้ว

เมื่อได้ยินมารดาต่อว่าอาจารย์ด้วยน้ำเสียงโมโหดุดัน ฉวีชื่นเหยาก็อหวัหระไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

"ท่านแม่ ข้ามิใช่สabayaด้อยหรือ ทำอะไรนิดหน่อยก็พาลไม่อยากให้ข้าเป็นนักพรตแล้ว ท่านลืมหือว่าปีนั้นข้าฝากตัวเป็นศิษย์ท่านอาจารย์ได้อย่างไร"

จะลืมหือได้อย่างไรกัน สีนหน้าฉวีสุหยินพลันเศร้าสลดลง

เดิมทีนางเป็นคุณหนูบุตรสาวเจ้าของร้านผ้าไหมในตลาดตะวันออกของเมืองฉางอัน บ้านเดิมของนางใช้แต่เงิน ตั้งแต่วันท่านทวดเป็นต้นมาก็เปิดกิจการร้านขายผ้าไหมมาตลอด จนกระทั่งเมื่อร้านผ้าไหมตกทอดมาถึงบิดาของนางก็มีชื่อเสียงในเมืองฉางอันไม่น้อยแล้ว แต่ละวันมีลูกค้าเดินเข้าร้านไม่ขาดสาย ครอบครัวยิ่งไม่บ่นว่าร่ำรวยมหาศาล แต่การกินอยู่

* สัครามเกิดจากต้นครามแต่เข้มยิ่งกว่าต้นคราม อุปมาถึงคนรุ่นหลังเหนือกว่าคนรุ่นก่อน

ไม่เคยขาดแคลน

เมื่อนางอายุได้สิบสามปี พี่สาวทางบ้านเดิมของมารดาเสียชีวิตลง บุตรชายเพียงคนเดียวจึงเดินทางมาขอพึ่งพาอาศัยพวกเขา

ครั้งแรกที่ได้พบหน้าพี่ชายสกุลฉวีที่มีผิวขาวสะอาด กิริยาสุภาพ มีมารยาท หัวใจของนางก็ผูกพันกับตัวเขาอย่างเหนียวแน่นเสียแล้ว ตลอดเวลาที่คนทั้งสองอยู่ร่วมกันมา นอกจากความรักที่นางมีต่อพี่ชายผู้นี้ จะลึกซึ้งมากขึ้นทุกวัน พี่ฉวีของนางก็ค่อยๆ เกิดความรู้สึกดีต่อนาง

ใครจะรู้ว่านายท่านตระกูลเงินบิดาของนางเห็นสกุลฉวีตกต่ำ บ้านของฉวีเงินเจ้อไม่มีสมบัติติดตัวสักชิ้นก็ไม่อยากให้นับตรสาวแต่งงาน ไปแล้วต้องตกระกำลำบาก จึงยืนกรานไม่ยอมเห็นด้วยกับการแต่งงาน ครั้งนี้

ฉวีเงินเจ้อมาสู่ขอแล้วโดนปฏิเสธก็ไม่ท้อใจ นับจากวันนั้นก็มานะ พากเพียร พยายามตั้งใจให้กับการศึกษาเล่าเรียน เอย่สาบานว่าจะต้อง สอบเคอจวี* ให้ผ่าน จะได้ส่งเกี่ยวเจ้าสาวมารับคุณหนูสกุลเงิน

สวรค์ไม่ทำให้คนที่ตั้งใจต่อกันต้องผิดหวัง ปีถัดมาฉวีเงินเจ้อก็ สอบผ่านจนได้

แม้ว่ายังไม่ได้เป็นขุนนางเต็มตัว ยังไม่ได้เงินเดือนหลวง แต่ว่า เปลี่ยนสถานะกลายเป็นศิษย์ของไอรสวรค์** ในปริบทา

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี) แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนทีละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นหัวใจ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับสูงชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อ ได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนชื่อ เพื่อคัดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียตามคะแนนเรียกว่า จ้วงหยวน (จอนหงวน) ปังเหยียน และทันฮวา

** เนื่องจากการสอบเตียนชื่อหรือสอบหน้าพระที่นั่ง ส่องเต้เป็นผู้ออกข้อสอบและตัดสินด้วยพระองค์เอง บางครั้งก็ลงมากำกับการสอบด้วยพระองค์เอง ผู้ที่สอบผ่านระดับนี้จึงเรียกว่า 'ศิษย์ของไอรสวรค์'

นายท่านเงินผู้เป็นบิดาไหนเลยจะว่ากล่าวได้อีก เห็นบุตรสาว ยืนย่นหนักแน่นไม่ไขว่บวชผู้หนึ่งจะไม่ขอแต่งงานออกไป อีกทั้งฉวีเอนใจก็มา สุขด้วยความจริงใจ จึงตัดสินใจเด็ดขาด มอบสินเจ้าสาวสิบหีบพร้อม ยกบุตรสาวให้แต่งงานกับฉวีเอนใจ

คนหนุ่มสาวทั้งสองแต่งงานกันแล้วก็ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันอย่างหวานชื่น กลมเกลียว และไม่นานเงินซื้อที่ดินตั้งกรรม

หลังจากตั้งกรรมนานสิบเดือนก็ถึงกำหนดคลอด คู่สามีภรรยาได้ ทายาทคนแรก ซ้ำยังเป็นบุตรชายเสียด้วย พวกเขาดีใจและตั้งชื่อ ไพเราะน่าฟังว่า 'จื่ออวี่'

ใครจะรู้ว่าพอจื่ออวี่เกิดมาก็ร่างกายอ่อนแอ มีโรคภัยรุมเร้า ในหนึ่งปีใช้เวลาครึ่งหนึ่งหมดไปกับการเจ็บไข้ได้ป่วย คู่สามีภรรยา กลัดกลุ้มระทมทุกข์เป็นอย่างยิ่ง

ฉวีจื่ออวี่เติบโตอย่างยากลำบากจนอายุครบสองขวบ ฉวีฮูหยิน ก็ตั้งกรรมขึ้นมาอีก คู่สามีภรรยาดีใจระคนกังวล ให้ความสำคัญกับการตั้งกรรมครั้งนี้มากกว่าปกติ แม้ฐานะจะไม่ร่ำรวยมั่งมี แต่ว่ารังนก ตุ่นโสมก็มีกินบำรุงเสริมไม่น้อย อีกทั้งยังเชิญหมอหญิงหัตถ์เทวดาที่มีชื่อเสียงมาตรวจชีพจรที่บ้านทุกเดือน เรียกว่าระมัดระวังรอบคอบ จนไม่อาจทำได้มากกว่านี้แล้ว

พอถึงวันครบกำหนดคลอด ฉวีฮูหยินมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม คิดว่า สวรรค์คงจะมีเมตตา นางกับสามีต้องทุกข์ใจมามาก คราวนี้นางจะต้อง คลอดบุตรที่แข็งแรงสมบูรณ์คนหนึ่งได้แน่

ใครจะรู้ว่าทารกหญิงที่คลอดออกมา ใบหน้าน้อยๆ จะบวมคล้ำ

เป็นสีม่วง แม้กระทั่งเสียงร้องไห้ก็ไม่มีสักแอะ ถูกหมอต้าแยกตัวกัน
ข้าแล้วข้าอีกถึงได้ส่งเสียงร้องเหมือนลูกแมวน้อยออกมาส่งคำ

แม้ว่าบุตรชายคนโตจะร่างกายอ่อนแอ อย่างไรก็ตามก็เฝ้าประคบประหม่อม
จนเติบโตขึ้นมาได้ ส่วนบุตรสาวคนเล็กกลับมีที่ท้าวว่าจะไม่รอดแน่
สองสามีภรรยาผู้ซึ่งมีสายฟ้าฟาดเปรี้ยง เริ่มออกตามหาหมอต้า
หายไปที่ทั่วสารทิศ จนกระทั่งบุตรสาวอายุครบเดือน สกุลฉวีที่ตามหา
หมอต้าจนอันก็เชิญหมอต้าที่มีชื่อเสียงมาได้คนหนึ่ง แต่ร่างกายของ
ทารกน้อยกลับอ่อนแอลงไปทุกวันจนเหลือเพียงลมหายใจเบาบางดุจ
เส้นไหมแล้ว

วันนั้นสองสามีภรรยาโอบกอดความหวังสุดท้ายไปจุดธูปไหว้พระ
ที่อารามชิงอิน บังเอิญพบกับนักพรตซึ่งชีวิตที่กลับจากการเดินทาง
ปลีกวิเวก เขาสังเกตเห็นทารกหญิงในอ้อมแขนฉวีเอนเฉยโดยไม่ได้
ตั้งใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างฉับพลัน ประกาศนามองค์เทพที่เคารพ
'ผู้ซึ่งอยู่เบื้องเทียนจุน* ผู้มีศรัทธาท่านนี้ ทารกหญิงในอ้อมแขนชะตา
มีเคราะห์ร้ายอย่างหนัก วิญญาณชั่วร้ายรุมเข้าพัวพัน ชาวบ้านธรรมดา
จะเลี้ยงดูรอดได้อย่างไร ตัดใจยกนางให้เป็นศิษย์ของข้าเถอะ ข้าสามารถ
ปกป้องชีวิตของนางได้ ไม่อย่างนั้นภายในเจ็ดวันจะต้องมีอันตราย
ร้ายแรงแน่'

ฉวีเอนเฉยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ฉวีฮูยินกลับมีอาการดังคนป่วยหนัก
วังวุ่นหาหมอ** กระโดดพรวดเดียวลงจากรถม้า ก้มศีรษะกราบไหว้

* ผู้ซึ่งอยู่เบื้องเทียนจุน แปลว่าเทพเจ้าผู้อำนวยความสะดวกอันหาที่สุดมิได้ เป็นนามของเทพเจ้าที่ผู้นับถือเต๋านิยมเอ่ยนามแสดงคารวะ บางครั้งใช้เป็นคำอุทานคล้ายการเอ่ยนามพระ 'อมีตาพุทธ' ในศาสนาพุทธ

** คนป่วยหนักวังวุ่นหาหมอ หมายถึงเมื่ออยู่ในสถานการณ์คับขันก็ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นไปทั่ว หรือหาทางแก้ปัญหาอย่างล้นพ้นวุ่นวาย

นักพรตชิงชวีจื่อ

'ขอรื้อของท่านนักพรตช่วยชีวิตด้วย! ขอรื้อของท่านนักพรตช่วยชีวิตลูกข้าด้วย!' นางผีนกลั่นหยดน้ำตาไว้ไม่อยู่ราวสร้อยไข่มุกที่ขาดสะบั้น

ฉวีเอนเจ้อเห็นภรรยาทุกข์ทรมานปานนี้ หัวใจก็ปวดร้าวคล้ายโดนควักเนื้อออกไปก้อนหนึ่ง ไหนเลยจะเอ่ยคำห้ามปรามนางได้

ฉวีซิ่นเหยาจึงกลายเป็นศิษย์ของนักพรตชิงชวีจื่อด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง

หลังกราบอาจารย์วันแรก ฉวีซิ่นเหยาซึ่งเดิมที่ไม่ยอมกินอะไรจู้ๆ ก็เริ่มดื่มนมคำโต ผ่านไปไม่กี่วันดวงตาที่ปิดสนิทก็เปิดออก มองดูผู้คนอย่างมีชีวิตชีวา แขนก็อวบใหญ่ขึ้น ใบหน้าน้อยๆ ก็กลมอím ปลายคางเรียวแหลมก็มีเนื้อนุ่มนิ่มอย่างเด็กทารกทั่วไป

สามีภรรยาสกุลฉวีถึงค่อยวางใจ กล่าวขอบคุณนักพรตชิงชวีจื่ออย่างจริงจังอีกครั้ง

ชิงชวีจื่อเห็นสองสามีภรรยาไม่อาจตัดใจ เด็กน้อยก็ยังอยู่ในช่วงต้องให้น้ำนม จึงทำสัญญากับสามีภรรยาสกุลฉวี พวกเขาสามารถนำบุตรสาวกลับบ้านก่อนได้ รอให้นางอายุครบสามขวบแล้วค่อยส่งกลับมาเรียนวิชาที่อารามชิงอวีน

เมื่อฉวีซิ่นเหยาอายุครบสามขวบ นางเติบโตเป็นเด็กน้อยน่ารัก ปานตุ๊กตาหยกเกาะสลัก นอกจากสีหน้าที่ยังซีดขาวอยู่เล็กน้อยก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากเด็กทั่วไปเลย

สองสามีภรรยาทั้งปละบปลื้มยินดีและเศร้าเสียใจ คิดถึงสัญญาที่ให้ไว้กับนักพรตชิงชวีจื่อ เห็นว่าไม่อาจถ่วงเวลาให้ยืดยาวออกไปได้อีก

จำต้องกัดฟันนำฉวีขึ้นเหยาไปส่งที่อารามชิงอวีน

หลังจากนั้นทุกเจ็ดวัน สามิภรรยาสกุลฉวีก็จะนำฉวีขึ้นเหยากลับมาอยู่ด้วยหนึ่งวัน สลับกันไปมาสองทางเช่นนี้ ฉวีขึ้นเหยาก็กะเดิบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลายปีมานี้ซึ่งฉวีจื่อรับลูกศิษย์แค่สองคน ศิษย์คนโตเป็นทารกที่เขาเก็บได้จากข้างทาง เด็กคนนี้ดวงชะตาแข็งแกร่งอย่างประหลาด เพราะขณะที่ถูกพบในวันหิมะตกหนักปกคลุมทั่วผืนดิน เดิมทีนึกว่าจะหมดลมหายใจไปแล้ว ใครจะรู้ว่าพอเปิดห่อผ้าอ้อมดูกลับยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งฉวีจื่อลอบอุทานด้วยความแปลกใจ อีกทั้งยังนับว่าเด็กคนนี้กับตนเองมีวาสนาเป็นศิษย์อาจารย์กัน จึงอุ้มเขากลับอารามชิงอวีน ตั้งชื่อให้ว่า อาหาน

ศิษย์คนที่สองก็คือฉวีขึ้นเหยาเอง เขาเห็นชะตาของนางแขวนอยู่บนเส้นด้าย สามิภรรยาสกุลฉวีรูปลักษณะผอมแห้งซีดเชียว อดรู้สึกสงสารขึ้นมาไม่ได้ จึงเอ่ยปากเรื่องจะขอรับเป็นศิษย์ออกไป แต่กลับมีความมั่นใจเพียงสามส่วน เขาคิดเพียงว่าจะต้องรักษาม้าตายเยี่ยงม้าเป็น* ถ้าหากช่วยชีวิตได้สำเร็จก็ถือว่าเป็นการสร้างบุญกุศลเรื่องหนึ่ง ถ้าหากช่วยไม่สำเร็จก็ถือว่าชะตาของนางต้องเป็นเช่นนี้

ไม่คาดคิดว่าฉวีขึ้นเหยาถูกกำหนดให้มีดวงชะตากล้าแข็ง หลังจากกราบเขาเป็นอาจารย์แล้วชีวิตดูเหมือนดีขึ้นไปทุกวันอย่างแท้จริง เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งเดือนก็ไม่มีอะไรต่างจากทารกปกติแล้ว เขาจำต้องรับศิษย์คนที่สองด้วยความจำใจ แต่ว่าเพราะนางเป็นเด็กหญิง จึงให้นาง

* รักษาม้าตายเยี่ยงม้าเป็น เป็นสำนวนจีน หมายถึงแม้จะรู้ทั้งหมดทางแก้ไขเสียแล้ว แต่ยังคงอดความหวังสุดท้ายพยายามอย่างยิ่งที่สุด

ใช้ฐานะของศิษย์นอกสำนัก* มากราบตนเองเป็นอาจารย์

เขาให้ความสำคัญกับอาหานลูกศิษย์คนโต ปกติเฝ้าอบรมสั่งสอนอย่างเอาใจใส่ เสียหายไม่อาจถ่ายทอดสรรพความรู้ที่มีให้กับลูกศิษย์ได้ ใครจะรู้ว่าอาหานที่มองผิวเผินดูเฉลียวฉลาด แท้จริงแล้วกลับโง่งมดุจโค เขาคอยกระซิบกระซาบข้างหูเพื่อบรรยายสั่งสอนมาสิบกว่าปี ทุกวันนี้ก็ยังที่มๆ ที่อยู่ ภาระนั้นที่แต่เพียงผู้เดียวไม่ได้

สำหรับจวีชินเหยาที่เขาไม่ค่อยให้ความสำคัญสักเท่าใดกลับเฉลียวฉลาดเกินคนธรรมดา เวลาเรียนรู้สิ่งใดกวาดสายตาอ่านคร่าวเดียว สิบบรรทัด ก้าวหน้าไปไกลกว่าอาหานศิษย์พี่ของนางมากทีเดียว

เขาเห็นว่าจวีชินเหยามีปัญหาเช่นนี้ก็ค่อยๆ เลิกสั่งสอนนางแบบขอไปที เริ่มตั้งใจขึ้นแะอย่างจริงจัง ไม่กี่ปีผ่านไปเห็นจวีชินเหยาเรียนรู้จนสำเร็จวิชาในระดับหนึ่งแล้ว ก็คิดจะส่งนางไปรับมือนีศาจที่เขามั่งชานเพื่อลองหยั่งเชิงว่ามีความสามารถเท่าใด

ใครจะรู้ว่าพอเขามารื้อสามีภรรยาสกุลจวี สองคนนี้ก็กลับปฏิเสธโดยไม่เสียเวลาคิด บอกว่าตอนแรกตกลงกันแล้วว่าให้กราบเขาเป็นอาจารย์ ไม่เคยบอกว่าจะให้ไปกำจัดปีศาจปราบผี โดยเฉพาะจวีชินเหยาปีนี้อายุแค่สิบสี่ จะไปกำจัดปีศาจตามลำพังได้อย่างไร ท่านนักพรตไม่ใช่ว่ายังมีลูกศิษย์คนโตอีกคนหรือหหรือ เพราะเหตุใดถึงไม่ให้ลูกศิษย์คนโตไปเขาห่มชานแทนเล่า

นักพรตชิงจวีจื่อไม่ยอมท้อถอยโดยง่าย บอกว่าในเมื่อจวีชินเหยากราบเขาเป็นอาจารย์ก็ถือว่าเป็นลูกศิษย์ของอารามชิงอวีน ร่ำเรียนวิชา

* ศิษย์นอกสำนัก ในที่นี้หมายถึงศิษย์ของนักพรตที่พักอาศัยในบ้านตัวเอง ไม่ได้เฝ้าหวับวและอาศัยอยู่ในอาราม

มานานหลายปี สมควรออกโรงแสดงความสามารถนานแล้ว ส่วนจะ
เดินทางไปจับปีศาจเมื่อใดนั้น อาจารย์อย่างเขาคงไม่มีแผนการของตนเอง
ไม่จำเป็นต้องอธิบายให้สามีภรรยาสกุลฉวีฟังให้มากความ

กล่าวโดยสรุปก็คือฉวีขึ้นเหยาจะต้องไปแน่ ไม่อยากให้เป็นก็ต้องไป
หลังจากยื่นกรานไม่ยอมอ่อนข้อมาหลายวัน สุดท้ายก็เป็นฝ่าย
สามีภรรยาสกุลฉวียอมแพ้จนได้ พวกเขาเป็นบิดามารดาบังเกิดเกล้า
ไม่ผิด แต่ว่าชีวิตของฉวีขึ้นเหยานักพรตชิงชีวิตคือเป็นคนช่วยเหลือไว้

บุญคุณใหญ่หลวงเช่นนี้ ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าแค่ให้ฉวีขึ้นเหยาไปจับ
ปีศาจเลย ต่อให้ต้องลุยขึ้นขุนเขาตราบลงทะเลเพลิง พวกเขาก็ไม่กล้า
บอกว่า 'ไม่' ออกมาแล้ว

ฉวีเงินซื้อระลึกถึงเรื่องราวก่อนหน้านี้ไปพลาชมองสำรวจบุตรสาว
ที่เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางไปพลาชม หลายวันที่ไม่ได้พบหน้า บุตรสาว
นางต้องใช้ชีวิตเหมือนดอกไม้งามต้องลมฝนจนเหี่ยวเฉา ผมเผ้ายุ่งเหยิง
เสื้อผ้าอาภรณ์ไม่ได้ผลัดเปลี่ยนมาหลายวัน แม้กระทั่งใบหน้าก็ดำคล้ำลง
ไปมาก จะไม่ให้รู้สึกปวดใจได้อย่างไร

"มัวยืนนิ่งทำอะไร" นางถลึงตาใส่บ่าวหญิงสูงวัยที่ยืนสำรวจอย่าง
ขลาดกลัวอยู่หน้าประตู "รีบไปบอกที่ห้องครัวว่าคุณหนูกลับมาแล้ว
ให้สีกุ้ยเร่งมือเตรียมกับข้าวหลายอย่างที่คุณหนูชอบ" เห็นบ่าวหญิงรับ
คำสั่งจะเดินจากไปก็กล่าวเสริมอีกว่า "ไปอุ่นใจก๊าสสี่ตุ๋นรังนกขามหนึ่ง
มาให้คุณหนูกินก๊าสก่อน"

เมื่อสั่งกำชับเสร็จสิ้นก็หันกลับมาบอกฉวีขึ้นเหยาว่า "เดี๋ยวเจ้า
กินใจก๊าสแล้วก็กลับห้องไปอาบน้ำแต่งตัวให้เรียบร้อยก่อน ถึงเวลาอาหารค่ำ

แล้วพวกเราค่อยมานั่งกินอาหารกัน"

"อ้อ" ฉวีชื่นเหยาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง นางนึกอะไรบางอย่างขึ้นมา ได้จึงเอ่ยถาม "ท่านแม่ เหตุใดไม่เห็นพี่ชายล่ะเจ้าคะ"

สีหน้าฉวีชื่นซื้อปรากฏความกลัดกลุ้มทันที นางถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "ล้มป่วยอีกแล้ว คืนที่เจ้าออกจากบ้านไปคืนนั้นก็มีอาการไอเล็กน้อย หลายวันมานี้ยิ่งหนักหนาขึ้นเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าเจ้าจะไม่รู้ ทุกปีช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ พี่ชายเจ้าเลยมีอาการเจ็บป่วยเช่นนี้ไม่พ้นหรอก"

ฉวีชื่นเหยาได้ยืนดังนั้นก็หันขวับกลับไปเปิดค้นห่อผ้าขนาดเล็กที่พกติดตัว หยิบห่อผ้าใหม่ที่ห่อของขึ้นหนึ่งออกมาก่อน แล้วก็เผลอมองในห่อผ้าโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงเห็นว่าก้นห่อผ้ามี 'ตัวเงิน' ปีกใหญ่วางอยู่

ตัวเงินปีกนี้มีจำนวนสูงมากอย่างเห็นได้ชัด บนนั้นประทับอักษรพร้อมแลกเงินได้ทุกที่อย่างถูกต้อง ดูท่าไม่ต่างอะไรกับเงินปีกนั้นที่นางเห็นบนเขาหมั่งซาน

เอ๊ะ! ตกลงนี่มันเรื่องอะไรกันแน่ นางขอบคุณและปฏิเสธคุณชายท่านนั้นไปแล้วชัดๆ

นางขมวดคิ้วคิดทบทวนไ้แล้ว ตอนเดินทางกลับจากเขาหมั่งซาน นางกับอาจารย์ไปเดินซื้ออาหารจากร้านสุราข้างทางหลายครั้งจึงต้องจอดรถม้าทิ้งเอาไว้ ไม่มีใครคอยดูแลอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ดูท่าคงจะเป็นช่วงเวลานั้นแน่

แต่ว่าอาจารย์กับนางก็ไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ โดยเฉพาะอาจารย์ที่เป็นคนปราดเปรื่องและซื่อระวาง สามารถนำตัวเงินมาวางในห่อผ้าได้จุมูกอาจารย์กับนางได้ ฝีมือของฝ่ายตรงข้ามแค่คิดก็รู้ว่าเป็นเช่นไร

ฉวีจินซือเห็นว่าในห่อผ้าของบุตรสาวมีตัวเงินปึกใหญ่เช่นนั้น ทั้งสีหน้าของบุตรสาวยิ่งเผยความไม่สบายใจเบาบาง จึงถามด้วยความร้อใจ "อาเหยา เงินพวกนี้มาจากที่ใดกัน เกิดเรื่องอะไรขึ้นใช่หรือไม่"

ฉวีจินเหยาหัวใจระตุกดูบ มารดาไม่เคยสนับสนุนให้บุตรสาวอย่างนางไปเป็นนักพรตอะไรนั้น ถ้าหากรู้ว่าตนเองไปเจอบุรุษแปลกหน้ากลุ่มใหญ่บนเขาหมั่งซานเข้าอีก น่ากลัวว่ามารดาจะต้องโมโหเดือดดาลจนตรงดิ่งไปคิดบัญชีกับอาจารย์เลยกระมัง

"ไม่มีอะไรเจ้าคะ" นางตอบโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี หัวใจก็ไม่เต้นรัว "เงินพวกนี้อาจารย์เตรียมนำกลับอาราม คิดว่าตอนกลับไปคงจะรีบร้อนนักถึงได้มาหลงอยู่ที่ห่อผ้าของข้า"

ฉวีจินซือจ้องมองใบหน้านบุตรสาวครู่หนึ่งด้วยความสงสัย เห็นว่านางมีสีหน้าเปิดเผย ท่าทางดูไม่เหมือนเสแสร้งก็เก็บหัวใจที่เต็มไปด้วยความกังวลกลับลงไป

"เงินจำนวนมากถึงเพียงนี้ไม่ใช่เล่นๆ ระวังอย่าทำหล่นหายไปละ เจ้ามาฝากไว้ที่แม่ก่อน เอาไว้วันที่เจ้าจะกลับอารามชิงอวีน แม่จะคืนให้เจ้าแล้วกัน"

ฉวีจินเหยาคาดเดาได้ว่ามารดาจะต้องกล่าวเช่นนั้น นางทำปากจู๋ขณะประคองปึกตัวเงินส่งให้มารดา แต่แล้วก็พลันนึกอะไรขึ้นได้ จึงเอามือตบหน้าผากเอ่ย

"ดูข้าสิ เกือบลืมเรื่องสำคัญไปแล้ว" นางรีบหันไปหยิบลูกกลอนปรารถนาของป้าจางที่อยู่ในห่อผ้าใหม่ส่งให้มารดา ดวงตามีประกายความยินดี

ฉายออกมาเลื่อนราง "ท่านแม่ ข้ามีทางรักษาอาการของพี่ชายแล้ว"

ช่วงเวลาอาหารเย็นจวีเอนเจ็อกก็กลับมา พอเห็นหน้าจวีซึนเหยา หัวใจที่มีแต่ความกลัดกลุ้มมาหลายวันจึงสงบลงได้เสียที พอได้ยินว่า จวีซึนเหยานำลูกกลอนปราณของปีศาจกลับมาเพื่อช่วยรักษาอาการของบุตรชายคนโต เขาก็ยิ่งดีใจจนไม่รู้จะเอ่ยออกมาอย่างไรดี บุตรสาวของเขาเติบโตใหญ่แล้ว นอกจากจะร่ำเรียนจนมีฝีมือติดตัว ยังช่วยแบ่งเบาเรื่องทุกข์ร้อนใจของคนในครอบครัวได้อีกด้วย

สมาชิกครอบครัวสามคนกินอาหารเย็นจนหมดด้วยความตื่นตื้นยินดี จากนั้นก็นำลูกกลอนปราณไปหาจวีจื่ออวี่

ทั้งสามเพิ่งจะเดินเข้าเขตเรือนพักก็ได้ยินเสียงโอดังบาดหูลอยมาจากในห้องนอน

จวีซึนเหยาได้ยินเสียงโอดังนั้นก็แล้วรู้สึกกลัวกับว่าอวัยวะภายในจะหลุดออกมาด้วยเสียงอย่างนั้น ในใจพลันเศร้าหมอง รีบก้าวเดินเข้าไปในห้อง เห็นจวีจื่ออวี่พี่ชายของนางกำลังนั่งอยู่หน้าเตียงโอดังไหใจไม่ทัน ต้องสะกดกลั้นอาการจนหน้าเขียวหน้าแดง

ไหง่สาวใช้รุ่นใหญ่ยืนถือกระบวยน้ำลายอยู่ข้างๆ คอยช่วยจวีจื่ออวี่ลูบแผ่นหลังพลาบเอ่ยเกลี้ยกล่อมด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "ไม่ใช่ว่าบ่าวพยายามเกลี้ยกล่อมท่าน แต่ว่าตอนนี้ท่านไม่สบายอยู่นะเจ้าคะ เป็นช่วงที่ต้องพักผ่อนสงบจิตใจ เหตุใดต้องมาลำบากฝืนร่างกายอ่านตำราเช่นนี้อีกเล่า ท่านก็เคยพูดอยู่บ่อยครั้งไม่ใช่หรือว่าความขยันหมั่นเพียรไม่อาจเห็นผลสำเร็จในช่วงเวลาอันสั้น"

สายตาของฉวีชื่นเหยาทอดมองไปที่ม้านั่งยาวข้างเตียง เห็นว่ามีตำราคัมภีร์ของสมเด็จพระสังฆราช นางลอบถอนหายใจ

ฉวีจื่อวี่พี่ชายของนางสืบทอดพรสวรรค์ในการรำเรียนมาจากบิดา ตั้งแต่เด็กมาก็มีความมุ่งมั่นมากนั้น ท่านอาจารย์ฉวีที่สอนความรู้พื้นฐานคนแรกเคยกล่าวถึงพี่ชายไว้ว่า 'อายุยังน้อยแค่นี้ก็เรียบเรียงความคิดได้ดีอนาคตสดใสไร้ขอบเขตแน่' เขาเป็นเด็กอัจฉริยะหาตัวจับยากคนหนึ่ง แต่น่าเสียดายเกิดมาก็มีร่างกายอ่อนแอไข้โรค เสียเวลามากกว่าครึ่งในหนึ่งปีไปกับกาเจ็บป่วย

เมื่ออายุได้สิบหกปีพี่ชายเคยฝืนไปลงสนามสอบ ทุ่มเทหมดพลังไปครึ่งชีวิตจนสอบได้จื่อเหริน* แต่ว่าภายหลังร่างกายแย่ลงเรื่อยๆ ไม่ต้องเอ่ยถึงการเข้าสอบเคอจื่อ แม้กระทั่งการเดินออกนอกจวนก็ฝืนทำได้ยากยิ่ง

บิดาเห็นพี่ชายร่างกายอ่อนแอปานนี้จึงลุ่มเลิกความคิดจะให้พี่ชายเป็นขุนนางไปนานแล้ว แต่ว่าพี่ชายเป็นคนดีอริ้นหัวแข็ง จะยอมอยู่บ้านเฉยๆ เป็นคนไร้ค่าหลบซ่อนอยู่ใต้เงาของบิดาหรือ ปกติเขาเคยทุ่มเทสุดกำลังลับหลังบิดามารดาหลายครั้ง เขารอว่าเมื่อเติบโตขึ้นร่างกายคงจะได้ความกว่านี้ ต้องมีสักวันที่สร้างผลงานและคว้าตำแหน่งขุนนางมาได้

พอมองดูสถานการณ์ตรงหน้า พี่ชายคงลอบเตรียมตัวสำหรับการสอบช่วงฤดูใบไม้ผลิ** อีกแล้วเป็นแน่

นางคิดแล้วในใจก็รู้สึกขมปร่าจางๆ จึงเอ่ยเรียกเขา "พี่ชาย"

* จื่อเหริน เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบรับราชการผ่านในระดับมณฑล

** การสอบช่วงฤดูใบไม้ผลิ หรือการสอบฮ่วยซื่อ เป็นการสอบรับราชการในระดับประเทศที่จัดขึ้นในช่วงฤดูใบไม้ผลิ โดยผู้ที่สามารถเข้าสอบได้คือจื่อเหริน ซึ่งเป็นบัณฑิตที่สอบผ่านในระดับมณฑล

ฉวีจื่ออวี่ได้ยินเสียงก็เงยหน้าขึ้น ใบหน้าซีดขาวปรากฏความยินดีในทันที "อาเหยา เจ้ากลับมาแล้ว"

ให้ตัวเองก็เผยสีหน้ายินดีไม่แพ้กัน "คุณหนู"

ตอนนี้คู่สามีภรรยาสกุลฉวีก็เข้ามาด้วย พอสังเกตเห็นสภาพในห้องแล้วดวงตาก็พากันแดงเรื่อ ฉวีเฉินซื้อหีบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตา "ลูกแม่ เหตุใดเจ้าถึงทำเช่นนี้อีกเล่า"

ฉวีจื่ออวี่ผืนค้อนรอยยิ้มออกมา กวักมือเรียกฉวีเฉินเหยา "อาเหยา เข้ามาให้พี่ชายดูหน่อยสิ ปีสัจจนนั้นรับมียากหรือไม่ คงไม่ได้บาดเจ็บกระมัง"

ฉวีจื่ออวี่มีรูปโฉมหล่อเหลาสว่างามโดยกำเนิด ถ้าหากไม่ใช่เพราะอาการเจ็บป่วย มั่นใจได้เลยว่าต้องนับเป็นบุรุษรูปงามแห่งเมืองฉางอันคนหนึ่งแน่ เวลานี้แม้ว่าใบหน้าแลดูซีดเซียว แต่เพียงแค່รอยยิ้มเดียวก็ยังพอมองเห็นเงาความหล่อเหลาไร้ที่ติได้

ฉวีเฉินเหยาอดรู้สึกเจ็บปวดในใจขึ้นมาไม่ได้ นางรีบก้าวเข้าไปนั่งข้างกายพี่ชายอย่างสนิทสนม ยิ้มแย้มพลางเอ่ยว่า "ครั้งนั้นนอกจากข้าจะไปปราบปีศาจบนเขาหมั่งซานแล้ว ยังได้ลูกกลอนปราบของปีศาจกลับมาด้วย อาจารย์บอกว่าปีศาจจุนนี้มีพลังตะบะพันปี เป็นของล้ำค่าหายากยิ่ง มีฤทธิ์ช่วยให้ร่างกายแข็งแรง พี่ชาย อีกเดี๋ยวท่านกินลูกกลอนปราบเมื่อนี้เข้าไป ร่างกายจะต้องฟื้นฟูขึ้นมากแน่"

ปีศาจจุนพันปี?!

ฉวีจื่ออวี่มองใบหน้าประดับรอยยิ้มไร้เดียงสาของน้องสาวอย่างเงิบงัน ในใจกลับเกิดความตื่นตระหนกราวคลื่นโหมซัด เดินทางไปเขา

หมั่งซานครั้งนี้ไม่รู้ว่ำน้องสาวพบเจอสถานการณ์เสี่ยงอันตรายเช่นไร
ลองคิดว่าแม้นางจะฝึกวิชามากหลายปี แต่ความจริงก็อายุแค่สิบสี่เท่านั้น
แล้วจะเป็นคู่ต่อสู้ของปีศาจที่มีตะบะพันปีได้หรือ ไม่แน่ว่าคงเกิดการต่อสู้
ดุเดือดเฉียดตายกระมัง ทว่าเวลานี้กลับไม่เอ่ยถึงเลยสักคำ เอาแต่ห่วง
ร่างกายของเขา...

ขอบตาเขาพลันร้อนผ่าวเล็กน้อย กดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "น้องรัก..."

เมื่อลื่นเชียวออกจากศาลาเขียนปอกกลับเรือนชื้อหู่ก็เป็นเวลามีดคำ
พอสมควรแล้ว

ยามค่ำคืนช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิมักจะหนาวเย็นยาวนาน ในเรือนชื้อหู่
กำลังจุดกระถางไฟอุ่นสบาย เวินกวนำทิงเฟิงกับสาวใช้อีกหลายคน
นั่งผิงไฟไปพลางทำงานเย็บปักไปพลาง ส่วนฉางหรงก็นั่งอยู่ข้างหนึ่ง
คอยกระเช้าเข้าเหย้า

พอลื่นเชียวเดินเข้าเรือนมาก็พบกับบรรยากาศสุขสันต์กลมเกลียว
ในใจรู้สึกอุ่นวาบขึ้นมาทันใด ความไม่สบายใจขณะที่อยู่กับบิดาก่อนหน้านี้
ดั่งมีสายลมพัดพาหมอกจางหายไปในช่วงพริบตา

ฉางหรงเงยหน้าขึ้นมาเห็นลื่นเชียวก็รีบลุกขึ้นกล่าวทักทาย "ชื้อจื่อ
กลับมาแล้ว"

ลื่นเชียวส่งสัญญาณให้พวกทิงเฟิงกับผินเสวียถอยออกไป ก่อนจะ
รับน้ำชาที่เวินกู่ชงให้มาจิบสองคำแล้วเอ่ยถามนาง

"แม่นม ช่วงนี้ในวังต้องมီးอะไรผิดปกติบ้างหรือไม่ว่า"

เวินกู่ตอบด้วยความสับสนงุนงง "ก็ไม่มีอะไรผิดปกตินะเจ้าคะ"

ลินเซียมีความรู้สึกแปลกประหลาดบางอย่างผุดขึ้นมา คิดทบทวนดู แล้วก็สั่งการนางหรง

"ส่งคนไปโยยโจสืบเรื่องบ้านเดิมของซุ่ยซือ โดยเฉพาะแม่นางที่ชื่อหลงหลงผู้นั้น ถ้าเกิดสืบได้ความแล้วให้รีบมารายงานข้าทันที"

นางหรงได้ยินคำสั่งนี้ก็เข้าใจว่าสตรีที่ชื่อหลงหลงผู้นี้คือหลานสาวจากบ้านเดิมที่พระชายาพาเข้าวัง คาดว่าคงมีสิ่งใดอยู่เบื้องหลัง เขาจึงรีบเอ่ยปากรับคำทันที

จากนั้นนางหรงนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงเอ่ยรายงานอย่างไม่เต็มใจนัก "เว่ยปอกกลับมาแล้วขอรับ บอกว่าทำตามที่คุณชายสั่ง แอบนำเงินมอบให้แม่นางนักพรตคนนั้น เขายังบอกอีกว่านางเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของฉวีเอนเจ้อไท่สื่อลิ่งแห่งเมืองฉางอัน ส่วนเพราะอะไรถึงมาเป็นนักพรต เขายังสืบหาต้นสายปลายเหตุไม่พบ รออีกสักกระยะสืบได้ละเอียดแล้วจะกลับมารายงานคุณชายอีกครั้ง"

ลินเซียเห็นนางหรงเผยสีหน้าไม่แยแสสนใจ ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง เขากระแอมกระไอแผ่วเบา ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้ารู้แล้ว"

เวินกุที่ยืนอยู่ข้างกันฟังจนดับสนุนงไปหมด

นักพรตหญิง? เงิน?

นางมองลินเซียอย่างตกตะลึง "ชื่อจื่อ พวกท่านไปรู้จักนักพรตหญิงตั้งแต่เมื่อใดกัน"

คงไม่ใช่โดนสตรีสามคำสอนแก้สำนึก* พวกนั้นหลอกกระมัง

* สามคำสอนแก้สำนึก หมายถึงศาสนาและสำนึกคิดของชาวจีนในสมัยโบราณ ใช้เป็นคำเรียกรวมถึงผู้คนสารพัดแบบในสังคม บ้างเรียกย่อเหลือเพียง 'แก้สำนึก' มีนัยดูถูกดูแคลนผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพที่มีเกียรติน่ายกย่องตามค่านิยมในสมัยนั้นๆ

ลื่นเชี่ยวชาญเห็นสีหน้าเวทีกู้รู้ว่านางคงกำลังเข้าใจผิด เขาเผยรอยยิ้ม
บางๆ ขณะกำลังจะอธิบายเรื่องราวเห็นว่าท้องฟ้ามืดสนิทเวลาไม่ค่อยทำ
จึงลุกขึ้นยืนพลางเอ่ย

"แม่นม วันนี้ข้ายังต้องไปที่จวนหลุกักวง เอาไว้วันหน้าพวกเรา
ค่อยมาคุยเรื่องนี้กันอย่างละเอียดกัน"

จวนหลุกักวงห่างจากวังหลังต้องเพียงหนึ่งช่วงถนนใหญ่ ซี่มำไป
ก็ใช้เวลาเพียงแค่ครึ่งกำนูป*

เวลานี้ค่ำมืดตึ๊ดตี่แล้ว ตอนที่บ่าวไพร่มาเปิดประตูต้อนรับ
พกวาคความชุ่มเคื่องมาเต็มท้อง แต่ทันทีที่เห็นว่าแขกที่มาเยือนเป็น
ลื่นเชี่ยวชาญกับผู้ติดตาม ไหนเลยจะกล้าชักสีหน้าใส่ ทว่ารีบตั้งสติให้แจ่มใส
มากกว่าเดิมก่อนจะเดินนำคนทั้งสองเข้าไปด้านใน

ไม่จำเป็นต้องถามให้มากความก็รู้ว่าลื่นเชี่ยวชาญมาพบคุณชายสาม
ของจวนนี้ บ่าวไพร่จึงเดินนำทางคนทั้งสองไปยังเรือนที่พักด้วยตนเอง

คุณชายสามท่านนี้ของจวนหลุกักวงมีชื่อว่าเจียงฮุยเยวี่ เป็น
บุตรชายคนที่สามซึ่งเกิดจากภรรยาเอกของหลุกักวง มารดาของเขา
หรือฮุยฮินของหลุกักวงเป็นพี่สาวแท้ๆ ของมารดาลื่นเชี่ยวชาญ คนทั้งสอง
จึงเป็นลูกพี่ลูกน้องฝั่งมารดาอย่างแท้จริง และเนื่องจากมีอายุไล่เลี่ยกัน
ความชอบคล้ายคลึงกัน จึงเล่นด้วยกันอย่างสนิทสนมมาตั้งแต่เด็ก
ความรู้สึกผูกพันจึงลึกซึ้งแน่นแฟ้นกว่าญาติพี่น้องทั่วไปหลายเท่า

ลื่นเชี่ยวชาญกับนางทรงเดินมาถึงเรือนจู่ขึ้นของเจียงฮุยเยวี่ เพิ่งจะ

* กำนูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า
1 ชั่วโมง

มานั่งในห้องโถงกลางไม่นานก็ได้ยินเสียงบุรุษและสตรีหยอกเย้ากัน
ลอยมาจากห้องด้านใน

ลีนีซึ่งพบเจอเป็นประจำจนชินชาไปนานแล้ว จึงแสร้งทำเป็นว่า
ไม่ได้ยินไปเสีย แต่นางทรงกลับกลอกตาด้วยความรำคาญ จากสภาพการณ์
เช่นนี้เจียงซานหลงคงได้หญิงบำเรอโฉมงามมาอีกแน่ ถึงได้มีอารมณ์
สุนทรีเพียงนี้

เสียงฝีเท้าขยับเข้ามาใกล้ทุกขณะ ม่านประตูถูกเลิกขึ้น มีชายหนุ่ม
อายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปีคนหนึ่งเดินเข้ามา เขามีริมฝีปากแดง
ฟันขาวสะอาด ใบหน้ารูปดอกท้อทรงเสน่ห์ ช่างคมคายไปทุกส่วน อีกทั้ง
ทางคิ้วและดวงตาแฝงความเกี้ยวจรรวน ทุกอากัปกริยาสะท้อนคำว่า
'เจ้าสำราญ' สามคำนี้ออกมาอย่างชัดเจน

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ลีนีซึ่งดูเหมือนหยกขาวที่ผ่านการ
เจียรระโนอย่างประณีต งดงามโดดเด่น แต่แฝงความเย็นชาห่างเหิน
แตกต่างจากเจียงซานหลงผู้ที่เป็นมิตรและเข้าถึงได้ง่ายกว่า

เจียงซานหลงยิ้มแย้มพลางเหลือบมองลีนีซึ่ง เลิกชายชุดขึ้น
เล็กน้อยแล้วนั่งด้วยท่าที่สบายๆ ไม่มีการวางมัดแต่อย่างใด "เพิ่งกลับมา
วันนี้หรือ ครั้งนี้ออกนอกฉางอันราบรื่นดีหรือไม่"

ใครจะรู้ว่าเมื่อลีนีซึ่งและนางทรงเงยหน้ามองแวบแรกต่างก็
รู้สึกตื่นตระหนกในใจ เหตุใดไม่พบหน้ากันแค่ครึ่งเดือน สีหน้าของ
เจียงซานหลงถึงได้ย่ำแย่ลงไปมากถึงเพียงนี้

นางทรงหลุดปากถามออกไปว่า "คุณชายสาม ท่านเป็นอะไรไป
ช่วงนี้ร่างกายท่านไม่สบายตรงที่ใดบ้างหรือไม่ขอรับ"

เจียงซานหลางลุบปลายคางอย่างประหลาดใจแล้วเอ่ยถามว่า "ก็สบายดีอยู่นะ เพราะอะไรใครต่อใครถึงบอกว่าข้าสีหน้าย่ำแย่ ร่างกายข้ายังสบายดีอยู่ซัดๆ เลย"

พอเขานึกอะไรขึ้นมาได้อีกอย่าง ริมฝีปากจึงยกโค้งยิ้มว่า "จริงสิ ไม่นานนี้ข้าได้หญิงงามมาคนหนึ่ง เรื่องดีๆ เช่นนี้ไม่ควรควรพร่งพรายให้ผู้อื่นรับรู้ ข้าไม่อาจตัดใจปล่อยให้หลุดมือไปชั่วขณะ อาจทำให้ร่างกายทรุดโทรมไปบ้างก็ไม่แปลก"

เขาเงยหน้ามองเห็นลั่นเชียวทำสีหน้าไม่แยแสก็เลิกคิ้วขึ้นเอ่ย "เจ้าก็อย่ามัววางมาดอยู่เลย เจ้ายังไม่เคยลิ้มลองรสชาติ ถ้าหากวันใดได้ลองกินเนื้อแล้ว กัลว่่าจะไม่ยอมปล่อยให้ยิ่งกว่าข้านะสิ"

ฉางหรงลอบแค้นเสียงขึ้นจุกเย้ยหยัน ซื่อจื่อไม่ไช่คนประเภทนั้น เขาเป็นคนที่มิวณัยและควบคุมตนเองได้ดีอย่างยิ่ง ไม่เคยลุ่มหลงมัวเมา กับสตรี ไหนเลยจะเหมือนเจียงซานหลาง ทั้งที่เกิดปีเดียวกันกับซื่อจื่อ แต่กลับรับหญิงบำเรอเข้าห้องมากถึงเจ็ดแปดคนแล้ว ยังไม่นับรวมสตรีที่มีความสัมพันธ์ฉาบฉวย ไม่จดจำชื่อเสียงเรียงนามในร้านสุราโกวหลันอีกนะ

"หญิงงามคนนี้ของเจ้าได้ตัวมาจากที่ใด หอหมู่ตันหรือเรือนเทียนชิน" ลั่นเชียวยกถ้วยชาขึ้น ถามด้วยท่าทีคล้อยจะไม่สนใจอะไร

เจียงซานหลางนั่งอึ้งไปเล็กน้อย วันนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ลั่นเชียวถึงเป็นห่วงเรื่อง 'คนในมุ้ง' ของเขาได้

"ไม่ได้พากลับมาจากหอหรือเรือนอะไรอย่างที่ว่าหรอก" เขามองหน้าลั่นเชียวด้วยความสงสัยแล้วเอ่ยตอบ "เมื่อเดือนก่อนข้าไปจุดธูป

ไหว้พระที่วัดตำอึ้นกับท่านแม่ ระหว่างทางบังเอิญเห็นนางโดนคนถ่อยตามตอแย รู้สึกทนดูไม่ได้จึงเข้าช่วยเหลือ ต่อมาถึงรู้ว่าพ่อแม่นางตายหมดแล้ว ในบ้านเหลือแค่นางกับน้องชายสองคน นางต้องเลี้ยงดูน้องชายที่ยังเล็กถึงได้ทำดอกไม้ผ้ามาขาย ข้าเห็นชีวิตของนางน่าเวทนาปานนี้ก็เลยเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจขึ้นมา"

"ดังนั้นเจ้าจึงรับนางเข้ามาอยู่ในจวน?"

เมื่อเห็นอีกฝ่ายถึงกับวางมาดชักไล่เลยอย่างจริงจังเช่นนั้นเงี่ยนกลางก็จ้องหน้าลั่นเตี๋ย ความสงสัยในใจยิ่งลึกล้ำมากขึ้น "ไม่ใช่ นางบอกว่าแม้ตัวเองจะฐานะยากจนต่ำต้อย แต่ไม่มีทางยอมเป็นหญิงบำเรอไว้ฐานะของใคร ข้าเห็นนางดีอรันได้นำเอ็นดู มีความหึงทะนงอยู่หลายส่วน จึงเขียนหนังสือแต่งตั้งฉบับหนึ่งขึ้นมา ยอมรับนางเข้ามาเป็นอนุภรรยา"

ครั้งนี้ไม่ใช่แค่ลั่นเตี๋ย แม้แต่ฉางหรงก็ประหลาดใจจนเลิกคิ้วขึ้นสูง ต้องรู้เอาไว้ว่าแม้คุณชายสามจะมีสตรีข้างกายหลายนาง แต่คนที่ได้ชื่อว่า เป็นอนุภรรยาอย่างแท้จริงมีแค่คนเดียว ในเมืองฉางอันผู้คนมากมายคิดจะใช้เส้นทางนี้มาสานสัมพันธ์กับจวนหลู่กั้วกง แต่...แต่กลับรับสตรีชายดอกไม้อคนหนึ่งเข้ามาเนี่ยนะ?

ถ้วยชาในมือที่ลั่นเตี๋ยวยกจรริมฝีปากนิ่งค้างอยู่ชั่วครู่ เขาถึงได้จิบคำหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "ท่านป้าไม่ว่าอะไรหรือ ปล่อยให้เจ้าทำเรื่องเหลวไหลตามใจเช่นนี้"

เงี่ยนกลางหรีดตาลง มองประเมินลั่นเตี๋ยอย่างจริงจัง ดูเหมือนอยากจะมีอีกฝ่ายให้ทะลุปรุโปร่ง "วันนี้เจ้าเป็นอะไรไป ถึงได้สนใจ

เรื่องในมุ้งของข้าถึงเพียงนี้ จะว่าไปแล้วก็แปลกนัก เมื่อก่อนท่านแม่ไม่เคยมองสตรีคนใดของข้าเข้าตาสักคน ชอบบอกว่าพวกนางเสแสร้ง แก่งลังทำอยู่บ่อยๆ แต่กับอาเมียวนั้น เธอ...นี่คือชื่อหญิงงามคนใหม่ของข้า ท่านแม่กลับถูกใจอาเมียวมากเสียวละ ไม่ถือสาซัดคำกำเนิดต่ำต้อยของนางได้แต่บอกว่านางอ่อนหวานรู้จารีต ให้ข้าดีต่อนางมากๆ"

อ่อนหวานรู้จารีต?

ลื่นเชียวมองเฉียงชานหลางด้วยแววตาแปลกพิกล เสียงหัวเราะยั่วชวนปานนั้นที่ลอยมาจากห้องด้านในเมื่อครู่สะท้อนคำว่า 'รู้จารีต' ด้วยหรือ

เขาอดเบนสายตากลับไปมองที่ม่านประตูไม่ได้ คล้ายว่าจะมองผ่านผ้าม่านผืนหนาให้ทะลุไปจนเห็นโฉมหน้าของสตรีที่ชื่ออาเมียวชัดเจน

เฉียงชานหลางเริ่มโมโหพลุ่พล่าน "วันนี้เจ้ามายั่วโทษข้าใช่หรือไม่ กลับมาถึงไม่พูดอะไรเป็นการเป็นงานสักคำ ทำเหมือนกับข้าเป็นคนเคราะห์ร้ายโดนมารเข้าสิง ข้าเป็นคนหมกมุ่นจนสติเลอะเลือนอย่างนั้นหรือ ก่อนจะรับอาเมียวเข้ามาข้าส่งคนไปสืบเรื่องราวที่บ้านนางอย่างละเอียดแล้ว ครอบครัวของนางตั้งแต่ต้นตระกูลก็อาศัยอยู่ที่ตรอกฝูเล่อ วัดต้าอิ่น รอบข้างเป็นเพื่อนบ้านเก่าแก่ที่รู้จักกันมานานหลายสิบปี แม้แต่หยวนเจวียเจ้าอาวาสวัดต้าอิ่นก็เคยพบหน้าอาเมียวกับน้องชายหลายครั้ง ตอนนีพ่อกับแม่ของนางจากไป ท่านเจ้าอาวาสเห็นพวกนางพี่น้องโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง ยังสั่งให้ลูกศิษย์ในวัดมอบเงินช่วยงานศพ และช่วยฝังศพให้พ่อแม่ของนางอยู่เลย"

กล่าวจบก็ทำท่ายกคิ้วขมถมลินเฉียงรวางกับกำลังทำทนายว่า 'ดูซิเจ้าจะ

โต้แย้งอะไรได้อีก'

นางหรงอยากหัวเราะขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ จะว่าไปแล้วคุณชายทั้งสองท่านนี้ก็เป็นคนหนุ่มที่มีความสามารถโดดเด่น วาจาหนักแน่น น่าเชื่อถือในเมืองฉางอัน แต่ว่าขอเพียงให้อยู่ด้วยกันจะต้องมีเรื่องทะเลาะวิวาทปะทะคารมกันเป็นประจำ

เป็นอย่างที่เคยคิดไว้ ลิ่นเซียวเบิกปากดูแคลน "ข้าแค่เห็นสีหน้าเจ้าไม่สู้ดีก็เลยถามเพิ่มสักหลายคำ เจ้ากลับใจร้อนดั่งไฟลน รีบเอ่ยปากแก้ต่างให้หญิงงามคนนั้นของเจ้า ไม่ใช่หมกมุ่นจนเลอะเลือนจะเรียกว่าอะไร ถ้าเกิดข้าพูดต่อไปเรื่อยๆ เจ้ากลัวว่าพวกเราจะต้องชักดาบเข้าใส่กันกระมัง"

เมื่อเอ่ยมาถึงตรงนี้ในห้วงความคิดลิ่นเซียวมีความคิดแปลกประหลาดผุดวาบขึ้นมาโดยพลัน ตอนเขาพบปีศาจจุฑาเหมาหึงซานกระบี่พิเศษข้างเวยเคยส่งเสียงร้องเตือนอยู่หลายครั้ง คิดว่ามันจะต้องมีฤทธิ์แยกแยะปีศาจได้แน่ แล้วเหตุใดเขาไม่ยั่วยุเจียงซานกลางให้เรียกอาเมี่ยวออกมาแล้วใช้กระบี่พิเศษทดสอบนางดูเล่า

เขาคิดเช่นนี้แต่แสร้งทำสีหน้าเหยียดหยาม "ก็แค่สตรีขายดอกไม้คนหนึ่ง ทะนุถนอมเป็นสมบัติล้ำค่า เหมือนได้เจอนางฟ้านางสวรรค์มาอย่างนั้น คิดว่าต่อให้รูปโฉมคงพอโดดเด่นอยู่บ้าง กิริยาท่าทางคงไม่ได้สุภาพเรียบร้อยอะไร เจ้าจะชมชอบของแปลกใหม่ก็สมควรรู้จักขอบเขตบ้าง!"

เจียงซานกลางมองลิ่นเซียวด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "เจ้าก็ไม่ต้องยั่วยุข้าหรอก ข้ารู้ว่าเจ้ามีแผนการอะไรอยู่ วันนี้ข้าจะให้อาเมี่ยว

ออกมาพบเจ้าสั๊กหน้อย ถ้าหากเจ้าเห็นหน้าอาเมี้ยวแล้วตกตะลึงพูดอะไร
ไม่ออกสักคำ ก็ต้องยอมเรียกนางว่าพี่สะใภ้เล็กด้วยความนอบน้อม
ตกลงหรือไม่"

ลั่นเชียวเล็กคิ้วพร้อมรับคำท้าทาย "วันนี้ข้าก็อยากจะเปิดหูเปิดตา
เหมือนกัน เอาสิ ทำตามที่เจ้าว่ามาก็ได้"

เจียงซานหลงจึงลุกขึ้นแล้วเดินจากไป ไม่นานก็มีเสียงของเขา
ดังลอยมาจากห้องด้านใน น้ำเสียงมีเค้าของการปรึกษาหารือ มีความ
อ่อนโยนเอาใจใส่ที่บรรยายไม่ถูก

ลั่นเชียวกับฉางหรงหันมาสบตากันด้วยความประหลาดใจ ก็แค่อ
นุกรรยา สำหรับคุณชายสามแห่งจวนหลู่กั๊งแล้วก็เป็นแค่ของเล่น
ชิ้นหนึ่ง จำเป็นต้องเอาใจใส่กันถึงเพียงนี้เลยหรือ

เพียงชั่วครู่มานประตูก็กถูกเลิกขึ้น เจียงซานหลงจูงมือแม่นางน้อย
รูปร่างสะอิดสะเอ้งเดินออกมา

สตรีนางนั้นใช้พัดกลมปิดบังใบหน้าเอาไว้ครึ่งหนึ่ง ทว่าก็ยังเผยให้
เห็นดวงหน้างามพริ้มเพราดูฉาบฉวยบางส่วนออกมา เรื่องรูปโฉมนับว่า
เป็นหนึ่งในหมื่นอย่างแท้จริง ท่วงทีกริยาก็อปล้ำไหวนุ่มนวล เปรียบเทียบกับ
สตรีในตระกูลใหญ่ที่เวลานี้ชมชอบรูปร่างอวบอ้อมยิ่งทำให้นางดูงดงาม
สะท้านใจคน

เจียงซานหลงพาอาเมี้ยวเดินมาหยุดตรงหน้าลั่นเชียว กระซิบบอก
ข้างหูนางว่า "ท่านนี่คือหลานอ๋องชื่อจื่อ" พลองแสดงกริยาปกป้องคุ้มครอง
เต็มที่

อาเมี้ยวพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะย่อกายลงคารวะลั่นเชียวอย่างอ่อนช้อย

พร้อมเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า "คารวะที่อื้อเจ้าคะ" ปิ่นระย้าที่เสียอยู่กับผม
ของนางกระทบกันตามจังหวะการเคลื่อนไหว ส่งเสียงไพเราะรื่นหู

นางทรงที่ยืนอยู่ด้านหลังลื่นเชียวมองเห็นปิ่นปักผมและต่างหู
ของสตรีนางนี้ชัดเจน อดอุทานชื่นชมในใจไม่ได้ มรกตและไข่มุก
งามล้ำค่าระดับนี้ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์หญิงก็มีในครอบครองไม่มากนัก
ดูว่าคุณชายสามจะให้ความสำคัญกับอนุภรรยาคนนี้ไม่ธรรมดาเลย
จริงๆ

ลื่นเชียวมองหน้าอาเมี้ยว แต่ความสนใจกลับไปอยู่ที่กระบี่ข้างเอว
เล่มนั้น ดินกเชียว กระบี่เจียบงันไร้การตอบสนอง ไม่ไฉนหน้าเจ้านาย
ของมันเลยสักนิด

เขาสูญเสียความมั่นใจไปพอสมควร ในขณะที่เดียวกันก็ลอบถอนหายใจ
โล่งอก เงยหน้าเห็นเจียงซานกลางเล็กค้อมมองอยู่ที่หัวเราะเยาะตนเอง
ลุกขึ้นคารวะตอบอาเมี้ยวอย่างนอบน้อม อมยิ้มเล็กน้อยพลางเอ่ย

"ลื่นเชียวคารวะพี่สะใภ้เล็ก"

หลายวันมานี้ฉวีขึ้นเหยา ก็ยุ่งจนมือเป็นระวิงกับเรื่องในบ้าน
นับตั้งแต่วันที่นางให้พี่ชายกินลูกกลอนปรานของปีศาจจิ้งจอก พี่ชายก็มีใช้
สูงกว่าหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็ม กว่าใช้จะลดลงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็มีตุ่มพุพอง
ขึ้นทั่วร่างกายตามมาอีก นางร้อนใจตั้งไฟผ่น เริงเดินทางข้ามคืนไปหา
อาจารย์ที่อารามชิงอวีน

ไม่คาดคิดว่าพออาจารย์ของนางทราบเรื่องแล้วจะไม่ประหลาดใจเลย
บอกเพียงแค่ลูกกลอนปรานนั้นมาจากร่างของปีศาจจิ้งจอกพันปีจึงมีพิษ

ร้ายแรงเป็นธรรมดา กระทั่งคนที่มีร่างกายแข็งแรงเกินเข้าไปแล้วยัง
สลายพิษไปได้อย่างยากเย็น ไม่ต้องเอ่ยถึงพิษายของฉวีชื่นเหยาที่มี
ร่างกายอ่อนแอปานนี้

เขาบอกให้ฉวีชื่นเหยากลับบ้านแล้ววาดยันต์ขึ้นมาแผ่นหนึ่ง
นำยันต์ไปละลายในสุราสยงหวง* ให้พิษายของนางดื่ม แล้วพิษงูจะ
ค่อยๆ สลายหายไปเอง

ฉวีชื่นเหยากลับบ้านทำตามคำแนะนำของอาจารย์ หลังจากนั้น
หนึ่งชั่วยามตุ้มพุงตามร่างกายพิษายก็ยุบหายไปหมด แล้วเขาก็รู้สึก
ตัวตื่นขึ้นมา ผ่านไปไม่กี่วันอาการไอก็หายเป็นปลิดทิ้ง ยิ่งไปกว่านั้น
ยังรู้สึกเจริญอาหารมากกว่าปกติหลายเท่า

พอได้เห็นฉวีจื่ออวีแข็งแรงขึ้นทุกวัน สามิภรรยาสกุลฉวีและ
ฉวีชื่นเหยาก็ตีใจจนบรรยายไม่ถูก โดยเฉพาะสามิภรรยาสกุลฉวีที่
ไม่เคยกระทำเรื่องชั่วร้ายใดมาก่อน กลับต้องมีทายาทที่ร่างกายอ่อนแอ
สองคน จึงรู้สึกใช้ชีวิตข้างสิ้นหวังเสียเหลือเกินมาโดยตลอด ไม่เคยคิดว่า
สิบกว่าปีต่อมาครอบครัวจะโชคดีเช่นนี้

ทั้งหมดนี้ต้องขอบคุณพลังตะบะอันแก่กล้าของนักพรตชิงชวีจื่อ!

พอสามิภรรยาสกุลฉวีเฉลิมฉลองเรื่องนำยันต์นี้แล้ว ก็ปรึกษากัน
ว่าจะต้องขอบคุณนักพรตชิงชวีจื่ออย่างจริงจังสักครั้ง บังเอิญว่าวันนี้
ฉวีชื่นเหยาต้องเดินทางกลับอารามชิงอวินไปฝึกวิชาพอดี พวกเขาจึง
นั่งรถม้าเดินทางไปด้วยกันกับฉวีชื่นเหยา บนรถม้ามีของขวัญตอบแทน
ที่ตั้งใจเตรียมให้นักพรตชิงชวีจื่อมากมาย

* สุราสยงหวง หมายถึงเหล้าขาวหรือเหล้าเหลืองที่ผสมผงกำมะถันแดง (Realgar) มีสีส้มแดง ในสมัยโบราณ
เชื่อว่าจะสามารถช่วยจัดพิษร้าย ป้องกันแมลงและงูได้ รวมถึงสามารถขับไล่ปีศาจและสิ่งชั่วร้ายต่างๆ

จวีชื่นเหยาเห็นบิดามารดากระตือรือร้นถึงเพียงนี้ก็ไม่อยากจะ
สาดน้ำเย็นเข้าใส่ ได้แต่คิดในใจ

ท่านพ่อ ท่านแม่ พวกท่านช่างไม่รู้อะไรเอาเสียเลย แทนที่จะมอบ
ของขวัญพวกนี้ให้อาจารย์ไม่สู้มอบเงินทองให้โดยตรง เพราะว่าตาเฒ่า
อย่างเขาน่ะหลงใหลเงิน! เงิน! และเงิน! ที่สุดแล้ว

ในที่สุดคนในครอบครัวนี้ที่ต่างคนต่างมีความในใจก็เดินทางมาถึง
อารามชิงอวี่น เพิ่งจะเดินลงจากรถม้าก็เห็นนักพรตชิงชวีจื่อพานักพรต
คิ้วเข้มคนหนึ่งรีบร้อนเดินออกมา ดูท่าทางเหมือนมีเรื่องเร่งด่วนต้องไป
จัดการ

จวีชื่นเหยารีบก้าวออกไปเรียกพวกเขาไว้ "อาจารย์! ศิษย์พี่ใหญ่!
พวกท่านจะไปที่ไหนกัน"

นักพรตที่มีดวงตากลมโต คิ้วเข้มดกดำ หน้าตาดูโสดไร้เดียงสาคนนี้
ก็คืออาหานลูกศิษย์คนแรกของนักพรตชิงชวีจื่อ เป็นเด็กทารกถูกทิ้งที่
ท่านนักพรตเก็บได้จากกองหิมะ มาวันนี้เขาเติบโตเป็นชายหนุ่มร่างกาย
แข็งแรงบึกบึนอายุได้สิบเจ็ดสิบแปดปีแล้ว

เขามองเห็นจวีชื่นเหยาก็อ้าปากกว้าง เผยสีหน้าแช่มชื่นยินดี
"อาเหยา เจ้ากลับมาแล้ว!"

นักพรตชิงชวีจื่อมองเห็นสามภรรยาสกุลจวีก็ร่ำร้องในใจว่า
ท่าจะไม่ดี รีบหันกลับไปทำท่าจะปิดปากอาหานเอาไว้ ใครจะคาดคิดว่า
เข้าไปก้าวหนึ่ง ได้ยินอาหานตะโกนเสียงดังขึ้นว่า "หอยมู่ตันมีผีร้าย
อาละวาด ถ้าแกเฒ่ามาเชิญอาจารย์ไปจับผี พวกเรากำลังจะไปเดี๋ยวนี้
แล้ว"

สามีภรรยาสกุลฉวีได้ยินคำว่า 'ห่อหมี่ตัน' สามคำนี้ พวกเขา
รู้สึกตกตะลึง ตามด้วยนั่งเงียบไปชั่วขณะ

ฉวีเ็นเจ้าคุณคฤหัสถ์อยู่ในแวดวงขุนนางมาหลายปี ไหวพริบปฏิภาณ
อย่างไรก็มากกว่าทุกคนที่อยู่ในที่นี้ เขาหัวเราะแห้งๆ ออกมาพร้อม
หันหน้ามองนักพรตซึ่งขี้อึด ซึ่งใบหน้าแก่ชรากลายเป็นสีแดงก่ำแล้ว
เอ่ยว่า "เหอะๆๆ" คือว่า คือ...ดูทำวันนี้พวกเราบังเอิญมาได้จังหวะพอดี
ทันเวลาก่อนท่านนักพรตจะออกไปข้างนอก"

แม้ฉวีขึ้นเหยาจะไม่เคยได้ยินชื่อห่อหมี่ตันมาก่อน แต่สังเกตอาการ
ตอบสนองของบิดามารดากับอาจารย์แล้วก็คาดเดาได้ไม่ยากว่าจะ
ต้องเป็นสถานที่จำพวกหอนางโลมโคมเขี้ยวแน่ นางไม่รู้สึกละอายใจเลย
แม้แต่บ่อย มีแต่จะมองอาจารย์ด้วยความแค้นใจเหลือที่ไม่อาจหลอม
เป็นเหล็กกล้า

'ท่านอาจารย์หนอ ท่านอาจารย์ เพื่อเงินแล้วงานที่ได้ก็กล้ำทับทั้งนั้น
จริงๆ ด้วย'

3

แม้จะกล่าวว่าสามีภรรยาสกุลฉวีมาได้ไม่ถูกจังหวะ แต่ว่าชิงชีวิตฉวี
ในฐานะนักพรตผู้ดูแลอาราม ก็ยังต้องวางงานที่รับมาพักไว้ชั่วคราว
เพื่อทำหน้าที่ของเจ้าของสถานที่ให้ดี

เริ่มจากสั่งให้คนไปยกอาหารว่างที่พอมีชื่อประจำอารามมาสองจาน
นั่นก็คือ 'ผลไม้สามรส' อาหารว่างอย่างผลไม้ที่มีสามรสชาตินี้เป็นผลงาน
ที่นักพรตชิงชีวิตฉวีภาคภูมิใจ มีสรรพคุณช่วยบำรุงหัวใจและดวงตา
กินในช่วงก่อนถึงเทศกาลตวันอุ* ทั้งยังช่วยป้องกันอาการเจ็บป่วยจาก
อากาศร้อนและพิษงูได้

หลังจากอาหารว่างถูกยกมาวางแล้ว นักพรตชิงชีวิตก็อดทนกับ
ความปวดใจ เลือกราชชาวมะเข้เงิน** ที่เก็บทะนุถนอมอย่างดีนานกว่า

* เทศกาลตวันอุ หรือเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ตรงกับวันที่ 5 เดือน 5 ตามปฏิทินจันทรคติจีน ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูร้อน
อากาศร้อนชื้นทำให้ผู้คนไม่สบายได้ง่าย งูหรือสัตว์มีพิษมักเข้ามาหลบซ่อนตัวในบ้าน จึงต้องจุดกำมะถัน
เพื่อขับไล่

** ชาวนาชาวมะเข้เงิน เป็นชาวนาชั้นดี รูปทรงเรียวยาว มีขนสีขาวย่นทำให้สีกลายสีเงิน จึงเป็นที่มาของชื่อ

ครึ่งปีออกมา สั่งการให้ลูกศิษย์ไปชงน้ำชามาต้อนรับแขก

สามีภรรยาสกุลฉวีเห็นนักพรตชิงชวีจื่อเรียกใช้ลูกศิษย์หลายคน ก็ไม่สะดวกจะเอ่ยปากขัดจังหวะ หลังจากดื่มชาแล้วก็สนทนาเรื่อง สัพเพพระ แล้วมอบของขวัญที่เตรียมมาขอบคุณนักพรตชิงชวีจื่ออย่างเป็นทางการ

ก่อนกลับยังสั่งกำชับฉวีขึ้นเหย้าว่าเวลาอยู่ที่อารามให้ตั้งใจฝึกวิชา ห้ามทำตัวเหลวไหลให้อาจารย์ต้องโมโห

กว่าจะส่งบิดามารดากลับไปค่อนข้างยุ่งยากไม่น้อย จากนั้น ฉวีขึ้นเหย้าก็หันมาเกาะติดนักพรตชิงชวีจื่อเป็นลูกอมเหนียวๆ ขอให้ อาจารย์พานางไปที่หอหมุดันด้วย อาหานก็ช่วยขอร้องอีกแรงหนึ่ง

นักพรตชิงชวีจื่อโดนลูกศิษย์ทั้งสองรบเร้าจนหมดหนทางปฏิเสธ ท่านผู้เฒ่าสะบัดเคราแล้วกวักมือเรียก "ไป!"

หอหมุดันตั้งอยู่บนถนนใหญ่ต่งอู่ ถนนสายที่คึกคักที่สุดในเมืองฉางอัน ว่ากันว่าสาวงามในหอนางโลมแห่งนี้ ถ้าแก่เฒ่าเดินทางไปเจียงหนานและ ยอมเสียทรัพย์ไม่ใช่น้อยเพื่อคัดเลือกเด็กสาวหน้าตางดงามกลับมาด้วย ตนเอง เมื่อผ่านการอบรมสั่งสอนด้วยความทุ่มเทนานหลายปี แต่ละคน จึงมีกิริยาอ่อนหวานพราวเสน่ห์ เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ ดึงดูดให้ผู้คนหลั่งไหลมาไม่ขาดสาย เป็นแหล่งละลายทรัพย์ที่มีชื่อเสียง เลื่องลือของเมืองฉางอัน

อาจารย์และศิษย์รวมสามคนเดินทางมาถึงหอหมุดัน ขณะที่อาหาน จะเดินเข้าไปข้างในอย่างเงอะงะก็โดนนักพรตชิงชวีจื่อกระซอกตัวกลับมา

เอามือเคาะศีรษะแล้วตำหนิ

"เจ้าโง่! สถานที่ที่มีผู้คนเข้าออกไม่ขาดสาย ต่อให้มีร้ายอาละวาด ก็ไม่ยอมปาวประกาศให้ใครรับรู้ แล้วเจ้าที่เป็นนักพรตกลับเดินวงมาด เปิดเผยเข้าไปเช่นนี้กลัวว่าผู้อื่นจะไม่รู้หรือว่าที่นี่มีอะไรเกิดขึ้น" กล่าวจบ แล้วเขาก็พาอาหารานกับจวีชื่นเหยาเดินอ้อมไปทางตรอกเล็กซึ่งอยู่ด้านหลัง หอหมุดันด้วยความคุ้นเคย แล้วเดินเข้าไปในหอแห่งนี้ทางประตูหลัง

เถ่าแก่เนี่ยหอหมุดันชื่อว่าจินเหนียง หลายปีก่อนก็เคยเป็น ยอดหญิงงามที่โด่งดังทั่วฉางอันอยู่ช่วงหนึ่ง พอนางเห็นนักพรตชิงชวีจื่อ พาศิษย์สองคนมาด้วยก็เดินเข้ามาหาแล้วเอ่ยว่า "ท่านนักพรตมาได้เสียที!" เห็นได้ชัดว่านางคงรออยู่นานแล้ว

นี่เป็นครั้งแรกที่จวีชื่นเหยาเห็นสตรีย่านเริงรมย์เช่นนี้ นางรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายมีท่วงทีทริยาทรงเสน่ห์เหลือเกิน ชั่วพริบตาเมื่อแรกเห็นรู้สึกว่างามล้ำเกินบรรยาย แต่เดินเข้าไปใกล้มากขึ้นถึงสังเกตเห็นว่าบริเวณ หางคิ้วของนางมีริ้วรอยปรากฏ ผิวพรรณก็ไม่เปล่งปลั่งเหมือนตอนที่มองเห็นอยู่ไกลๆ

สายตาของจินเหนียงสะดุดเข้ากับใบหน้าของจวีชื่นเหยาจึงนั่งงันไปชั่วครู่ นักพรตน้อยคนนี้มีผิวขาวผ่องยิ่งกว่าหิมะ ดวงตาคู่นั้นชุ่มฉ่ำแวววาว เป็นเด็กสาวที่น่ารักน่าเอ็นดูมากที่สุดที่เดียว นางมองไปทางชิงชวีจื่อด้วยความประหลาดใจ ถ้าหากเป็นเมื่อก่อนนางคงอดไปสืบข้อมูลอย่างละเอียดไม่ได้ ทว่าวันนี้กลับไม่มีอารมณ์จะทำเช่นนั้น

นางส่งสัญญาณให้สาวใช้ยกน้ำชามาวางตรงที่นั่งของทั้งสามคน แล้วกล่าวกับชิงชวีจื่อว่า "ได้ยินชื่อเสียงของท่านนักพรตมานาน วันนี้

เชิญท่านมาถึงที่นี่เพราะเจ้าผีร้ายอาละวาดหนักหนาเกินไปแล้วจริงๆ
ถ้ายังวุ่นวายเช่นนี้ต่อไป กลัวว่าจะมีคนเป็นอันตรายถึงชีวิตอีกแน่"

ชิงชวีจื่อที่กำลังดื่มน้ำชาชะงักไปเล็กน้อย มองหน้าจินเหนียงอย่าง
เคร่งขรึมจริงจัง "มีใครถึงแก่ชีวิตแล้ว?"

จินเหนียงโบกมือให้สาวใช้ที่ปรนนิบัติยกน้ำชาถอยออกไปจากห้อง
แล้วกดเสียงลงต่ำแล้วว่า "เมื่อหลายวันก่อนสาวใช้ที่ทำงานจิปาละ
ในหอของเราคนหนึ่งชื่อเหมยหง จู่ๆ ก็ตายลงอย่างกะทันหันโดย
ไม่รู้สาเหตุ สภาพศพของนางเหมือนโดนสับเลื้อดจนหมดตัว กลายเป็น
ศพแห้งเหี่ยวศพหนึ่ง น่าสยดสยองยิ่งนัก ตอนนั้นคนในหอนี้ต่างแตกตื่น
ตกใจ พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าที่นี่ต้องมีสิ่งชั่วร้ายอยู่แน่"

"เป็นเช่นนี้เอง" คิ้วยาวของชิงชวีจื่อขมวดเข้าหากันแล้วเอ่ยถาม
"ตอนนี้ศพของเหมยหงอยู่ที่ใด"

จินเหนียงเผยสีหน้าหวาดกลัว "หลังจากพวกเราไปแจ้งความ
ทางการก็นำศพของเหมยหงไปชันสูตร ต่อมากลับบอกว่าสาเหตุการตาย
ของเหมยหงไม่มีอะไรน่าสงสัย สั่งให้พวกเราไปปรับศพกลับมา เพราะว่า
เหมยหงไม่มีครอบครัว ตอนนี้ศพของนางจึงยังอยู่ในห้องเก็บพื้นที่เรือน
ด้านหลัง"

ไม่มีอะไรน่าสงสัย?

ฉวีซินเหยาได้ยินแล้วไฟโทสะพลุ่งพล่านในใจ ทางการละเอื้อม
ไว้ความสามารถเสียจริง คนผู้หนึ่งอยู่ดีๆ กลายเป็นศพแห้งเหือดในคืนเดียว
แม้กระทั่งคำอธิบายที่พอฟังขึ้นยังไม่มีให้เลย

ชิงชวีจื่อเผยสีหน้าไม่พอใจ นิ่งเงียบไปพักหนึ่งจึงเอ่ยบอกกับ

จินเหียงว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ขอเชิญจินมามา* นำทาง ให้ข้าตรวจสอบศพของเหมยหิงแล้วค่อยว่ากันอีกที"

แม้จะเตรียมใจมาพร้อมแล้วก็ตาม แต่ว่าทันทีที่เห็นเหมยหิงที่กลายเป็นศพแห้งเหือด จิวจินเหยาที่ยังขนลุกซู่ไปทั้งตัว เดิมทีสมควรเป็นร่างกายที่มีเนื้อหนังอวบอุ่ม เวลานี้ใบหน้ากลับดำคล้ำ เนื้อหนังแห้งเหือด ขอบตาลึกโบ๋ ส่วนที่นากลับที่สุดก็คือดวงตาคู่นั้น แม้จะขุ่นมัวหม่นแสงไปแล้ว แต่กลับยังจ้องเขม็งมองความว่างเปล่าด้านบนอย่างแข็งกร้าว

ชิงชวีจื่อส่งเสียง "เอ๊ะ" ออกมาคำหนึ่ง เดินเข้าไปใกล้ตรวจดูใบหน้าของเหมยหิง ประเดี๋ยวก็หันไปสั่งการอาหานว่า "ยกแขนขวาของนางให้ข้าดูหน่อย"

อาหานตอบรับคำ ยกแขนของศพที่แข็งเหมือนตอไม้ขึ้นมาอย่างระมัดระวัง กลืนเหม็นเน่าของศพฟุ้งกระจายออกมาในพริบตา

เด็กรับใช้ที่นำทางอาจารย์และศิษย์สามคนมาเห็นดังนั้นก็อาเจียนแห้งๆ เอาแขนเสื้อปิดปากแล้ววิ่งหนีหายไปอย่างรวดเร็ว

ชิงชวีจื่อไม่สนใจแต่อย่างใด เขาก็มองพินิจดูแขนขวาดำคล้ำของศพอย่างละเอียดไปที่ละซุน จนกระทั่งมาถึงบริเวณฝ่ามือก็เกิดเสียงตำเรียก จิวจินเหยาแผ่วเบา "อาเหยา เจ้าก็เข้ามาดูสิ"

จิวจินเหยาขยับเข้าไปใกล้ มองเห็นลายเส้นสีทองอ่อนบนฝ่ามืออย่างเลือนราง สายตามองไล่เส้นที่คดเคี้ยวไปจนถึงปลายนิ้วก็อ๋อ นางเอ่ยถามอย่างลึบสน "อาจารย์ นี่มันอะไรกัน"

ชิงชวีจื่อกลอกตาด้วยความโมโห "ปีที่แล้วเพิ่งจะพูดกับเจ้าเรื่อง

* มามา โดยทั่วไปหมายถึงแม่ แต่สามารถใช้เป็นคำเรียกภรรยา หญิงสูงวัย และยังใช้เรียกแม่เจ้าในหนองโลมได้ด้วย

คัมภีร์ปิศาจสองม้วนจบ ตอนนี้อยู่ไปหมดแล้วหรือไร อาหาน เจ้าเป็นศิษย์พี่ ไหนลองถามาซิ นี่คืออะไร"

แต่ไหนแต่ไรมาอาหานเข้าใจว่ามีคำถามฉวีขึ้นเหยาต้องตอบ ไม่คิดว่าอาจารย์จะมาถามเขา จึงตกใจลึนพันกันวุ่นวาย

"เป็น...เป็น" เขาเค้นสมองขบคิดคำตอบอย่างเต็มที่ "เป็น เป็นกู*"
ตอบแบบคาดเดาส่งเดชแล้วก็รอดินอาจารย์เคาะศีรษะดังโป๊ก

ใครจะรู้ว่าเมื่อชิงชวีจื่อได้ยินคำตอบแล้ว สีหน้าผ่อนคลายลงโดยพลัน เขาพยักหน้าแล้วเอ่ยว่า "อืม นับว่ามีความก้าวหน้าบ้าง ถ้าหากข้าดูไม่ผิด สตรีนางนี้โดนกูเข้าอย่างแน่นอน แต่ว่านางไม่ใช่ผู้รับกูเพียงคนเดียว ยังมีผู้รับกูคนอื่นอยู่อีก"

ฉวีขึ้นเหยาตกใจจนอ้าปากกว้าง "เป็นกูจริงรี อาจารย์ ท่านเคยบอกไม่ใช่หรือว่าวิชากูในราชวงศ์ปัจจุบันหายสาบสูญไปนานแล้ว"

"อาจารย์เคยพูดเมื่อไรว่าวิชากูสาบสูญไป แคบอกที่ไม่เคยเห็นวิชากูที่โหดเหี้ยมเช่นนี้มานานแล้วเท่านั้น" ชิงชวีจื่อลองพลิกฝ่ามือข้างขวาของศพดูอีกรอบ นิ่งคิดใคร่ครวญครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยกำชับฉวีขึ้นเหยา "ไปตักน้ำในบ่อมาชามหนึ่ง"

เมื่อฉวีขึ้นเหยาไปตักน้ำในบ่อมาแล้ว ก็สั่งให้อาหานไปเฝ้าหน้าประตูห้องเก็บพืน ห้ามผู้ใดบุกรุกเข้ามาโดยพลการ ประโยคนี้เกินความจำเป็นไปมาก เพราะเวลานี้ทุกคนในหอหมุดันต่างระแวงระวัง หลบเลี่ยงเรือนด้านหลังประหนึ่งปิศาจร้าย ใครจะว่างแล้วเดินมาที่ห้องเก็บพืนกันเล่า

* กู คือการนำแมลงที่มีพิษจำนวนมาก รวมถึงสัตว์มีพิษต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นงู ตะขาบ คางคก ใส่ไว้ในไหเดียวกัน และทำการปิดผนึก รอให้สัตว์เหล่านั้นต่อสู้ฆ่าฟันและกัดกินกันเองจนกระทั่งเหลือสัตว์ตัวสุดท้าย สัตว์ตัวนั้นคือกู ซึ่งถือว่าเป็นตัวที่มีพิษร้ายแรงที่สุดซึ่งจะนำมาใช้สังหารคนหรือใช้ถอนพิษ

หลังจากเตรียมพร้อมทุกอย่างแล้ว ชิงชีก็ก็นำขามใส่น้ำบ่อ เต็มปริมาตรลงข้างศพ แล้วกีดนิ้วเป็นแผลฉีก หยดเลือดลงไป ขามใบนั้นหลายหยด จวีชื่นเหยาทราบดีว่าอาจารย์กำลังล่อกู้ออกจากถ้ำแล้ว

เป็นดังที่คาดไว้ นางเห็นอาจารย์หยันต์แผ่นหนึ่งไปติดหน้าผากของศพ หลับตาลงท่องคาถา โบกสะบัดเส้นขนจามรี ก่อนจะตะโกนเสียงสูงว่า "เผยตน!"

เพิ่งจะสิ้นเสียงนั้น ศพก็กระตุกเกร็งราวกับเป็นตะคริวขึ้นมา มือทั้งสองข้างหงิกงอเป็นตะขอ เสียงร้องอ้ออาเปล่งผ่านลำคอชวนให้หนาวสะท้าน

แผ่นยันต์ที่แปะตรงหน้าผากศพสว่างวาบสลลดับวูบ ราวกับมีมือที่ไร้รูปร่างกำลังต่อสู้กับพลังภายในร่างกายศพ ไม่อาจตัดสินใจแพ้ชนะได้ ในเวลาอันสั้น ยี่อียุดกันอยู่นานสองนาน ในที่สุดศพนี้ก็สงบนิ่งลงจนได้

จวีชื่นเหยารีบกำหน้ามองที่มือขวาของศพ ตอนแรกไม่พบความผิดปกติใด แต่แล้วเส้นสีทองบนฝ่ามือก็ค่อยๆ จางและหดสั้นลง กลายเป็นรูปลักษณะของแมลงอย่างหายาๆ ตัวหนึ่ง พอกะพริบตาอีกครั้ง ลวดลายแมลงสีทองตัวนั้นก็เริ่มขยับยุกยิกได้ผิวน้ำ

มันเคลื่อนที่จากฝ่ามือมาที่ปลายนิ้ว ระยะทางแสนสั้นแค่ไม่กี่ซุน แต่แมลงสีทองตัวนั้นก็กลับใช้เวลาชยับนานถึงครึ่งก้านธูป จนกระทั่งไปถึงสุดปลายนิ้วถึงได้ทะลุผิวน้ำออกมาอย่างไม่รีบร้อน แล้วร่วงลงในขามใส่น้ำบ่อ

เมื่อลี้มรสน้ำบ่อผสมเลือดของชิงชวีจื่อ เจ้าแมลงสีทองก็ขยายใหญ่
ขึ้นมาเท่าตัวทันที จิวี่ชินเหยาเห็นแล้วสะดุ้งตกใจ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่ากับ
อาจารย์ว่า "เป็นแมลงกู่ที่ชั่วร้ายยิ่ง! อาจารย์ ตกลงว่ามันคือกู่อะไรกันแน่
เหตุใดถึงมีฤทธิ์ร้ายกาจปานนี้"

ชิงชวีจื่อขมวดคิ้วจ้องมองแมลงกู่ในซาม ตอบด้วยความกังวลว่า
"กู่ชนิดนี้มีชื่ออันไพเราะว่า 'เคี่ยงคุนรินดร' หนึ่งกู่จะมีสามตัว ไม่เคย
ออกจากกู่ตามลำพัง อาจารย์เป็นห่วงอยู่ไม่น้อยเกรงว่าตัวที่พวกเราเจอ
วันนี้เป็นแค่หนึ่งในบรรดากู่ทั้งหมดนะสิ"

"หา?" จิวี่ชินเหยาเพิ่งเคยได้ยินครั้งแรกว่าหนึ่งกู่มีสามตัว

ขณะที่นางจะถามต่อ ชิงชวีจื่อก็สะบัดเสื้อจนจามรีอีกครั้งพลาง
สั่งกำชับจิวี่ชินเหยา "ฉนิ๊กแมลงกู่ให้ดี พวกเราจะต้องไปตามหาผู้รับกู่
คนแรกในหอหมู่ตันออกมาก่อน"

เมื่ออาจารย์และศิษย์ทั้งสามคนกลับมาที่ห้องโถงด้านหน้า ข้างกาย
จินเหนียงก็มีเด็กสาวแรกรุ่งสวมชุดสีสันสดใสห้อมล้อมอยู่หลายคน
ตอนนี้ยังเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ แต่ว่าพวกนางแต่ละคนกลับเปิดเปลือย
ทรวงอก เผยให้เห็นผิวขาวผ่องดั่งหิมะโดยไม่นึกเสียดาย

เด็กสาวสองคนที่มีความงามล้ำเลิศที่สุดในกลุ่ม คนหนึ่งสวมชุด
พลีวไหวสีม่วง คนหนึ่งสวมชุดสีชมพู ยืนเคียงข้างจินเหนียงทางซ้ายขวา
เฝ้ากระซิบปลอบโยนนาง

อาหานเจอภาพมวลบุปผาหลากสีบานสะพรั่งทำให้ตาพร่าเลือน
ได้แต่จ้องมองไปข้างหน้าอย่างทิ่มทื่อ นัยน์ตาทะลึงไม่กลอกไปมาแล้ว

คราวนี้ไม่ต้องให้อาจารย์ลงมือ จิวี่ขึ้นเหยา ก็ชิงหยิกเนื้อศิษย์พี่ด้วยความแค้นใจ เหล็กที่ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้าก่อน อาหวนร้องโอดโอย คำหนึ่งจึงตระหนักได้ว่าพลังเปลวเสียกิริยา ใบหน้าแดงกำรึบกำลงต่ำ โดยพลัน ไม่กล้าเหลือบมองเด็กสาวกลุ่มนั้นอีกเลย

มีบางคนหัวเราะขบขันอย่างห้ามไม่อยู่ คิดว่าคงไม่เคยเห็นนักพรตทำทางเงอะงะงุ่มง่ามเช่นนี้

ชิงชวีจื่อสะกดกลิ่นไฟโทสะเต็มท้องเอาไว้ ลอบสลดตาอาหวนเสียยับเยิน ก่อนจะแค้นเสียงขึ้นจุมูกคำหนึ่งแล้วกำวาววาวๆ มานั่งตรงตำแหน่งแขกผู้ทรงเกียรติ

จินเหียงเงยหน้ามองชิงชวีจื่อ ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาแล้วลุกขึ้นกล่าวว่า "ท่านนักพรต เมื่อครู่ดูศพของเหมยหงแล้ว พบเบาะแสอะไรบ้างหรือไม่"

ชิงชวีจื่อกวาดสายตามองทุกคนในที่นี้รอบหนึ่ง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ไม่เอ่ยตอบคำแต่อย่างใด

จินเหียงก็กล่าวต่อโดยไม่สนใจ "ท่านนักพรต ขอบอกตามตรง หลังจากเกิดเรื่องกับเหมยหงแล้วกิจการของพวกเรา ก็ซบเซาลงไปมาก ผู้คนต่างบอกว่าในหอของเรามีผีอาละวาด แขกที่เคยแวะเวียนมาประจำก็ไม่กล้ามาแล้ว เป็นเช่นนี้ต่อไปกลัวว่าจะต้องได้ฤกษ์ปิดกิจการในเร็ววันแน่"

ระหว่างที่นางรำพันก็ถอนหายใจไม่ได้หยุด เด็กสาวชุดสีม่วงรีบเอ่ยปลอบ "มามา อย่าเสียใจไปเลยเจ้าคะ ตอนนีถึงกิจการในหอจะเงียบงาไปบ้าง แต่รออีกไม่กี่วันผู้คนจะลืมเรื่องนี้ไปเอง แล้วทุกอย่าง

จะดีขึ้นอีกครั้ง"

"จะว่าไปแล้วก็บังเอิญนัก" เด็กสาวชุดสีชมพูที่ยืนอยู่อีกข้างหนึ่งแสดงสีหน้าเหยียดหยาม "มีใครไม่รู้บ้างว่าช่วงนี้เจ้าไปคว้าตัวคุณชายสีจวนเว่ยหยวนโหวไว้ได้ อีกไม่กี่วันก็จะมีคนมาไถตัวไปเป็นอนุภรรยา กิจการของหอหมุดันเราจะรุ่งเรื่องจะซบเซามั่นเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วยนี่เจ้าเสแสร้งเล่นละครให้ใครดูกัน"

"เจ้า..." เด็กสาวชุดสีม่วงถลึงตามองอีกฝ่ายด้วยความโกรธ

ขณะที่นางกำลังจะเอ่ยตอบโต้ จินเหียนยงก็ตวาดขึ้น "พอแล้ว! ตอนนี้มีแขกอยู่ด้วย พวกเจ้ายังมีมารยาทเหลืออยู่บ้างหรือไม่"

เด็กสาวทั้งสองคนปิดปากสนิท ต่างฝ่ายต่างเบนสายตาไปทางอื่น จวิ้นเหยา มองแล้วก็รู้สึกประหลาดใจอยู่เงียบๆ

"ขอถามจินมามา..." ซิงชวีจื่อที่นั่งเงียบมาตลอดเอ่ยปากขึ้น "ไม่นานมานี้หอหมุดันได้รับคนใหม่เข้ามาบ้างหรือไม่"

"ช่วงไม่นานมานี้?" จินเหียนยงนิ่งคิดเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ "ไม่เคย ทุกสองปีข้าถึงจะไปเจียงหนานคัดเลือกเด็กใหม่มาเพิ่ม ครั้งล่าสุดที่เพิ่งผ่านไปคือเดือนสามปีที่แล้ว"

หมายความว่าเกือบหนึ่งปีมานี้ไม่มีคนใหม่เข้ามาเพิ่ม ซิงชวีจื่อลูบเคราของตนเองแล้วถามอีกว่า "ถ้าอย่างนั้นตอนเหมยหงยังมีชีวิตอยู่เคยปรนนิบัติรับใช้แม่นางคนใด"

ทั้งห้องโถงเงียบสนิทในพริบตา ครู่หนึ่งเด็กสาวชุดสีชมพูที่มีฝีปากคมกริบก็เอ่ยขึ้น "ตอนเหมยหงยังมีชีวิตอยู่เป็นสาวใช้ของข้าเอง"

นางมีรูปโฉมงามล้ำเลิศหาใดเปรียบ คิ้วและดวงตาเชิดสูง แลดู

สติมีชีวิตชีวา ยิ่งกว่าสตรีทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะอยู่ในหอหมุดตัน ที่มีรอยบุปผาประชันโฉม ก็ยังถือว่าเป็นสาวงามที่ไม่เป็นสองรองใคร

เวลานี้นางพยายามทำสีหน้าให้เป็นปกติอย่างสุดกำลัง มือที่กำลังกำผ้าเช็ดหน้าเอาไว้แน่นไหวนเล็กน้อย

จินเหียงกุมมือปลอบประโลมนาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า "อวินเสา เจ้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนั้นให้ท่านนักพรตฟังโดยละเอียดเถอะ"

อวินเสาขบขันริมฝีปากของตนเอง ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่อง "เหมยหงเพิ่งจะเข้ามาเมื่อปีก่อน รับใช้ข้างกายข้ามาเกือบหนึ่งปีแล้ว ปกตินางทำงานขยันขันแข็ง แต่ว่าปากมากไปสักหน่อย ชอบหยิบฉวยอะไรเล็กๆ น้อยๆ วันที่เกิดเรื่องนั้นนางทำกระปุกใส่ชาดแดงของข้าแตกแต่ข้าไม่รู้ พอถึงช่วงเที่ยงมาคอยรับใช้เวลากินอาหารก็เอาน้ำแกงสาดใส่กระป๋องของข้าอีก ข้าเห็นนางเอาแต่เหม่อลอยทั้งวันก็เลยดำหนินางไปยกใหญ่ โยนนางออกไปคุกกะอยู่นอกประตูห้อง ใครจะไปรู้ว่าช่วงบ่ายสาวใช้คนนี้กลับหายตัวไปไม่เห็นเงา ข้าไปบอกจินมามา ทุกคนช่วยกันตามหา ทั้งข้างในข้างนอกจนทั่ว ถึงได้เห็นว่าสาวใช้คนนี้อยู่ที่สวนดอกไม้ในเรือนด้านหลัง"

ระหว่างที่นางเล่าดูเหมือนจะนึกถึงสภาพของเหมยหงขึ้นมาได้ นางขยับเบียดชิดเก้าอี้เนื้อตัวสั่นสะท้าน

ชิงชี่จื่อขมวดคิ้ว มองหน้าอวินเสาแล้วเอ่ยถามว่า "วันนั้นเหมยหงพูดจาแปลกประหลาด หรือว่าทำกิริยาแปลกประหลาดบ้างหรือไม่"

อวินเสาเค้นสมองขบคิดชั่วครู่ก็ส่ายหน้าตอบ "มีแค่จิตใจดูเหม่อลอย แต่ไม่ได้พูดอะไร..." นางชะงักไปทันใด แล้วเอ่ยอย่างสับสน "มีเรื่องหนึ่ง

ที่ข้ารู้สึกแปลกใจมาตลอด ก่อนจะเกิดเรื่องไม่กี่วันเหมยหิงเคยมาถามข้า เรื่องบ้านเดิมของใครคนหนึ่งในหอนี้ แต่เพราะข้าคิดว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับ สาเหตุการตายของเหมยหิง ก็เลยไม่เคยบอกกับทางการ"

ชิงชวีจื่อเริ่มมีท่าทีสนใจ "เหมยหิงมาถามเจ้าเรื่องของใครกัน"

อวีนเสาแบ่ปากไปทางเด็กสาวชุดสีม่วง กล่าวด้วยน้ำเสียงติดจะ เย้ยหยัน "ก็นางอย่างไรเล่า ดาวเด่นของหอหมู่ต้นเรดทอนนี้...ยอดสาวงาม เป่าเซิง"

เด็กสาวที่ชื่อเป่าเซิงโกรธจัดจนหัวเราะเย็นชาติดักันหลายคำ "อวีนเสาหน่อวีนเสา ข้ารู้ว่าเจ้าวางแผนอะไรอยู่! เจ้าเห็นคุณชายหลิน ไม่แยแสไม่ตรีจากเจ้า แต่กลับมาถูกใจข้า เจ้ารู้สึกอิจฉาริษยากี่เลย มา สาดน้ำสกปรกใส่ข้าสินะ เจ้าช่างวางแผนได้อำมหิตนัก!"

มาตรวาควั้วและดวงตาไม่ม่งดงามเพริศพริ้งเท่าอวีนเสา แต่ก็มี อากัปกริยาเยือกเย็นนุ่มนวลอย่างหาได้ยาก ดูแตกต่างจากสตรี ยานเจิ้งมรมย์ กลับเหมือนสตรีผู้ทรงเกียรติจากตระกูลที่มีชื่อเสียงมากกว่า

ฉวีซิ่นเหยาเปรียบเทียบกับรูปโฉมของพวกนางสองคนอย่างนี้สนุกสนาน คิดในใจว่าเจ้าแกล้งเหยี้ยหอหมู่ต้นเข้าใจวิธีดูแลกิจการอย่างลึกซึ้งโดยแท้ เพราะสาวงามในหอแห่งนี้ต่างมีความสามารถและความงามโดดเด่น เฉพาะตัว กิจการจะไม่คึกคักรุ่งเรืองได้อย่างไร

จินเหนียงเผยสีหน้าปวดเศียรเวียนเกล้า "นี่มันเวลาใดกันแล้ว พวกเจ้าจะหยุดหาเรื่องกันสักทีได้หรือไม่"

นางหันไปถลึงตาใส่อวีนเสา "บุรุษในแผ่นดินนี้ตายหมดแล้วหรือ ถึงได้มีแค่คุณชายหลินคนเดียวที่เข้าตาเจ้า ยังจำได้หรือไม่ว่าตอนที่

เพิ่งเข้ามาเปาเซิงดูแลเจ้าอย่างไร เห็นเจ้าเพิ่งมาถึงไม่รู้เรื่องราวก็คอย
ดูแลทุกเรื่อง ติดต่อเจ้าราวกับพี่น้องแท้ๆ มาวันนี้เปาเซิงเจอบุรุษที่พึงใจ
เจ้าไม่ดีใจแทนนางก็แล้วไปสิ มาหาเรื่องนางได้ทั้งวันทั้งคืน อวินเสาเอ๋ย
อวินเสา เจ้าจะให้ข้าพูดอย่างไรกับเจ้าดี!"

อวินเสามีน้ำตาคลอหน่วยทันทใด กล่าวตอบอย่างโกรธเคือง "เดิมที
คุณชายหลินสนใจข้าก่อนซัดๆ ผ่านไปแค่ไม่กี่วันจะมาผูกสมักรักใคร่กับ
เปาเซิงได้อย่างไรเล่า จินมามา ท่านว่ามาสิ ไม่ใช่เพราะนางทำทุกทาง
เพื่อแย่งเขาไปแล้วจะเป็นอะไรได้" นางชี้นิ้วเรียวดังหยกขาวไปทางเปาเซิง
แม้กระทั่งยามโมโหเดือดดาลก็ยังดงามจนน่าตกตะลึง

ฉวีชื่นเหยาถูบลายคางด้วยความสงสัย อวินเสาคณนี้แสดง
อารมณ์ความรู้สึกได้อย่างมีเอกลักษณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับเปาเซิงแล้วดู
เหนือกว่าชั้นหนึ่งจริงๆ เสียด้วย

ชิงชวีจื่อสะบัดผ้าขนจามรี มองไปทางจินเหียงแล้วเอ่ยว่า "จินมามา
เรื่องที่เกิดขึ้นในหอของเจ้ามีเบาะแสชัดเจนแล้ว เพื่อไม่ให้ผู้บริสุทธิ์ต้อง
เดือดร้อน คงต้องเชิญเจ้ามาปรึกษาหารือกันหน่อย ขอเชิญมาคุยกันทางนี้
สักครู่"

จินเหียงได้ยินดังนั้นก็รีบลุกขึ้น เดินนำชิงชวีจื่อออกไปพูดคุยกัน
ข้างนอก

ประเดี๋ยวเดียวจินเหียงก็เดินกลับเข้ามาในห้อง สั่งให้สาวใช้
ไปเตรียมถ้วยน้ำมาสี่สิบใบ ไม่ให้มากหรือไม่น้อยกว่านี้ นำมาวางเรียง
ตรงหน้าสาวงามทั้งหลาย

นางเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "ทุกคนหยุดเลือดลงไปในตัวหยุดหนึ่ง

ความจริงเรื่องของเหมยหงีจะปรากฏแล้ว"

(ติดตามอ่านต่อไปฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6453->